

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Affection

EVA WINNERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AFFECTION

ISN'T WHAT IT SEEMS

EVA WINNERS

AFFECTION

GÖRÜNDÜĞÜ GIBİ DEĞİL

EVA KAZANANLARI

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2 Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4 Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6 Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8 Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10 Bölüm</u>
<u>11 Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13 Bölüm</u>
<u>14 Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16 Bölüm</u>
<u>17 Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19 Bölüm</u>
<u>20 Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22 Bölüm</u>
<u>23 Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25 Bölüm</u>
<u>26 Sonsöz</u>

Yazarın Notu Teşekkür

Telif Hakkı © 2021 Eva Winners tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan kişiler, yerler ve durumlar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hiçbir şekilde gerçek veya doğru olayları yansıtmamaktadır.

En son haberleri ilk öğrenen olmak ister misiniz?

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

Beni sosyal medyada TAKİP EDİN.

FB grubu: <https://www.facebook.com/groups/581607146052327/?ref=share>

FB sayfası: <https://www.facebook.com/Eva-Winners-252208619061200/>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Kızlarıma:
Seni her zaman seviyorum.
Eğer bu kitabı elinize alırsanız, bırakın ve uzaklaşın.

Tüm aileme ve arkadaşlarıma:
Bu yolculuk boyunca verdiğiniz tüm destek için teşekkür ederim.

PROLOJE

I Midem iğrenerek yanmalarını izledim. Koku bunaltıcıydı; çığlıklar kulaklarımı deliyordu, ama hepsinden kötüsü

kuzenimin gözlerindeki parıltı. Yüzünde manyakça bir sırıtış ve gözlerinde hayranlıkla adamlara baktı.

Her şeyden çok çekip gitmek, bir daha arkama bakmamak istiyordum ama yapamıyordum. Şu anda olmazdı ama bir planım vardı. Şimdilik gözlerim dehşet verici sahneye takılı kaldı.

Yüzümde soğuk bir maskeyle baktım. Duygu göstermek bir zayıflık, değer verdiğim herkes için bir yıkım olurdu. Kuzenim insanların zayıflıklarını ya da sevdiklerini sömürmeye bayılırdı. Çünkü o orospu çocuğunun ne sevgi ne de merhamet kavramı vardı. Alevler büyüdükçe çığlıkları rüzgârda yankılanıyor, altlarında yığılı odunları yalıyordu.

Düşman, demişti amcam. Hector Carrington son otuz yıldır ailemizin suç işlerinin başındaydı. Ondan önce, her şeyi sıfırdan başlatan büyükbabamdı. Hayatının ilk yarısında çoğu zaman aç kalmış fakir bir Galli. Bir noktada canına tak etmiş ve suça yönelmiş. Bu onun karnını ve banka hesabını doyurdu; asla arkasına bakmadı. Babam, zamansız ölümüne kadar amcamın sağ koluydu. Bunlar bizim dünyamızda oldukça sık yaşanırdı.

Yanan iki adam amcama ödeme yapmayı reddetmiş ve Londra mafyasının sunduğu korumanın bir parçası olmak istememişti. O lanet adamlara madalya verin derdim, öldürün değil. Bu akıllı oldukları anlamına geliyordu. Aklı başında kim bu pisliğin bir parçası olmak ister ki?

Oysa burada yakılarak öldürülüyorlardı.

Yirmi iki yaşında bile anlamıyordum. Asla da anlamayacaktım. Anlamsız, zalimce ve iğrençti. Aklımın tamamen yerinde olduğunu iddia etmiyorum ama bu benim için bile iğrenç ötesiydi. Mafyanın içinde büyürken, cinayetler ve zulüm benim için normalin bir parçası haline gelmişti. Benimle uğraşırsan, bedelini ödersin. Ama geçmeyi reddettiğim bir çizgi vardı. Ta ki bu masum insanların yanarak ölmesini izleyene kadar.

Bu noktaya kadar, en azından doğrudan, tek bir masum ölümden bile sorumlu değildim. Şimdi ise ellerim bu iki adamın kanıyla lekelenmişti. Kokusu burnumun derinliklerinde, bu lekenin asla çıkmayacağını biliyordum. Takım elbise işlediğim günahları gizleyemezdi.

Amcam ve kuzenimden uzaklaşmak için aylar önce bir plan yapmalıydım. Kuzenim Hugo her geçen gün daha da şiddet yanlısı oluyordu. Maxim'le geçen hafta yaptığımız konuşma zihnimde canlandı.

"Tanrım, Daniel," diye azarladı Maxim gözlerinde endişeyle. "Bok gibi görünüyorsun!"

Benim gördüklerimi görseydi o da bok gibi görünürdü. Kuzenim o gün bir çete üyesini parça parça kesmeye karar verdi. Her parmağını, kulaklarını, burnunu... Korkunçtu. Hugo psikopattı. En iyi arkadaşımın buluşmadan önce duş aldım, mafya için çalışırken giydiğim özel siyah kıyafetlerimi değiştirdim ama yine de kendimi lekelenmiş hissediyordum.

"Zor bir gün," diye mırıldandım.

Maxim yaşadıklarımın çoğundan daha fazlasını biliyordu. Ama bu yüzeye bile zar zor çizik attı. Gerçek şu ki, ailem çok hastaydı ve ben de onlar gibi sapkın ve karanlık olmaktan korkuyordum.

"Orduya katılıyorum." Duyurusu beni hazırlıksız yakaladı. Gözlerim ona kaydı, daha önce yaşadığım korku zihnimin derin ve karanlık bir köşesine itildi. Bir gün bununla başa çıkacaktım. Ama bugün değil!

"Neden?" Onu sorguladım.

Omuzlarını silkti. "Bir fark yaratmak istiyorum. Alexander'dan uzaklaşmak istiyorum. Tüm Londra'ya lanet soyadımın beni tanımlamadığını göstermek istiyorum."

Caldwell'ler çok zengindi ama soyadlarında bir leke vardı. Babaları sayesinde. Tıpkı ailemin benim soyadımı ve ruhumu lekelediği gibi.

"O zaman ben de katılıyorum," diye ilan ettim. "Kıçını kollayacak birine ihtiyacın var."

Alay etti.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, kıçını kurtaran bendim." Lisedeki son yılımızda bir grup ukalanın bir araya gelip teke tek dövüşmeye karar vermesini hatırlattı. Bilin bakalım o kimdi?

"Bir kez," diye hatırlattım ona. "Ben senin kıçını defalarca kurtardım."

Düşünceli bir şekilde en iyi arkadaşımı hatırladıkça, sanki hayatım buna bağlıymış gibi her şeyden uzaklaşma ihtiyacım daha da güçlendi. Asla normal bir adam ya da komşu çocuğu olamayacaktım. Ama belki benimki gibi berbat bir aileyle bile bir fark yaratabilirdim. Damarlarımda çeşitli duygular kaynıyordu ve en güçlüsü, mafyanın dilimde bıraktığı külün acı tadıyla birlikte öfkeydi. Bu hiç iyi değildi. Bir şeyleri değiştirmedığım sürece öfke, acı ve nefret içinde boğulacaktım. Ailem gibi olmak istemiyordum.

Alevler daha da yükseldi ve güçlendi, oksijen ve etle beslendi. Alevlerin sıcaklığı tenimi yalıyordu ama hareket etmiyordum. Bu hayatın sona ermesini arzuluyordum. Bu karanlıkta bulduğum ışık parıltısı, kızıl saçlı güzelliğimle bile, bunun uzun süremeyeceğini biliyordum.

Zihnim umutsuzca istediğim genç kadının anılarında bir kaçış aradı. Aşık olduğum. Asla benim olamayacaktı. Tiz bir çılgılık beni düşüncelerimden kopardı ve artık yetmişti.

Bu rahatlama kısa sürdü çünkü bu sahneden kaçmak imkânsızdı, alevler parlıyor ve çılgınlıklar kulaklarımı deliyordu. Silahımı kılıfından çıkardım ve her iki adamı da vurarak acılarını dindirdim. Onlara en azından hızlı bir ölüm borçluydum.

Amcam ve kuzenim memnuniyetsizliklerini dile getirdiler ama ben onları görmezden geldim. Yarın onların bir önemi kalmayacaktı. Başka bir kıtada olacaktım. Ama onlar bunu bilmiyordu. Giderken bir kartpostal gönderirdim. Onları özlemeyeceğime adım gibi emindim.

Özleyeceğim tek insan o olurdu.

Benim genç, masum şarkı söyleyen kuşum. Beni şimdi görse ne derdi? Ne düşünürdü? Ainslee hayatımdaki tek iyi şeydi. Bugün onu özgür bırakacaktım ama hayatımın geri kalanında onun anısına tutunacaktım.

Bu sahnenin önümde geliştiğini görmek, onunla hiçbir ilişim olmadığını açıkça ortaya koydu. Bırakın onu sevmeyi, onunla aynı sokakta bile yürümemeliydim.

Bu an sonsuza dek zihnime kazınacaktı. Ateş tarafından tüketilen cesetler yavaşça yanarak kül oldu. Tüm bunların kokusu öğürmek istememe neden oldu, ama öğürme reflekslerimi uzak tuttum ve yüzümü soğukkanlı tuttum.

Kuzenim tam bir hastaydı, hastaneye yatırılması gereken bir tipti.

Londra mafyasının başı değildi. Henüz değildi! Ama amcamın tek oğluydu ve patron olmak için sıradaydı. Bana da işkence etmekten çekinmezdi. Günün birinde kendimi kaybedip o hasta herifi öldüreceğimden ve amcamın tüm adamlarının peşime düşeceğinden korkuyordum.

Sıkışmıştım! Çünkü kelimeleri anlayabildiğim andan itibaren beynime yerleşmiş olan bir şey vardı.

Bu hayat için!

Ainslee'nin üniversitedeki müzik binasının merdivenlerinden inişini izledim ve beni gördüğü anda yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Bu bizim vedamız olacaktı. Olmak zorundaydı. Daha önce tanık olduğum görüntüler beni onun için doğru olanı yapmaya teşvik ediyordu.

Eğer ailem onun hayatımda olduğunu öğrenirse, bu onun için tehlikeli olurdu. Onu asla dünyanın karanlık tarafına maruz bırakmak istemedim. O benim ışığımdı ve ondan vazgeçmek zorunda kalsam bile, hayatının geri kalanında güvende olacağını bildiğim için bunu seve seve yapardım.

El salladı ve kendisine yöneltilen bakışları umursamadan bana doğru koştu. Yabani, kırmızı bukleleri yüksek at kuyruğundan kurtulmuş, onu daha da genç gösteriyordu. O benim afrodizyağımdı; istediğim ama hak etmediğim her şeydi. Kremsi, pürüzsüz teni canlı renkli saçlarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Eylül ayında hava hâlâ sıcaktı, özellikle de burada, şehirde, bu yüzden uzun bacaklarını gösteren kot şort giymişti.

Sikim seğirdi ve içimdeki ben hemen azarladı. Bu kızıl saçlı güzele aşık olmuştum. Platonik sarılmalar ve öpücükler dışında ona dokunmamıştım ve şimdi konuşlandırıldığımı bildiğim için kesinlikle denemeyecektim. Ben lekelenmişim. Asla arkadaştan öte olamayacaktık.

Bir kafede tanıştığımız andan itibaren asla birlikte olamayacağımızı biliyordum. Ona olan takıntımı ve hislerimi onunla takılarak beslemem aptalcaydı. Tek kelime etmeden çekip gitmeliydim. Bunun yerine, onu sokaktan aşağıya doğru takip ettim ve kafeye girdim.

Onunla ilgili bir şey benimle konuştu, beni içine çekti. Açık mavi bakışları beni büyülüyor, mutlu ve özgür bir hayat dilememi sağlıyordu. Yeraltı dünyasının zincirlerinden kurtulmayı,

Sapkın ailemden kurtulup önümdeki genç kadın kadar saf ve güzel bir şeye bağlandım.

Birbirimizi altı aydır tanıyoruz. Londra soyadımı bir tehdit ve kötülük olarak tanırken, bu genç kadın tanımadı. İskoçya'da büyümüştü ve kendimi tanıttığımda gözlerinde hiçbir tanıma titreşimi olmadı.

Ayrıca, beni arama zahmetine de girmedi. Araştırsa bilirdim. Sadece ailemin adı bile insanlara korku salıyordu. Günler, haftalar geçtikçe nasıl bir canavar olduğumu anlayacağını ve bana sırtını döneceğini düşündüm. Ama dönmedi.

Onun yerine, sanki birlikte büyümüşüz gibi benden önemsiz, basit şeyler yapmamı istiyordu. Hiç yapmadığım şeyleri. Çiçek festivaline gitmek, alışveriş yapmak, hatta bakkala gitmek. Ama onunla yaptığım bu aktivitelerden zevk alıyordum. Hayatım buna bağlıymış gibi onun güneş ışığını içime çekiyordum.

"Daniel," diye gülümsedi, elleri boynuma dolanırken. Benden beş yaş küçüktü ve her nasılsa, henüz on sekiz yaşındayken kalbime ve aklıma girmeyi başarmıştı.

Evet, onun böyle küçük sevgi işaretlerinden zevk almak, vücudunun bana yaslanmasından haz duymak için çok yaşlıydım. Ama yine de kabul ettim. Hayatımın geri kalanında hatırlamak için.

"Hey, benim küçük bülbülüm," diye selamladım onu, elimi küçük beline dolayarak. Bu benim ona taktığım isimdi. Ainslee şarkı söylediğinde, zengin notaları uzaklara ve geniş bir alana yayılırdı.

Onunla kafede tanışmış olabilirdim, ama gerçek şu ki onu bir gece önce kız arkadaşlarıyla eve dönerken sokaklarda şarkı söylerken duymuştum. Şarkı beni hipnotize etti ve onu görene kadar sesi takip ettim. Tıpkı bir bülbülün eşinin çağrısı gibi, o andan itibaren onun için kayboldum.

"Senin küçük bülbülün ses tellerine ölümüne egzersiz yaptırmış," diye mırıldandı gözlerini devirerek. "İ

"Hadi o zaman," dedi ve daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi elimi avuçlarının içine aldı. Bunun birlikte geçireceğimiz son gün olduğu düşüncesiyle göğsüm sıkışmıştı ama yüzümde sabit bir gülümsemeyle ifademi korudum. Onu telaşlandırmak ya da bu anı mahvetmek istemiyordum. Onun mutlu yüzünü olabildiğince uzun süre görmek ve hafızama kazımak istiyordum.

Bir saat sonra, yemek odasında yere bağdaş kurup oturdu. Ben kanepeye oturdum. Takım elbisemle yerde oturmak o kadar da rahat değildi ve iri cüssemle yerde ne kadar boşluk varsa hepsini yutacaktım.

Ağızına bir cips daha atarken yüzü bana doğru eğildi. Çiğnedi ve sırttı.

Birasından bir yudum alarak, "Bu, kibirli bir restoranda oturmaktan çok daha iyi değil mi?" diye sordu.

"Çok daha iyi; sen haklıydın," diye onayladım, onu ıslatarak. "Ama sen her zaman haklısın."

"Hayır, her zaman değil," diye güldü. "Kuzenim Lachlan'a sorun. O sana asla haklı olmadığımı söyleyecektir. Ve muhtemelen birkaç hoş olmayan şey daha ekleyecektir."

Ailesinden her bahsettiğinde gözleri yumuşardı. Onlardan bahsettiğini duymak hoşuma gidiyordu. Onlara duyduğu sevgi ve şefkati duyabiliyordunuz ve onların da onu sevdiğinden hiç şüphem yoktu. Yani, aklı başında kim sevmez ki?

Sıcaklığından, samimiyetinden ve herkese karşı açık tavrından besleyici, sıcak bir evde büyüdüğü anlaşıyordu. Benimkinin aksine.

Yanarak ölen adamların görüntüleri zihnimde canlandı. Ne yazık ki tanık olduğum en kötü şey bile bu değildi. Annem altı yaşımdan beri beni mafyanın acımasız gerçekliğinden korumayı başaramamıştı. Ailem tarafından soğukkanlılıkla vurulan bir adamı ilk kez o zaman görmüştüm.

"Daniel, iyi misin?" Ainslee'nin sesi beni düşüncelerimden geri çekti.

Derin havuzlarında endişe ve şefkat pırıltıları parlıyordu. Belki de sevgiydi. Emin değildim ama onu silmek beni öldürüyordu. Yine de silmek zorundaydım. Onun iyiliği için.

"Evet, ben iyiyim." Sesim garip bir şekilde sertti. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Ona hemen söyleme ihtiyacı hissediyordum ama bir yandan da bundan korkuyordum. İstemediğim şey onunla olan ilişkimin bitmesiydi. Bu küçük anlar, ne kadar masum olsalar da, benim için dünyalara bedeldi. Amcamın mafya dünyasında olabilecek ama olamayacak şeylere bir bakış atmamı sağlıyordu.

Birasını yere bıraktı ve tüm dikkatini bana odakladı. Katlanmış dizlerinin üzerine oturdu, gözleri odaklanmıştı ve söyleyeceklerimi bekliyordu.

"Ben gidiyorum." Açıklamam iyi bir açıklama değildi.

Kaşlarını çattı, gözleri benim üzerimdeydi. "Şimdi mi? Yemeğe daha yeni başladın."

Ona baktım, onu gördüğümde kalbime saplanan bıçaklama hissini kovaladım, onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum.

"Hayır, yarın," diye mırıldandım. "Orduya katıldım. Buradan gitmem gerekiyor."

Ainslee'nin iri gözleri büyüdü ve yanakları çillerini vurgulayacak şekilde soldu.

"Ah." Yüz ifadesi çöktü, hüzün gözlerine yansıdı.

"Orduya katılmayı düşündüğünü fark etmemiştim."

Alt dudağı titredi ve kalbim göğsümde sıkıştı. Kahretsin, onu üzgün görmekten nefret ediyordum. Yere, onun yanına uzandım ve kocaman kollarımı ona doladım. Bana kıyasla çok küçük görünüyordu.

"Seni terk etmek istemiyorum," diye mırıldandım saçlarına, onu göğsüme bastırarak. "Ama ailemden kurtulmamın tek yolu bu."

Başını kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. Ailem hakkında hiç konuşmadık ama orada burada söylediğim küçük şeyler Ainslee'nin onların iyi olmadığını anlaması için yeterliydi.

"Ailemle tanışın," diye teklif etti. "Lachlan size yardımcı olabilir."

Başımı salladım. Kuzeni ve ailesi hakkında her şeyi düşünüyordu. Mafyayı onların kapısına getirmeye asla cesaret edemezdin. O ya da ailesi o piçler yüzünden zarar görürse kendimi asla affetmezdim. Benim yüzümden.

"Bu mümkün değil."

Yüzünü avuçlarımla arasına aldım ve başımı aşağı indirdim, dudaklarımız birkaç santim ayırdı. İlk kez öpüşmeye bu kadar yaklaştığımız. Arkadaşlarımız Ainslee ile aramızdaki platonik olduğunu bilseler gülmekten ölürlerdiler ama ben onu aceleyle getirmeyi reddettim. Yetişkin bir kadın olana kadar benim için sorun yoktu. Tanrı aşkına, daha on sekiz yaşındaydı. Ama şimdi kendimi çok zayıf buluyordum. Lanet olsun, zayıf olmak istemiyordum.

"Teklifin için teşekkür ederim, Ainslee. Benim için dünyalara bedel. Ama en iyisi bu. Maxim ve ben çoktan kaydolduk. Yarın eğitim için ayrılıyoruz."

Nefes nefese kaldı, yumuşak nefesi dudaklarıma değdi. Tarçın, çiçek ve hafif bira kokuyordu. Ve ben buna bayılmıştım.

Büyüleyici gözleri beni izlerken yaşlarla parlıyordu ve içimdeki zayıflık galip geldi. Bakışlarımla onun ayrık dudaklarına kaydılar. Gözlerinde saf, masum bir arzu vardı. Benimle buluşmak için çenesini yukarı kaldırdı ve mahkûm olduğumu anladım.

Dudaklarımı onunkilere indirdim, sadece biraz tatmak için. En azından kendime söylediğim buydu. Hayatından sonsuza dek çıkmadan önce küçük bir tat.

Yumuşak dudaklarına nazık, tereddütlü bir öpücük kondurdum ve arzu vücudumda ve doğrudan sikimde yüksek sesle kükredi. Hemen durmak istedim, ama vücudu benimkine daha sert bastırdı, dudakları benimkine karşı yumuşakça hareket ediyordu, temkinli ve test ediyordu.

Bu Şimdiye kadarki en iyi  p c kt . Arad ğım dili karşılamak için ağzını a tığında tüm duyguların kafamda ve damarlarımda yüzdüğünü hissettim. Keskin bir nefes alarak, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tam saldırı moduna geçtim.  p Őmeyi derinleŐtirdim, ellerimle onu kendime çektim ve yüzünü sıkıca kavradım. Bir kadın için hiç bu kadar çaresizlik hissetmemiştim.

G r dili benimkine doğru kayarak keŐfe  ıktı. Yüzünü kavrayarak başını yana yatırdım ve öpücüğü kestim. Ama ağzımı teninden ayıramıyordum. Dudaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim, ince boynunun kenarından aşağı doğru akıttım. Tadı muhteşemdi ve inlemeleri beni çılgına çeviriyordu.

Zihnim durmam gerektiği konusunda beni uyardı. Durmak zorundaydım. Ainslee için. Kendimi bir santim bile sıyıracak gücüm yoktu ama o beni takip etti.

"Durma Daniel," diye mırıldandı dudaklarıma karşı ve savaşı kaybettiğimi anladım.  elimsiz gücüm havaya karıŐtı. Parmakları saçlarıma dolandı, bana tutundu ve beni kendine çekti. Ağzının içine doğru inledim, alt dudağını ısırıdım.

Onun tadı beynime ve kalbime sonsuza dek kazınacaktı.

Ellerim bluzunun altından kıvrılarak omurgasının izini takip etti ve dokunuŐumun altında titrediğini hissettim.

"Bana durmamı söyle," diye homurdandım, dudaklarına karşı sığ bir nefes alarak. "Lütfen. Yoksa devam ederim."

Cevabı teredd ts z d , tıpkı tanıştığımız andan itibaren gösterdiği sevgi gibi.

"Bu gece benimle kal," diye yalvardı dudaklarıma karşı. "Lütfen."

CHAPTER ONE

W Londra'da inter hızla yaklaşıyordu. Kasvetli hava ve sürekli yağmur, Londra'nın Gösterge. Havanın güneşli ya da yağmurlu olmasının benim için pek bir önemi yoktu. Ruh halim çoğu zaman karanlıktı. Özellikle de son zamanlarda Maxim ve Layla'nın arasındaki bağı büyüdüğünü görmek. Bu bana çok uzun zamandır hayatımın bir parçası olmayan birini hatırlattı.

Tüm bunları aklımdan çıkarıp kulübüm Nightingale'e girdim.

Dünyanın en seçkin kulüplerinden biri olarak kabul ediliyordu. Birkaç binanın birleşiminden oluşan devasa bir gece kulübüydü. Çok sayıda müşteri çekiyordu. Doğrudan içeri girebilen kişiler vardı, çünkü bunu yapabilmek için astronomik aylık ücretler ödüyorlardı. Bir de gece kulübünün dışında, binanın etrafını saran kuyruklarda bekleyen ve bu gece şanslarının dönmesini ve içeri girmelerine izin verilmesini umanlar vardı.

İçeriden müzik sesi geliyordu ve gözlerim etrafı taradı. Müziğin o kadar yüksek olmadığı binanın arka tarafına doğru devam ettim. Bu alan kumar için ayrılmıştı ve bir oyuna para harcamak isteyenler için masaların bulunduğu birkaç özel oda vardı.

Kulübün bu kadar zengin çeşitlilikte varlıklı insanı cezbetmesinin nedeni buydu - zenginler, inanılmaz zenginler ve

iğrenç derecede zengin - masalarımıza. Ve hep kumar oynamak isterlerdi. Servetlerinin bir kısmıyla ilk kez ayrıldıklarında derslerini aldıklarını düşünürsünüz. Ama geri gelmeye devam ettiler.

Burada şikayet yok.

Gözleri cazibeyle kamaşıyor, her şeyin altındaki çürümüş hastalığı gizliyorlardı. Zenginler en yüksek mevkidekilerle omuz omuzaydı; ayrımcılık yoktu. Sosyal elitlerden yeraltı dünyasının gangsterlerine kadar. Ben ikincisine aittim.

Nightingale Kulübü aldatıcı olduğu kadar prestijliydi de. Dışarıdan bakıldığında, sade dış cephesi konut sokağına karışıyordu ancak içerisi gür ve seçkindi, puro ve pahalı kadın kokularının karışımı havayı parfümlüyordu. Avizeler odanın her yerinde parlıyor, ipek ve kadifelerin üzerine gölgeler düşürüyordu. Bu parıltı, binanın her tarafına yayılmış olan hastalığı gizliyordu.

Bu gece burada olmak gibi bir niyetim yoktu ama içimde kabaran huzursuzluk yüzünden uyuyamayacağımı biliyordum. Saat gecenin onunu biraz geçiyordu ve yüksek mevkilerdeki insanlar buruşuk smokinlerini giymiş, kollarında eşleri olmadığı kesin olan genç kadınlarla içeri giriyorlardı.

"Ah, Daniel, oğlum." Tanıdık bir ses bana ulaştı ve sertleşmeme neden oldu. Amcamın sesi, bu dünyada görmek isteyeceğim son adamdı. Yüz ifademi hızla kararttım ve hiçbir şey belli etmedim. Bana oğlum demesinden nefret ederdim. Bu bana onun sapkın, psikopat oğlunu hatırlatıyordu. Neyse ki insan ırkı için o ölmüştü! Bu dünyayı hasta bir piçten kurtarmıştım.

Ne yazık ki, bu beni amcamın dünyasının odak noktası haline getirdi - tüm yanlış şekillerde. Bilgi toplama ve işkence yöntemlerimi en ön sıradan izlemek istiyordu. Hasta piç bundan zevk alıyordu, tıpkı babamın eskiden yaptığı gibi.

Babam da tıpkı amcam gibi zalimliğe düşkündü. Şiddete olan açlığı aile mirasımızın bir parçasıydı. Öfkesini annemi ve beni döverek dindirirdi. Annem beni korumaya çalıştı ama kendini bile koruyamadı. Bu yüzden acısını beyaz tozla uyuşturmaya başladı.

Elinden geldiğince beni korumaya çalıştı ama bu yeterince uzun sürmedi. Belki de oğlunun kocasına dönüşeceğinin farkına varması sonunda dengeleri değiştirdi ve onu uyuşturucu dünyasına itti. Ben babamın ve ailesinin mirasıydım. Zalimlik küçük yaştan itibaren içime işlemişti. Ve bu o iki piç sayesinde oldu.

"Amca." Onu gördüğüme sevindiğimi söyleyemezdim. Numara yapmanın anlamı yoktu. "Paranın bir kısmından kurtulmaya mı geldin?"

En komik şakaymış gibi kıkırdadı.

Onun gibi zalim bir pislik olabileceğimi düşünmek midemi bulandırıyor. Hayatımda beni kurtaran üç şey vardı: Maxim'in dostluğu, Ainslee ve orduda geçirdiğim zaman. Orta Doğu'da kötü şeyler, gereksiz ölümler ve beklenmedik saldırılar görmüştüm ama bunların hiçbiri amcamın katıldığı savaşlarla kıyaslanamazdı. Ainslee'yi kaybetmeme rağmen orduya katılmak beni kurtardı. Beni amcamın erişiminden uzak tuttu ve ailemizin işi beni bütünüyle yutmak yerine bazı temel ahlak kurallarını korumama yardımcı oldu.

Çok ironik, gerçekten! Ailemin karanlığından kaçarak lanet olası bir savaş bölgesine girdim. Hayatın hastalıklı mizah anlayışından bahsediyorum.

"Evet, özel bir poker oyunu havasındaydım," diyen amcamın sesi beni düşüncelerimden çekip aldı.

Kaşımı kaldırdım ve gözlerimi ona diktim. Amcam pokerde son derece iyiydi ve kazanacağını bildiği için oynamayı sıkıcı bulurdu. Peki neden bu gece oynuyordu?

Yine de onu sorgulamadım. Yaptığı herhangi bir şeye ilgi göstermek boşunaydı. Aksi takdirde aptalca ve ketum davranırdı. Nasıl olsa onun pisliğini temizleyen ben olacaktım. Amcam adamlarının onu dinlemekten hemen hemen vazgeçtiğini biliyordu ve hepsi olmasa da çoğu benim emirlerime uyuyordu. Hâlâ mafya babası unvanını elinde tutmasının tek nedeni, modası geçmiş eski hiyerarşi kavramlarıydı. Tıpkı amcamın hayatının her alanında modası geçmiş olması gibi. İnsanlara korku aşılama şeklinin kendisine saygı ve sadakat kazandırdığını düşünüyordu. Çok yanılıyordu. Ondan nefret ediyorlardı ve ilk fırsatta ona ihanet edeceklerdi.

Sadakatin kazanıldığını, insanlara empoze edilmediğini erken yaşta öğrendim. Korku öyleydi, ama sadakat değil.

"İyi şanslar," dedim sonunda ona. "Gerçi buna ihtiyacın olmayacağından eminim."

Tehditkâr sırtışı bana onun da bunu bildiğini söylüyordu. İyi bir şey peşinde değildi; buna hiç şüphe yoktu.

"Haklısın yeğenim," diyerek kuşkularımı doğruladı. "İskoç bir adamla buluşacağım. Onu temizlemek ve gelinini almak niyetindeyim."

Amcamın aptal bilmeceleleri.

"Sana iyi şanslar."

Ona başımı salladım ve adımlarımı hızlandırarak uzaklaştım. Belki de bu gece buraya gelmek huzursuzluğumu gidermek için en iyi yol değildi. Amcamı görmek genellikle beni gerer ve sinirlerimi bozardı. Bugün de farklı değildi. Hiç şüphesiz ardından gelecek belayı neredeyse tadabiliyordum.

Kalabalık benim için dağıldı ve ben herkesi dinledim. Smokinler, koyu renk takımlar ve ışıltılı elbiselerden oluşan bir bulanıklıktan ibarettiler. Bugün sosyalleşmek istemiyordum ama evde tek başıma oturmak beni daha çok rahatsız ediyordu. Bu sadece hayatımın ne kadar boş olduğunu vurguluyordu.

Ofisime girdim, kapıyı arkamdan sıkıca kapattım ve kendime bir içki doldurdum. Buraya gelirken ne düşünüyordum ki? Burası olmak istediğim son yerdi.

Boğazımda hafif bir yanma hissiyle viskiyi bir dikişte mideye indirdim. Birkaç haftadır çok zor günler geçirmiştım. Maxim'in Layla Cambridge takıntısı ihtiyacım olmayan bir hatırlatıcıydı. Onu ne kadar dışarı itmeye çalışsam da, göğsümün içine kalıcı olarak yerleşen kızıl saçlı güzelliğın hatırlatıcısı. On iki yıldan fazla oldu. Lanet olası on iki yıl ve ben hâlâ Ainslee McLaren'a takılıyordum.

Arada sırada, sırf kendime işkence etmeyi sevdiğim için onun hakkında bilgi topluyordum. Evli değildi ama bir çocuğı vardı, küçük bir oğlan. O ve babası bir dargın bir barışık gibiydiler ve içimdeki hıyar onların kalıcı olarak ayrılmalarını diliyordu. Bu benim için bir şey ifade etmiyordu. Ainslee'yi hâlâ hayatıma geri çekemiyordum. Özellikle de şimdi bir çocuğı varken.

Asla benim olmamalıydı; onu gördüğüm andan beri bunu biliyordum.

"Daniel," sesi yumuşaktı, tenime değen hafif bir esinti gibiydi. Bana dokunmadan bile gözleri okşar gibiydi. "İyi olacak mısın?"

Etrafına beyaz bir çarşaf sarılmış halde yatağın yanında duruyordu. Saçları, soluk tenine ve çarşafa renk katıyordu. Hiç çaba harcamadan göz alıcı bir Hollywood yıldızı gibi görünüyordu.

Ona yaklaşırken pantolonumun düğmelerini ilikledim.

"İyi olacağım, Ainslee," diye söz vermeye hakkım olmayan bir söz verdim. Onun genç yüzündeki endişeyi görmekten nefret ediyordum.

"O zaman geri döneceğine söz ver," diye mırıldandı, vücudu bana sarılmıştı. "Bana geri döneceğine söz ver, canlı ve iyi bir şekilde."

Sağ salim döndüm ama iyi değildim. Verdiğim sözü tutmadım. Söz verdiğimde bunun tutulmayacak bir söz olduğunu biliyordum.

Çünkü Ainslee benim dünyama ait değildi. Ailem onu bilseydi, onun için bir tehdit olurdu. Ne de olsa sevgili kuzenimi öldürmemin sebebi buydu. O öldürmüştü.

istemeden onu öğrendim ve onu takip ettirdiğini öğrendim. Kapının çalınması hayaletleri kovaladı. "İçeri gel," diye seslendim.

Kat yöneticim içeri girdi, yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Efendim."

"Ne oldu Hadley?"

"Amcan," diye başladı ve içimden inledim. Bu gece onu gördüğümde sorun çıkacağını biliyordum. "Amcan ve Callen McLeod'un, Bay McLeod'un fişlerini kaybetmesi durumunda kumar oynamak için bir kadını jeton olarak kullanma konusunda anlaştıklarını duydum. Amcan bunu acil durum zulası olarak kullanıyor."

Vücudumdaki her bir tüy bu isim karşısında diken diken oldu. Callen McLeod, Ainslee'nin çocuğunun babasıydı. Yerimden fırladım ve masanın etrafından dolanarak poker odasının bulunduğu kapıya doğru ilerledim.

İçimde ateş alevlendi. O lanet olası değersiz adam çocuğunun annesiyle bahse giriyordu. Benim kumarhanemde bir kadınla bahse girmeye nasıl cüret eder? Benim kadınım!

Öfke kan dolaşımda yüzüyor, kırmızı görmeme neden oluyordu. Kimin daha kötü olduğundan emin değildim, Callen McLeod mu yoksa amcam mı? İkisini de çıplak ellerimle öldürebilirdim.

Hadley arkamdan geldi ve öfkemi kontrol altına almak için merdivenlerden aşağıya sadece bir kat inebildim. Özel poker odasının kapısı kapalıydı, bu da oyuna daha fazla oyuncunun katılamayacağını gösteriyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Bu kurallar odanın sahibi için geçerli değildi. Eğer Callen McLeod kadınla kumar oynuyorsa, ben de oynardım. Ve kazanırdım. Amcamın Ainslee'yi kazanmasına asla izin veremezdim. O hasta piçin onun adını bile bilmesini istemiyordum.

Kapıyı açtım ve gardiyan önümü kesti. Beni tanıdığı anda kapıdan uzaklaştı. Kapıdan içeri girdim ve odayı taradım.

Amcam ve Callen McLeod dahil sadece beş oyuncu vardı. Görünüşe bakılırsa, diğer üç oyuncu çoktan oyun dışı kalmıştı.

"Beyler," diye soğukkanlılıkla selamladım hepsini, kanım kudururken. Bağırsaklarımın çukurundan alev alev yanan sıcak bir sarmal gibi hissediyordum ama onu bastırdım. Callen'ı çıplak ellerimle öldürmekten kendimi alıkoymanın tek yolu buydu, şu anda. O orospu çocuğunun ölmesini istiyordum. Benim masamda karına, annene, kadınına, hiçbir lanet etine bahse girmedin.

Ainslee bu zayıf pislikten çok daha iyisini hak ediyordu. Yaklaşık bir metre boyunda, sarı saçlı ve mavi gözlüydü, bu da onu muhtemelen kadınların gözdesi yapıyordu. Ama benim gördüğüm tek şey, bir kart oyunu daha oynamak için çocuğunun annesiyle kumar oynayacak kadar alçalabilen zayıf bir adamdı.

İçimden alay ettim. Gözünün etrafında soluk sarı kalıntılar vardı. Suratına yediği yumruk yüzünden olduğunu ilk elden biliyordum. Alexander Caldwell tarafından. Adamı daha da çok sevmemi sağladı.

"Ah, yeğenim," diye sıırttı amcam, yüzünde bir açgözlülük parıltısıyla. "Müşterinin mallarını kaybettiğini görmeye mi geldin?"

Amcama kısa bir bakış attım. "Hayır, aslında oyuna katılmak için geldim."

Kalan iki oyuncunun karşı tarafına oturdum.

Amca bana ters ters baktı, şimdi oyunu kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Acımasız bir gülümseme dudaklarımı çekiştirdi, her iki adamı ve şimdi nasıl kıvrandıklarını inceledim. Farklı nedenlerle.

Callen McLeod bu evin kurallarını biliyordu. Asla senin olmayan bir şey üzerine bahse girme ve Ainslee kesinlikle onun değildi. Parmağında onun yüzüğü olsa bile, onun değildi.

Diğer yandan amcam kıvranıyordu çünkü gerçekten kazanmak istiyordu. Asıl soru neden? Ve Ainslee'den nasıl haberdar olmuştu da onun üzerine bahis oynamanın planlarını yapmaya başlamıştı?

Oturdum ve sandalyede arkama yaslandım. Önüme bir tepsi cips kondu.

"Kartlar lütfen." Krupiyeye başımı salladım. Normalde oyunun ortasında araya giremezdim ama bir kadın üzerine bahis oynadıkları için kimsenin şikâyet etmeye hakkı yoktu.

George kartları karıştırdı ve dağıttı. Ona güvendiğim halde hareketlerini izledim. Asla bilemezsiniz. Amcamın insanları aptalca şeyler yapmak için çaresiz bırakma gibi bir yeteneği vardı. Callen McLeod'a bakın.

Siktiğimin moronu!

Her birimize yeşil çuha üzerinde iki kart verdi. Odanın geri kalanı gergin ve gerginlikle doluydu.

"Bahisler lütfen," diye anons etti krupiye.

Callen'in gözleri bana kaydı ama onu görmezden geldim. Gergindi, pantolonunu kaybediyordu. Bunu tolere edebilirdim; ama Ainslee'yi bir kart oyununda kaybetmeyi asla tolere edemezdim.

Ne? Lanet olsun. Aptal.

Kaybedecek çok şeyi varsa oynamaması gerektiğini bilmeliydi. Alexander Caldwell'in yıllar önce Liberty'ye nasıl davrandığı için yayın şirketini sıkıştırdığını ilk elden biliyorum. Onu düğün gününde terk etti.

Alexander da sahiplenici bir adamdı. Callen, Alexander'ın karısının kocasını adamı parçalara ayırmamaya ikna edecek bir yol bulduğu için şanslıydı. Kesinlikle buna doğru gidiyordu. Liberty'nin sevgisinden emin olduktan sonra Callen onların hikâyesinde bir toz zerresi haline geldi.

Bugün yaptıklarından dolayı Callen, ben onunla işimi bitirdikten sonra bu evrende bir toz zerresi olarak kalırsa şanslı olacak.

Teker teker, üçümüz de fişlerimizi attık. Hepimiz kartlarımızı gösterdik ve ilk eli ben kazandım.

Amcam sinirli bir nefes verdi ve tek yanağı hayal kırıklığıyla kızardı.

Bu doğru, amca! Onu alamayacaksın! Ainslee McLaren'ın benimle olan bağlantısını nasıl keşfettiğini merak ettim.

Amcamın onu istemesinin tesadüf olmadığına ve bunun Callen'la hiçbir ilgisi olmadığına dair aklımda hiçbir Şüphe yoktu.

ve benimle ilgili her şeyi. Asıl soru oğluna ne yaptığımı öğrenip öğrenmediğiydi çünkü bu Ainslee'yi yıllardır süren bir güç mücadelesinin çapraz ateşine sokacaktı.

İkinci elde ben tırmıkladım ve amcam üçüncü elde küçük bir pot kazandı. Callen dördüncüyü kazandı ve beşinciye bana kaybetti. İki saat dakikalar gibi geçti ve oyun daha da derinleşti. Amcam ona karşı kazanmaya cüret ettiğim için bana ters ters baktı. Sanki umurumdaydı!

Fiş yığını yeşil masanın etrafında yükselip alçaldı ve çoğu benim ya da amcamın önünde son buldu. Callen boyundan büyük işlere kalkışmıştı ama bunu göremeyecek kadar aptaldı. Bu kumarhaneye girdiği anda vazgeçmeliydi. Aslında, hiç bahis oynamasa daha iyi olurdu. Hiçbir yere.

Onu bir şahin gibi izledim ve yüz ifadesindeki paniği gördüm. Saklamaya çalışıyordu ama çaresizlik ve kayıp kokuyordu.

Aptal.

"Blöfünü görüyorum Callen," dedim ve bir deste fişi masanın ortasına ittim.

Hiçbir şeyi yoktu. Ve onları yere bırakırken beni haklı çıkardı. Artık iş amcam ve bana kalmıştı. Bu oyunun bitmesinin tek bir yolu vardı: Ainslee benim olacaktı. Onu bu aptaldan ve amcamdan koruyacaktım.

"Yükselt." Sesim soğuk ve mesafeliydi. Sanırsınız ki bu oyunda hiç payım yok. Bu odadaki herkesin inandığı şey buydu. Oysa yıllar önce kalbimi çalmış olan kadın için kalbim endişeyle çarpıyordu.

Eğer amcam kazanırsa, onu öldürmek zorunda kalacağım. Çünkü bülbülümün yanına yaklaşmasına asla izin vermezdim.

"Ahhh, yeğenim," diye alay etti amcam. "Sen de opera sanatçısını seviyorsun."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Evet, amcam olması gerekenden fazlasını biliyordu. Gözlerinin parıltısı bana bir planı olduğunu ve bunun çarpık bir şey olacağını söyledi.

Hastaydı. Gözlerinde, ben gözlerindeki hayatı söndürmeden önce oğlunun sahip olduğu bakış vardı.

"Çok güzel bir kız," diye mırıldandı amcam, bilerek beni tahrik etmeye çalışarak. "Hiç yatağını ısıttı mı?" Bu soru Callen'ın başını bana doğru çevirmesine neden oldu ama ben yüzümü duygusuz tuttum. "Callen'ın yatağını ısıttığını biliyoruz.

Değil mi oğlum?"

Yüzümü boş tutarak onu görmezden geldim. Bu adama herhangi bir zayıflık gösteremezdim. Amcam bir parazitti, toplumdan besleniyor ve başkalarının acılarıyla büyüyordu. Tüm sonuçlara lanet olsun; onu öldürmek cazip geliyordu. Tıpkı oğlunu öldürdüğüm gibi.

Onu tehdit etmeye cüret eden herkesi öldürürdüm. "Sana dönüyoruz amca."

Kartlarımı masanın üzerine koydum.

Yaptığım tüm fedakârlıklar boşunaydı. Çünkü bir şekilde amcam Ainslee'yi gözüne kestirmişti. Bunun için Callen'ı suçladım. Onu öldürmek istedim!

"Bir kredi limitine ne dersin, yeğen?"

Dudaklarım tedirginlikle inceldi.

"Bu gece olmaz, amca. Tam olarak kurallara göre oynamıyoruz."

Amcamın yüzü kıpkırmızıydı, içinde öfke kaynıyordu. Amcamın kadınlara ne yaptığını çok iyi biliyordum. O bir canavardı.

Bakışlarım masanın üzerinde duran, üzerinde Ainslee'nin resmi olan tek bir hayran kartına kaydı. Bu, son altı yıldır elden ele dolaşan sahne fotoğraflarından biriydi. Birisi opera sanatçısı hayran kartı koleksiyonu oluşturmanın harika bir fikir olduğuna karar vermişti. Bunların ara sıra ortaya çıktığını görmek bir işkenceydi, çok yakın olduğunu ama okyanuslar kadar uzakta da olabileceğini sürekli hatırlatıyordu.

Ainslee'yi burada tehlikeye attığı için amcamı cezalandıramayabilirim ama diğer yandan Callen McLeod bunun bedelini ödeyecekti. Onu bu duruma soktuğu için.

Kendimi kontrol ederek bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Odak noktamı amcama çevirerek kafamı boşaltmam gerekiyordu.

"Ben ararım."

İkimiz de kartları açtık ve anında rahatladım. Onda ful vardı ama bende floş vardı. Amcamı ezdim.

Ben kazandım.

CHAPTER TWO

"B ram, sevgilim, acele etmeliyiz." Sarı saçlarını okşadım. "Bayan McKay'in dersine geç kalacağız."

"Evet, anne." Oğluma her baktığımda olduğu gibi göğsüm kabardı. Ona duyduğum sevgi Callen'la yaşadığım tüm kalp kırıklıklarına değişiyordu. İşler zordu ama onun kumar oynaması geride kaldığına göre, işleri yoluna koyacağımızı umuyordum. Eve ve Lachlan bana kendi sonsuza dek mutlu sonumuz için umut verdi. Sadece biraz uğraşmamız gerekiyordu. Ama sonunda buna değecekti.

Değil mi?

Şüpheyi bir kenara ittim. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi. Oğluma ve geleceğimize odaklanmalıydım. Callen'la tanıştığım andan itibaren hiçbir şey alışıldık değildi. Ama işler sonsuza kadar böyle devam edemezdi. Bazı hayallerimden vazgeçmeli, kararlar almalı ve yoluma devam etmeliydim.

Bram'ın benimkine çok benzeyen gözleri bakışlarımla buluştu ve ben de ona şefkatle gülümsedim. Hayatımda önemli olan tek şey oydu.

"Babam nerede?" diye sordu, sanki Callen aniden ortaya çıkacakmış gibi gözleri arkamı arıyordu.

"Londra'da," dedim ona, endişemi gizleyerek. "Sadece işle ilgili."

Açıkçası hâlâ Londra'da olmasına şaşırmıştım. Bana yayıncılık konusunu görüşmek için biriyle buluşacağını söyledi.

ve sonra geri dönecekti. Bu iki hafta önceydi. Londra'ya gitmeye devam etmesi beni endişelendiriyordu ama kumarhaneye yaklaşmayacağına söz vermişti. Sadece yayınevini konuşmak içindi.

En azından ona güvenebilmeliydim. Eğer ona bile güvenemiyorsam, üzerinde çalışabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Midemdeki ağır düğüm bir uyarı gibi hissettirdi. Yoksa sadece midem mi bulanıyordu? Artık gerçekten bilmiyordum. Son zamanlarda her zaman varmış gibi görünüyordu.

Isla'yla yaptığım gezilerden birinde Callen'la karşılaşmıştım. Onu üç yılı aşkın bir süredir tanıyorum. İlişkiye isteksizce girdim ve çok sarsıcı bir başlangıç oldu. Kazara hamile kalmam bunların en önemsiziydi. Doğmamış oğlum için vaftiz töreni planlamaya gittiğimde kilisenin önünde kalbi kırık bir gelin görmek o ilk birkaç ayın en önemli anlarından biriydi.

Daniel'ı beş yıldan fazla bekledim. Londra'nın yanlış tarafında korkunç kuzeniyle karşılaşmam gözlerimi açtı. Daniel bana geri dönmeyecekti. Beynim bunu biliyordu ama kalbim buna inanmayı reddediyordu. Londra'da her sahneye çıktığımda, bu özel bir işkenceydi. Her yerde onun yüzünü görüyordum - kalabalıkta, sokaklarda, seyirciler arasında ya da tanıştığımız kafede. Hatta bir keresinde Daniel olduğunu düşünerek bir adamın peşine düştüm ama o olmadığını anladım. Kalbim onun gitmesine izin vermeyi reddetti.

Callen'la tanıştığım da, her yönden Daniel'ın tam tersiydi. Kendime tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu söyledim. Edinburgh'daki yerel mekânımızda bana bir içki ısmarlamayı teklif ettiğinde kabul ettim. Ertesi gün beni görmek istediğinde yine kabul ettim. Bir kadının hayatını mahvetmek, hamile kalmak ve hayatımızı tamamen mahvetmek üç ay sürdü. Tıpkı Daniel'ın Londra mafyasının bir parçası olduğunu açıklamaması gibi, Callen da nişanlı olduğunu açıklamamıştı.

Beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan... Ben sadece bir aptaldım.

Callen ve ben henüz evlenmemiştik. Birçok kez teklif etti ama ben o son adımı atmakta zorlandım. Son adımı atmakta tereddüt etmeme neden olan çok fazla engelle karşılaşıyorduk. Her şey tanışma şeklimizle başladı. İlişkimizin başlama şekli yüzünden duyduğum suçluluk hala içimi kemiriyordu. Gerçi nişanlı olduğumu bilmiyordum. Ama yine de etrafıma sormalı, işaretleri görmeliydim. Dediğim gibi, beni iki kere kandırdın.

Kilisenin kapısındaki kalbi kırık gelinin görüntüsü zihnime kazınmıştı. Callen ve benimle ilgili haberlere çok üzülmüştü, adımları durakladı ve dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşları yüzünden akıyordu. Gözlerindeki acı asla unutamayacağım bir şeydi. Dünyası başına yıkılırken dizlerinin üzerine oturdu, gelinliği etrafında toplanmıştı. Ona mutluluk getirecek bir gün olması gerekiyordu ama bunun yerine ona trajedi getirmişti.

Ve suçlu bendim. Kısmen de olsa.

Liberty Smith. Bu ismi hiç unutmadım. Ben de Callen kadar suçlu hissediyordum. Evet, nişanlı olduğumu bilmiyordum ama kesinlikle ev ödevimi de yapmamıştım. Keşke geçmişini araştırmak için biraz çaba sarf etseydim, bilirdim. Onu böyle kırılmış görmek beni derinden sarstı, kendimi en kötü fahişe gibi hissettirdi. O bunu hak etmemişti! Kimse düğün gününde terk edilmeyi hak etmez.

Belki de şimdi öyleyimdir, kendimi aşağıladığımda içim sızladı.

Evet, benim ve Callen'ın başlangıcı sarsıntılıydı. Ve bu en hafif deyişle.

"Günaydın, en sevdiğim iki insan." Annemin selamıyla düşüncelerimden sıyrıldım.

"Günaydın anne." Gözlerim onu aradı, minyon vücudu oğlumun üzerine eğilmiş, başının tepesine bir öpücük konduruyordu. Tıpkı eskiden bana yaptığı gibi. Beyaz uyku önlüğünü giymiş, on beşinci ve on sekizinci yüzyıl arasında bir yerde sıkışıp kalmış gibi görünüyordu.

Babam, ben onu çok fazla hatırlayamayacak kadar küçükken vefat etti. Annemle babamın paylaştığı sevgi dışında.

Bunu hatırlıyordum ve annem bundan her bahsettiğinde sesinde bunu duyuyordum.

Ben de bunu istiyorum.

Kuzenim Lachlan'ın ailesi de bu tür bir sevgiye sahipti. Annem her zaman bilersen bilersin derdi. Çok önceden bildiğimi sanmıştım. Ama sonra hiç geri gelmedi. Belki de her şeyi yanlış anlamışımdır.

Annem yavaşça hareket etti, ağrıyan kemikleri muhtemelen onu yine rahatsız ediyordu. Buna yaşlılığın laneti derdi ama yaşlılığına kadar yaşaması da bir lütuftu. Bayan McKay'in dersine geç kalmanın bu sabah yapılacak en doğru şey olduğuna karar verdim. Biraz daha kalıp anneme çay yapacaktım.

"Anne, sana çay yapayım, sen de biraz Bram'le otur," diye teklif ettim, küçük bir adım attığında yüzünün buruştuğunu görünce. Artriti onu şimdiden rahatsız etmeye başlamıştı ve daha Aralık ayındaydık. Kış geldiğinde daha da kötüleşecekti. Bazen, kışlarımızı sıcak bir yerde geçirmemizi kabul etmesini diliyordum.

İskoçya sonbaharın sonlarında ve kışın acımasız olabilir. Güzel, ama çığ ve soğuk.

Tıpkı 18 yaşına girdiğimde kalbimi verdiğim adam gibi.

Bu düşünce nereden geldi? Daniel Carrington'ı uzun zamandır düşünmemiştim. Onu düşünmek için kendime izin vermedim. Bazen onu rüyamda görüyordum ama bunun tek nedeni rüyalarımı kontrol edemememdi. O geceler uykumda bile acı ve mutluluğun karışımını hissediyordum. Sanki ruh eşimi bulmuş ve kaybetmiş gibiydim.

Belki de Callen'la işlerin bir yere varmamasının ana nedeni buydu.

Derin bir nefes alarak, robotik hareketlerle annemin çayını hazırladım ve tam onun sevdiği gibi iki küçük küp şeker attım, sonra masada önüne koydum.

"Al bakalım, anne."

"Teşekkür ederim, Ainslee." Bana bir gülümseme sundu, yaşına rağmen yüzü hâlâ güzeldi. Onun her zaman dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünmüşümdür.

"Neden bugün Bram'i benimle eve bırakmıyorsun?"

Bram ilgiyle başını kaldırdı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Yapabilir miyim?" diye yalvardı.

"Bayan McKay'i sevdiğini sanıyordum," diye takıldım ona.

"Seviyorum," diye mırıldandı, mavi gözleri mutlulukla parlıyordu. "Nana'yı daha çok seviyorum."

Annem hemen kıkırdadı, en sevdiği torunuyla sersemlemişti. Tek torunuydu ama bu konumuzun dışındaydı. Onun kıvrırcık sarı saçlarını hafifçe okşadı.

"Ben de seni seviyorum, benim küçük Bram'im."

"Emin misin anne?" Ona sordum. Artriti başladığında eklemlerinin çok acıdığını biliyordum.

"Evet, öyleyim." Gülümsedi, elimi tuttu ve üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Callen'dan haber aldın mı?"

Gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. "Belki de dönmüştür ama meşguldür?"

Doğrusu, tek bildiğim, geri dönmüş olabileceğiydi. Birlikte yaşamıyorduk.

Bu da birbirimize ait olmadığımızın bir başka kanıtı mıydı? Ne de olsa tanışmamızın, birlikte olmamızın, birlikte bir çocuk sahibi olmamızın, ayrılmamızın, tekrar bir araya gelmemizin ve tekrar ayrılmamızın üzerinden üç yıldan fazla zaman geçti.

İçimde bir şey devam etmeye direniyordu ve onunla birlikte yaşama düşüncesini reddettikçe alevleniyordu.

Başlangıçta, nişanının bozulmasına neden olduğum için duyduğum suçluluk duygusuydu. Sonra, kumar oynamasıydı. Sonra bu doğru gelmedi. Bram'ın her gün bir babaya ihtiyacı vardı. Bunu biliyordum. İlişkimiz alışlagelmişin dışındaydı ve bu en hafif tabiriydi.

Lachlan yine de anlayış gösterdi ve kararımı her zaman destekledi. Callen'ı severdi ama kumar oynamasından hoşlanmazdı.

ne alışkanlıkları ne de nişanının bozulma şekli. Tüm suçu kendi üzerine attı. Benim açımdan bilmeden de olsa, bu beni daha iyi hissettirmedi.

"O zaman ben gidiyorum," dedim ikisine de. "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim anne. Eğer kendini iyi hissetmezsen beni ara."

Bram'ı alnından öptüm ve annemin yanağına bir öpücük kondurdum.

Yaşadığımız küçük yazlık evden çıkarken kapıdan son bir kez "Hoşça kalın," diye bağırdım.

Bazen kalede kalıyorduk ama ben küçük kulübemizi tercih ediyordum. Daha rahattı ve ev gibi hissettiriyordu. İnsanlar göz alıcı bir opera sanatçısı olan Ainslee McLaren'ın arka bahçesinde dere manzarası olan küçük bir kulübede yaşadığını bilseler bayram ederlerdi. Yazları bazen dereye yüzerdim.

Mini Cooper'ıma bindim ve vites değiştirdim. Her an yollar küçük arabamı süremeyeceğim kadar kaygan olabilirdi. Güneyde bir yer çok daha iyi olurdu - hepimiz için.

Radyoyu açtım ve hangi istasyon çalışıyorsa orada bıraktım. Sevdiğim bir şarkıyı bulana kadar kanalları ileri geri değiştirmekten daha kolaydı. Bugün zaten anılarla dolu görünüyordu, muhtemelen tek bir notasını bile duymayacaktım.

Müzik her zaman hayatımın bir parçası olmuştur. Kendimi bildim bileli. Daniel askere gittiğinde ve kalbim ağrıdığında bile şarkı söyledim. Ancak son zamanlarda şarkı söylemekten keyif alamıyordum. Kalbim ve ciğerlerim gibi temel bir parçam olan bir şey artık gerçeklikten kaçış değildi. Bir angarya haline gelmişti ve bunun hayatımın, endişelerimin bir sonucu mu yoksa sadece geçici bir dönem mi olduğundan emin değildim. Belki de huysuz, diva dönemim başlamıştı.

İskoçya'nın kırsal kesimi dünyadaki en sevdiğim manzaralardan biri olduğu için araba yolundan hızla ilerledim. Kariyerim başladıktan sonra Avrupa ve Asya'da çok seyahat ettim,

Afrika ve Amerika. Ancak bu gezegendeki hiçbir şey kendi ÷lkemin manzaralarıyla kıyaslanamaz.

Uzakta, McLaren kalesi yüksek, küçük bir tepenin üzerinde oturuyor, Highlands'e ve topraklar boyunca kıvrılan Teith Nehri'ne bakıyordu. Annemin küçük kulübesinin penceresinden baktığım nehrin aynısıydı bu.

Bu dünyada İskoçya'nın yükselen dağları, ısıltılı gölleri, sık ormanlık alanları ve kilometrelerce uzanan altın kumsallarıyla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu. Ben burada büyüdüm ve manzara hala nefesimi kesiyor. İskoçya'nın güzel doğası, pırıl pırıl gece gökyüzü, berrak deniz suyu ve vahşi doğasıyla bana hayat verdi.

Dünyada yaşamayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu. Bram'ın burada büyümesini ve burayı en az benim kadar sevmesini istiyordum. Ve belki bir gün onun çocukları da.

Geri dönmek için sabırsızlanmama rağmen, şehre doğru taşra yollarında çok hızlı sürdüm. Edinburgh'u umursamıyordum ama burada, taşrada kendimi en huzurlu hissettiğim yer burasıydı.

Yayınevine varmak yaklaşık bir saat sürdü. Ne gri binayı ne de manzarasızlığı pek sevdim. En azından Lachlan'ın şirketi eski şehrin kalbinde, Edinburgh'un merkezindeydi. McLeod ailesinin yayınevi ise şehrin yeni bölgesindeydi ve benim en sevmediğim yerdı.

Bu bölgenin benim için hiçbir cazibesi yoktu. Soğuk ve tedirgin ediciydi. Park ettikten sonra hareket etmekte zorlandım. Göğsüm daraldı, içimde bir şeyler acıyordu ama bunun nedenini tam olarak belirleyemiyordum. Kıpırdamadan oturdum, gözlerim önümdeki boş duvara odaklanmıştı.

Bu benim yol ayrımım mı? Merak ettim.

Camıma vurulunca yerimden sıçradım ve kalp atışlarım hızlandı. William, Callen'ın iş ortağı... eski ortağı, endişeli bir bakışla arabamın camında duruyordu. Hemen kapıyı açtım ve küçük arabamdan indim.

"Selam William," diye neşeyle selamladım onu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece son birkaç şeyi almaya geldim," diye cevap verdi, tek kolunun altındaki kutuya bakarak. "Çıkmak üzereyim."

Callen ne olduğunu söylemeyi reddetti ama William'ın bir şekilde dışarı itildiğini biliyordum. Yıllarca ortağı hakkında övgüler yağdırdı ve sonra aniden Callen'in artık bir ortağı yoktu. Ve Eve Bailey ile anlaştıktan hemen sonra. Evet, o Lachlan'ın karısıydı ve Callen'la birlikte çalışacaktı ama bir anlaşma yapmak için bu yayıncılık şirketine güvenmişti ve şimdi her şey dağılıyordu.

"Will, ne oldu?" Callen'in reddettiği cevabı vermesini umarak sordum.

"Callen sana söylemedi mi?" diye şaşkınlıkla karşılık verdi.

Başımı salladım. "Çok üzgündü. Çok fazla soru sormak istemedim."

Yalandı. Bir sürü soru sordum. Cevap vermeyi reddetti.

"Liberty Smith'i hatırlıyor musun?" Şok içinde ona baktım. Onu nasıl unutabilirdim ki? Başımı salladım, sesim boğazımda düğümlendi. "Kocası Alexander Caldwell. Aslında şirketi karısı için satın aldı. Callen beni ortağı olarak seçtiğinde karısına kötü davranıldığını düşünmüş."

Alexander Caldwell haksız değil. Ama çenemi kapalı tuttum.

"Yani şimdi Callen'in şirketinin çoğunun sahibi mi?" diye sordum. Bir şeyler olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olacağını hayal bile edemezdim. Şirketini kurtarmak için paraya ihtiyacı varsa benden isteyebilirdi. Ona yardım edecek bol miktarda param vardı. Hemen kumara geri döndüğünü düşüneceğimi mi sanmıştı?

Belki de Callen ve ben, kendime itiraf etmeye cesaret edemediğim kadar ayrı düşmüştük.

"Karısının var. Her şeyi onun adına yapmış."

Ne ekersen onu biçersin. Aslında onun adına mutlu oldum. Kocası ona değer veriyor olmalı ki

ona karşı yapılan bir yanlış ı düzeltmek için.

Onun için tezahürat yapmam korkunç muydu? Bu kesinlikle Callen'a olan bağılılığımın bir göstergesi. Liberty'nin yayıncılık şirketini kurtardığını bana hiç söylemedi. Her şeyi o yapmış gibi gösterdi. Kuzenim Lachlan bana onu çok fena kazıkladığını ve Liberty Smith olsaydı onun peşinden gideceğini söylemişti. Kesinlikle yeterince cephanesi vardı. Ama o daha iyi bir insandı.

"Sözleşmeli yazarlar için bu ne anlama geliyor?" Ona sordum. Callen ve William Eve Bailey ile sözleşme imzaladı. Callen'ın hataları yüzünden sözleşmesinin bozulduğunu görmekten nefret ediyorum.

"Sanırım artık Alexander'ın karısına aitler. Burada ne yapıyorsun?" William sordu.

"Callen seyahatleyken e-postalarına cevap vereceğime söz vermişim," diye mırıldandım. Doğrusu, bu tür işlerde berbattım. Kendi e-postalarımı neredeyse hiç kontrol etmezdim. Yardım etmek istedim, bu yüzden var olmayan sekreterlik becerilerimi istediğinde kabul ettim. William hâlâ orada duruyordu. Arabamın kilidini çalarken William'a baktım. "O zaman şehirde görüşürüz."

"AINSLEE, SAKİNLEŞEMEZSİN," diye azarladı çocukluk arkadaşım Isla. Onu, Eve, Lucy ve benim Edinburgh'daki Brewdog barda zil zurna sarhoş olduğumuz o geceden beri görmemişim. Barın sahibi hâlâ bize kızgındı, bu yüzden oraya geri dönmekten kaçınıyorduk. Bu çok kötüydü çünkü en iyi öğle yemeğini onlar yiyordu.

Bunun yerine, bir zincir restoranda yemek yiyerek acı çekiyorduk.

"Yerleşmiyorum," diye kendimi haklı çıkardım. "Hiçbir şey yapmıyorum."

"Aynen öyle!" diye haykırdı, sanki onu haklı çıkarmışım gibi. "Evlilikten sonsuza dek kaçamazsın," diye sesini alçalttı, böylece kazara kulak misafiri olanlar olmayacaktı. "Eğer

Callen hakkında henüz karar vermediyseniz, aradığınız kişi o değil."

Onun aradığım kişi olmadığını biliyordum. Ellerim masa örtüsünü sanki çapamış gibi kavradı. Hafifçe çekiştirsem tüm masa devrilecekti. Tıpkı benim hayatım gibi.

McLaren'ın kalpleri sadece bir kez verilir. Bu annemin her zaman söylediği bir şeydi. Belki de Callen'la sonuna kadar gidemememin nedeni buydu - evlilik ve diğer şeyler. Çünkü ben kalbimi çoktan vermiştim.

Gerçi babamın soyadı Wallace olduğu için teknik olarak McLaren değildim. Bu benim yasal soyadımdı da. McLaren'ı sadece sahne ismim olarak kullandım.

"On iki yıl oldu." Isla'nın sesi yumuşadı, gözlerinde hüznü vardı. "Sanırım ikimiz de onun geri gelmeyeceğini biliyoruz."

Evet, biliyordum. Hayatta kaldım. Ve hayatıma devam ettim. Güzel bir oğlum vardı ve o benim tüm hayatımdı. Mutsuz değildim. Ama derinlerde bir yerde Callen'ı sevmediğimi biliyordum. Onu sevmem gerektiği şekilde değil. Aşkın benim için gerçekleşmeyeceğini kabullenmeliydim.

Yine mi?

Bazı insanlar bunu hiç yaşamaz. Ben yaşadım. Ve lanet olsun ki bu beni neredeyse yıkmıyordu. Yıllarca onu bekledikten sonra nihayet hayatıma devam ettim ama Liberty Smith pahasına. Yani evet... her yönden bir karmaşa.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sanırım Callen ve ben birbirimiz için yaratılmamışız." Daniel ve ben de öyle, diye düşündüm kendi kendime kalbimde bir acıyla. Bunu ne kadar istemiş olursam olayım. "Ona değer veriyorum ama sadece çocuğumun babası olarak. Bu bağ her zaman var olacak ama onunla ilerleyemiyorum."

Ya da herhangi biriyle. Ama Isla haklıydı. Callen'ı oyalayamazdım. Bu ona haksızlık olurdu.

"Çiçekçi dükkanın nasıl gidiyor?" Konuşmamızın yönünü değiştirerek sordum. Onu endişelenmeyi bırakmayacak kadar iyi tanıyordum, ama neyse ki bu soruya izin verdi.

konu değişikliği. Birbirimizi hayatımız boyunca tanı mıştı k, bu yüzden ne kadar ileri gidebileceğini çok iyi biliyordu.

"Harika gidiyor." Açık kahverengi gözleri bakışlarımla buluştu ve gülümsedi. "Bu bana verdiğin en iyi tavsiyeydi. Ofiste çalışırken çok mutsuzdum. iekide çalışmayı sevdiğimi biliyorsun ve işler yavaş ama istikrarlı bir şekilde büyüyor."

Gülümsedim, çok daha mutlu olduğunu duyduğuma sevindim.

CHAPTER THREE

S Londra'nın dış mahallelerinde, iki gri binanın arasında dolaşırken, botlarım beni ıssız arka sokaktan geçirdi ve insanları sorgulamak için kullanılır. Ya da onlara işkence etmek için. Ya da bu durumda Callen McLeod'un ödünü koparmak için.

Bunu kulüpte yapamazdım, çok fazla meraklı göz ve kulak vardı. Callen oyunu kaybettikten sonra, Ainslee'yi bana getirmesi için ona yirmi dört saat verdim. Aptal herif benimle pazarlık yapabileceğini ya da benimle dövüşebileceğini sanıyordu. Bunun için artık çok geçti. Tartışmaya devam edince ona pazarlık yapılamayacağını söyledim. Bu yüzden adamlarımın onu bu binaya getirmesini istedim, yanlışlıkla yanlış gözlerin ne yapmak üzere olduğumu göremeyeceği bir yere.

Bu konum, gelen ve giden insanları tespit etmek için kameralar olmadan ayırttı. Her koşulda. Tam da sevdiğim gibi - herhangi bir ilgiye ihtiyacım yoktu.

"İçeride," diye duyurdu Arthur. Sağ kolum Arthur, eski askerim, hayatımın bu pek de meşru olmayan tarafında her zaman arkamı kollardı. Maxim Caldwell'in de arkamı kollayacağını biliyordum ama onu bu dünyaya hiç çekmemiştim. Uzun zamandır arkadaşlık, okul, üniversite, eğitim kampı ve görevlendirme boyunca. Onun da hayatımın bu berbat yönü hakkında endişelenmesine gerek yoktu.

İçeri girdiğimde, öfkemi sık sık taktığım maskenin arkasına sakladım. Hayatımın otuz beş yılı boyunca bana iyi hizmet eden soğuk ve acımasız bir maske. Kendimi sandalyeye bağlanmış piçin karşısında bulmam bir dakika sürdü. Çoktan morarmış bir gözü vardı. Belki de adamlarıma ona zarar vermemelerini söylemeliydim. Ama siktir et, canının yanması neden umurumda olsun ki? Sırf kumar alışkanlığını tatmin etmek için Ainslee'yi hasta amcama kolayca satabilirdi.

Sarı saçları kan ve kirle lekelenmiş adama baktım. Vücudumdaki her sinir, öfkemi onun üzerine boşaltmak istiyordu. Onu hak etmiyordu.

Ainslee onun için fazla iyiydi. Kahretsin, ikimiz için de fazla iyiydi ama en azından onu kumarda kaybetmezdim. Her şeyden çok onu yanımda istiyordum. Ona dokunan herkesi öldürürdüm.

Bu lanet herif aptalın tekiydi. Bir bağımlı. Bir aileyi hak etmiyordu. Bir ailede sadakat her şeydir ve o Ainslee'yi kumarda kaybetmek üzere masaya koyarak sadakatine ihanet etmişti.

Callen'in mavi gözleri, benim karanlık gözlerimin tam tersine, bana dikilmişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sesini korku kaplamıştı.

Bu pisliğe katlanamıyordum. Onu öldürmek, yok etmek, oğlunu ve Ainslee'yi kendime almak istiyordum. Bu adil değildi, ama artık adil olmak umurumda değildi. Bu adam ailesini hak etmiyordu.

Ainslee'nin Callen McLeod'la evlenmemesinin nedeni bu muydu? Zekiydi ve iyi içgüdüleri vardı. Callen'da bir terslik olduğunu hissetmiş ve onunla evlenmeyi reddetmiş olabilir. Ama o zaman neden işleri yoluna koyuyorlardı? Onu takip ettim ve bir evlilikten söz edilmese de, ikisinin bu yönde çalışmaya çalıştığını biliyordum.

"Ne istiyorsun?" Callen sesi titreyerek tekrarladı.

Bu doğru, korkak. Korkudan titre.

"Ainslee McLaren ile kumar oynadın ve kaybettin. O artık benim." Söзlerim karşısında yüzü soldu. Sanki o ana kadar ne yaptığıının farkında değilmış gibiydi. "Yani yapacağın şey bu," diye başladım ama sözümü kesti. Bu geceki ikinci hatasıydı.

"Bana ne yapacaksın?" Cesur görünmeye çalışıyordu ama sesi titriyordu ve gözlerinde vahşi bir korku vardı. Buraya hiç uygun değildi.

"Seni öldüreceğim," dedim ona sakince, önce sağ kolumun sonra da sol kolumun kollarını sıvayarak. "Tabii bana Ainslee'yi getirmezsен."

"Bir yolunu bulup sana parayla geri ödeyebilirim," diye yalvardı. "Sadece bir güne ihtiyacım var..."

"Hayır, para bir seçenek değil. Ainslee McLaren masadaydı ve ben onu kazandım. Şimdi onu bana getirmenin bir yolunu bulacaksın." Yüz hatlarımı tehditkâr tutarak ona baktım ve bu sefer bunu gizleme zahmetine girmedim. Sanki beni reddetme seçeneği varmış gibi başını salladı. "Sağ elini uzat."

Arthur onun elini tuttu ve ben daha bıçağımı çıkarıyormuş gibi yapamadan çığlık attı. "Bekle, bekle. Sana yalvarıyorum," diye zavallı bir ezik gibi hıçkırdı. "Ainslee'yi alabilirsin."

Teklifi karşısında öfke damarlarımda dolaştı. Evet, Ainslee'yi istiyordum ama onu bu kadar kolay feda etmesi beni öfkелendirdi. Böyle bir kadın için dişiyile tırnağıyla mücadele etmeliydi. Onun için kuzenimi öldürdüm, onu güvende tutmak için. Peki ne için? Onu hak etmeyen bu zavallı ezik için.

"Ainslee ve oğlu bir paket anlaşma," dedim ona soğuk bir şekilde gülümseyerek.

"Ne? Anlamıyorum," diye feryat etti.

Yüzüne doğru eğildim, kirli saçlarından bir tutam aldım ve başını bana bakacak şekilde kaldırdım. Gözleri benimkilerle buluştu, merhamet arıyordu. Ama asla merhamet bulamayacaktı. Sadece benim soğuk bakışlarımı ve acımasızlığımı bulacaktı.

"Çocuğunu asla geride bırakmaz. Bu yüzden ikisi de geliyor."

Callen McLeod'u İskoçya'ya geri göndermiştim. Kendi başarısızlığının haberini Ainslee'ye iletenekti. Ölüm tehdidi altında, benim isiminden bahsetmemesi talimatı verilmişti. Ainslee'nin kart oyununda onu kimin kazandığını bilmesine hazır değildim. Kendini kaybettiği zamanlar dışında makul bir kadındı.

Saate baktığımda sabahın altısı olduğunu fark ettim. Alexander Caldwell uyanmış olmalı. O adam bir makineydi.

Telefon rehberimden ismini buldum ve onu aradım.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Daniel, saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Kıkırdadım. "Kalkma zamanı." El telefonundan yumuşak bir inilti duydum ve bunun karısı olduğunu tahmin ettim. Bu adam karısına kafayı takmıştı, onun için çıldırıyordu ve onunla evlenebilmek için çılgınca şeyler yapıyordu.

"Sadece iş," dediğini duydum kısık bir sesle. "Uyumaya devam et."

Bunu biraz shuffling takip etti. Sanki en iyi arkadaşımın erkek kardeşini hâlâ yatakta yakalamışım gibiydi. Karısı onu yumuşatıyor ve tembelleştiriyor olmalı, diye düşündüm kendi kendime alay ederek.

Telefondan yumuşak bir kapı sesi geldi ve Alexander sonunda konuştu. "Şimdi söyle bana, sabahın köründe beni arayacak kadar önemli olan şey nedir?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye başladım. Lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu. Sessiz kaldı, bekledi. Nadiren iyilik isterdim ve sadece açıkça güvendiğim insanlardan. En iyi arkadaşım Maxim Caldwell ve onun kardeşi bu nadir insanlardan ikisiydi.

"Tamamdır. Ne oldu?"

Teklifine gülümsedim. Ne olduğunu bile sormadan yardım sözü vermesi çok şey anlatıyordu.

"Callen'ın yayınevi üzerinde baskı kurman için sana ihtiyacım var."

Alexander Liberty ile evlendiğinde, ortağı da dahil olmak üzere Callen'ın yayınevinden parçalar satın almaya başladı. Callen, Liberty'ye kazık attığında çuvalladı. Ona şirketten adil bir pay vermeliydi. Ne de olsa, Liberty kollarını sıvamasaydı bu şirkete sahip olamazdı. Ama Callen kolay yolu seçti - onun için her şey kolaydı. Ve şimdi Liberty'ye ulaşarak şirketini tekrar kurtarması için ona yalvaracak kadar ileri gitti. Adamın kimseyi kullanmak gibi bir kaygısı yoktu.

"Neredeyse tamamı bana ait ama hala ona ait küçük bir parça var."

"Farkındayım." Alexander, Callen'ın yayınevinin hisselerinin çoğunu, karısına nasıl davrandığının intikamını almak için satın aldı. Bu, dostluğumuza yeni bir katman daha ekledi.

Maxim'in kadını Layla Cambridge de Callen'dan nefret ediyordu. Bu onu daha çok sevmeme neden oldu.

"Mülkiyeti elinde tutmana ihtiyacım var. Karının adil olmak istediğini biliyorum ama zamana ihtiyacım var."

Ardından sessizlik geldi. Liberty Caldwell eşsiz bir kadındı. Başka biri olsa, bir erkek tarafından kötü muamele gördükten sonra intikam almaya aç olurdu. Kocasına ona eski nişanlısından intikam alması için gereken araçları vermişti. Callen onu mihrapta bırakmış ve tek başına kurtardığı yayıncılık şirketinin nimetlerinden faydalanmıştı. Ama o kadın öyle değildi. O, yüksek yoldan gitme terimine yepyeni bir anlam kazandırmıştı.

"Ne için zaman?" Alexander sonunda sordu.

"Benim masamda, amcama karşı kumar oynadı. Söz konusu olan kadın," diye homurdandım, öfkem derimin altında kaynıyordu. "Çocuğunun annesi. Para bulmasını istemiyorum. Malvarlığı bağlı kalsın."

"Amcanın kadını almasına izin mi vereceksin?" diye sordu. Alexander ailemin ne kadar zalim olabileceğine dair söylentileri duymuştu.

"Hayır, araya girdim ve maçı kazandım."

"Güzel." Sesinde hafif bir rahatlama vardı. Amcamdan daha iyi bir seçenek olabilirdim ama Ainslee asla bu duruma düşürülmemeliydi. Amcamın onun varlığından haberdar olduğunu bilmek bile beni hâlâ rahatsız ediyordu. Ailem onu asla öğrenmesin diye ondan uzaklaştım. Ve Callen McLeod onu neredeyse gümüş tepside sunuyordu. Bu bende o adamı canlı canlı deşme isteği uyandırdı. "O zayıf herife hiçbir şey geri vermeye niyetim yok. Sahip olduklarını hak etmiyor."

Alexander'ın o adama karşı duyduğu nefrette hata yoktu. Onu suçlamadım. Callen zayıf ve yetersizdi. Ainslee çok daha fazlasını hak ediyordu. Belki onun için yeterince iyi değildim ama Callen'ın yaptıkları yüzünden hayatıma geri döndüğüne göre, onu elimde tutmaya niyetliydim.

Hoşuna gitse de gitmese de.

CHAPTERFOUR

Işafak sökmeden yataktan kalkıp masama oturdum ve rüyalarımın rahatsız oldum. Daniel'ı

Londra'da aradığım gün. Bir arkadaşımın arkadaşı Isla'ya Londra'da Daniel Carrington'a rastladığından bahsetti. Daniel birkaç haftalığına izne ayrılmıştı. Isla bunu öğrenir öğrenmez beni aradı ve ben de onu araştırdım.

O günün acısı hâlâ içimde bir yerlerde duruyordu. Beni hiç aramadı. Söz verdiği gibi bana hiç geri dönmedi. Yine de bir parçam olarak kaldı, kalbimi ve düşüncelerimi asla terk etmedi.

Daniel Carrington'ı görmemin üzerinden on iki yıl, onu bulmaya çalışmamın üzerinden ise beş yıldan fazla zaman geçti. Şimdiye kadar onu aklımdan ve kalbimden çıkarmamış olsaydım, önümüzdeki on iki yıl içinde bunu başarabileceğimi düşünmek tartışmalı bir konuydu.

Lachlan'a Daniel Carrington'ın adresini bulması için yalvardım. Lachlan bana ailesinin yeraltı dünyasını yöneten Carrington mafyasıyla bağlantılı olduğunu söylediğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Onu aramayacağıma dair bana söz verdirdi. Ama bu sözü verirken bile, bozacağımı biliyordum. Daniel'ı görmem gerekiyordu.

Londra'nın kalbindeki otelim The Stafford'un önünde bir taksiye bindim. Dışarıya, lüks restoranlara, barlara, malikanelere ve pahalı arabalara odaklandım.

Manzara, yıkık dökük depolara, tahtalı pencerelere ve köhne barlara dönüşene kadar etrafı seyrettim. Taksinin camından dışarı baktım, Doğu Londra sokakları geçip gidiyordu.

Sokaklar boştu ama akşamın karanlık sokaklarında ve gölgelerinde gizlenen tehlikeleri hissedebiliyordum. Daniel hakkında gerçekten ne kadar az şey bildiğimin farkına vardım.

"Gideceğiniz yerin burası olduğuna emin misiniz hanımefendi?" Taksi şoförü düşüncelerimi böldü.

"Sanırım öyle," diye mırıldandım.

Şimdi düşünüyorum da, çocukluğu ya da yetiştirilme tarzı hakkında nadiren konuşurduk. Ailesinin sert olduğunu biliyordum ama o hiç detay vermedi. Ailesinin yakın değil, mafya olduğunu düşünmüştüm. Lanet olası mafya!

Araba büyük gri binanın önünde durdu. Pencereler kapalı değildi ama burası da bir o kadar ürkütücü ve kasvetliydi.

Taksi şoförü bana "İşte burası, genç bayan," dedi. Daniel Carrington'a bağlı olarak çıkan adres buydu. Sertçe yutkundum, kendimi araçtan çıkmaya korkarken buldum. "Burada kalıp seni beklesem nasıl olur?"

Teklifi üzerine başımı şoföre çevirdim. O bile buranın bulunulacak bir yer olmadığını hissedebiliyordu.

Hevesle başımı salladım. "Çok minnettar olurum," dedim ona. "Zaman ayırdığınız için size ödeme yapacağım, söz veriyorum."

Başını iki yana salladı. "Bunun için endişelenme," diye beni temin etti. "Sağ salim döndüğünden emin olmak istiyorum. Ben de İskoçya'dan geliyorum ve kendi kızımın da sağ salim dönmesini isterim."

Titrek bir nefes vererek ona minnettar bir gülümseme sundum. "Uzun sürmez."

Kapıyı açarak taksiden indim ve yavaşça binaya doğru ilerledim. Şimdi düşünüyorum da, ne yapacağımdan emin değildim. Bu yer bir daha

bir kapı zili var. Bir eve benzemiyordu. Daha çok korkutucu bir iş yerine benziyordu.

Demir kapıyı iterek açtığımda, akşamın alaca karanlığında menteşelerin gıcirtısı sırtımdan aşağı ürpertici bir his gönderdi.

Omzumun üzerinden baktığımda taksi şoförünün hâlâ orada oturduğunu ve arabasının çalıştığını gördüm. Sanki aceleyle gitmemiz gerektiğini bekliyormuş gibiydi.

Aniden durmak için tam zamanında arkamı döndüm. Uzun boylu, esmer bir adam önümde duruyordu; kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, koyu renk gözlerinin gölgesinde rahatsız edici bir şey gizleniyordu. Koyu renk saçları Daniel'inkiyle aynı tondaydı; iki adam arasında güçlü bir benzerlik vardı.

Gözlerindeki hesapçı bakış, zalim bir havayla karışmıştı. Bir sigara yakıp uzun bir nefes çektikten sonra yavaşça nefesini verirken bakışları bana kilitlendi ve dumanı yüzüme doğru üfledi.

İçgüdüsel olarak, bir tehdit algılayarak ve aynı zamanda öksürerek geriye doğru bir adım attım.

"Kayıp mı oldun bebeğim?" Ağzı tehditkâr bir gülümsemeye dönüştü ve kalp atışlarım hızlandı. Bu adam vahşet kokuyordu ve kalbimin göğüs kafesimin altında gümbür gümbür atmasına neden oldu.

"Daniel'i arıyorum," dedim ona, sesimin titrememesine şaşırarak. İçimdeki korku kesinlikle titriyordu. "Daniel Carrington."

Tek kaşı şaşkınlıkla kalktı ve bu onun tek ifadesiydi. Bunun dışında, derinliklerinde parlayan bir vahşetle ışıldayan gözleri dışında yüzü kıpırtısızdı.

"Biriyle düzüşüyor," diye tükürdü, dudakları tam olarak anlayamadığım hastalıklı bir memnuniyetle kıvrıldı. "Benim sıram gelmişti, şimdi onunki."

Bu ifade karşısında irkildim. Daniel'in başka kadınları vardı! Nedense bu hiç aklıma gelmemişti. Aptal, aptal kız! Benim beklediğim gibi onun da beni bekleyeceğini sanmıştım.

onun için. Daha da kötüsü, bir kadını paylaşıyordu. Belki birden fazla kadın.

Kuzenim haklıydı; uzak durmalıyım. Aptalca kararlılığım bir gün beni öldürtecekti. Tanrı biliyor ya, başımı çok belaya soktu.

Geriye doğru bir adım daha attım ama bu sefer adam bir adım öne çıktı, iri gövdesi tehditkârdı. Üzerimde beliren ve gök gürültüsüne hazırlanan kara bir bulut gibi hissediyordum. Bir adım daha geri attım, o bir adım daha ilerledi. Artık korkumu saklayamıyordum ve gülümsemesinden bunu anladığımı anlamıştım. Ve bundan zevk alıyordu.

Kulaklarım hızla atan nabzımla çınlıyor, tüm vücudum korkuyla titriyordu.

"Lass, hadi gidelim!" Başım geri döndü. Taksi şoförü hâlâ burada, arabanın dışında beni bekliyordu. Rahatladığım için ağlayabilirdim. Beni beklediğini unutmuştum.

Gecikmeden döndüm ve koştum; arkamdan gelen zalim kahkahalar sıcak akşam havasını dolduruyordu. Havanın nemi, içimdeki yapışkan ve kirli duyguyla eşleşiyordu. Boğazımdaki yumruyla savaşıyor sonunda gerçekte yüzleşmek zorunda kaldım.

Daniel Carrington gitmişti. Yıllardır sevdiğim adam ölmüştü. Belki de hiç var olmamıştı ve benim hayal gücümün bir ürünüydü. Ben taksiye binerken manyakça gülen adam gibi o da şeytani bir canavar olabilirdi.

Bir canavara aşık olmuştum. Ona olan tüm sevgim rüzgâra savrulmuştu.

O günün görüntülerini zihnimden uzaklaştırarak yerimden kalktım ve temiz hava almak için Fransız kapılarını açtım. Hava gittikçe soğuyordu ama bir İskoç olarak bu beni pek rahatsız etmiyordu. Sanırım bu ülkede doğmuş olmanın bir avantajı.

Sabah ışığı mutfak pencerelerinden içeri girmeye başlamıştı ama benim düşüncelerim kilometrelerce uzaktaydı. Londra'daydım. Bir sonraki performansım yaklaşıyordu ve her zaman olduğu gibi bu da endişemi tetikliyordu. Şarkı söylemek ya da performans sergilemek

değil. Bu

Londra'da olmak, Daniel Carrington'ın orada olduğunu, yeraltı dünyasında bir yerlerde gizlendiğini bilmek. Beni hiç düşündü mü?

İçimden bir iniltiyle kahve makinesini çalıştırdım ve fincanımın demlenmesini bekledim. Huzursuz gecemden sonra, günü atlatmak için sert bir ya da iki fincan kahveye ihtiyacım olacaktı. Kahvem demlenirken çay için su kaynatmaya başladım. Annem muhtemelen birazdan uyanırdı ve o hiç kahve içmezdi.

Kahvem hazırlanmış ve su hala ocaktayken oturdum. Tam beklediğim gibi, annemin yukarıdaki odasından gelen ayak seslerini duydum. Birkaç dakika içinde aşağıda olacağını bildiğimden, bir fincana bir poşet çay ve iki küp şeker koydum ve kaynar suyu içine döktüm. Ve tam zamanında annem kapıda belirdi.

"Günaydın."

"Günaydın aşkım," diyerek yumuşak gülümsemesiyle selamıma karşılık verdi ve yanımdaki sandalyeye oturdu. "Bugün gerçekten erken kalkmışsın."

Endişeyle gözlerini bana dikti, ben de gülümsemeye zorladım. "Uyuyamadım."

"Seni endişelendiren bir şey mi var?" Annem her zaman çok fazla şey görürdü. "Kötü bir haber mi duydun?"

"Hayır, sadece o gecelerden biri."

Callen'in iyi olduğunu bildirmek için attığım mesajlara cevap vermediğini ona söylemek istemedim. Tek bildiğim, ölmüş olabileceğiydi. Ona iki mesaj gönderdim ve cevap gelmedi. Ama bunu ilk kez yapmıyordu. İlk birkaç seferinde paniğe kapılmış ve en kötüsünü düşünmüştüm. Ama onca yıldan sonra buna alışmıştım. Evet, beni rahatsız ediyordu ama artık alışmıştım.

Bram'in babasının bu kötü özelliğinin farkına varmaya başlayacağını düşünmek beni daha çok rahatsız ediyordu. Ama bunu kontrol edemezdim. Yapabileceğim tek şey, Bram'in her zaman iletişim halinde olacağımı ve onu asla karanlıkta bırakmayacağımı bilmesini sağlamaktı.

İkimiz de sıcak içeceklerimizi yudumlarken biraz daha sohbet ettik, temiz havanın ve açık pencerelerden gelen seslerin tadını çıkardık. İşte o zaman arabanın sesini duydum.

"Birini mi bekliyoruz?" diye sordum. Annemin kitap kulübü kadınları vardı ve her zaman takılırlardı, ama bu bile onlar için çok erken olurdu. Başını salladı ve ben başka bir soru sormak için ağzımı açamadan Callen kapıdan içeri girdi; ilk fark ettiğim şey onun dağınık görüntüsüydü.

"Callen?" Şok içinde sordum. Sol yanağında siyah bir morluk vardı ve fiziksel bir kavgaya karışmış gibi görünüyordu. "Ne oldu sana böyle?"

Yüz ifadesi kasvetliydi ve ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Başımı salladım. Her şeyi yanlış anlamış olmalıydım.

Kapıyı arkasından kapatırken, "Sadece biraz hırpalandım," diye mırıldandı.

Göz ucuyla annemin dudaklarının inceldiğini fark ettim. Aklından geçenleri sadece hayal edebiliyordum. Ona karşı bir darbe daha, zaten pek bir şeyi de yoktu.

"Bunu yüzüne kim yaptı?" Onu sorguladım.

Bakışları anneme ve sonra tekrar bana kaydı. Annemin önünde bana bir şey söylemek istemiyordu. Bunca yıl sonra bile annemin onu olduğu gibi gördüğünü anlayamamıştı. Onun yetenekleri ya da yetersizlikleri hakkında hiçbir yanılışı yoktu. Ama seçimlerimle yaşamayı bana bıraktı. Bram'ı seviyordu ve beni mutlu görmek istiyordu ama Callen konusunda başımın etini yeme pahasına değil.

"Bahçede konuşabilir miyiz?" Cevabımı beklemeden bahçeye doğru ilerledi.

"En azından anneme selam verebilirdin," diye mırıldandım, kabalığına sinirlenerek.

"Sorun yok, Ainslee," diye güvence verdi annem, elimi nazikçe okşayarak. "Devam et ve düzelt."

Onu serin ve temiz havaya kadar takip ettim ve onu çoktan küçük bankta otururken buldum. Ona, bana söyleyeceği şeyi annemin duymasını istemiyorsa daha uzağa gitmesi gerektiğini söylemeliydim. Şu anda bunu umursamayacak kadar yorgundum.

Bankın yanındaki sandalyeye oturup ellerimi kucığımda birleştirdim ve onu izledim. Ona kahve ya da çay ikram etmeliydim ama şu anda sadece söyleyeceklerini duymak istiyordum. Daha önce hiç böyle davranmamıştı.

"Neler oluyor Callen?" Ona sessizce sordum.

Başını salladı ve yüzünde çaresizlik ifadesi belirdi. Bana bakmaktan kaçınmaya devam etti ve içgüdüsel olarak bunun kötü bir şey olduğunu bildiğim için midem bulandı. Kumar oynamaya başladığında, kendinden utanarak benden kaçtı.

"Sorun nedir?" Titreyerek nefes verdim, en kötüsüne hazırlanmaya çalışıyordum ama en kötüsünün ne olduğunu bilmiyordum.

Ona baktım, bekledim, nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

"Kumar oynadım," dedi, zorlukla yutkunarak. Daha sonraki kelimeleri söylemeden önce, ne olacağını biliyordum. "Kaybettim."

Nefesim kesildi ve göğsüm sıkışmaya başladı. Bu açıklamasına şaşırmam gerekirdi ama gerçek şu ki, kumara geri döndüğünü biliyordum. Kalbimin derinliklerinde, buna karşı koyamayacağını biliyordum.

"Ne kadar kaybettin?"

Başını salladı ve teni daha da soldu. Callen da zaten solgundu.

Hemen cevap vermedi ve ben de sessizliğin rahatsız edici bir şekilde uzamasını bekledim. "Kumarda oynadığım sadece para değildi."

Kalbim soğudu ve boşaldı. Aklımdan kumarda neler kaybetmiş olabileceğine dair farklı senaryolar geçti. Yayınevine zar zor sahip olmuştu. Belki ailesinin evi? Yüzünde acı dolu bir ifade beni karşıladı ama gözleri hâlâ benimkilerle kilitlenmekten kaçınıyordu.

"Ne kumarı oynadın?" Yavaşça sordum.

Suçlulukla gözlerini kaçırdı ve elleri öfkeyle yumruk oldu. Sessizlik. Her geçen saniye kalbimdeki soğukluk artıyordu. Bilinmezlik bana en kötü senaryoları hayal ettirdi.

"Ne kumarı oynadın?" Tekrarladım, kendi sesim kulaklarıma garip bir şekilde uzak geliyordu.

"Sen."

Kalbimin yeniden atmaya ba lamadan önce birkaç saniye durdu una yemin edebilirim. Onu yanlış duymuş olmalıyım. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Sahip olmadığınız bir şeyle kumar oynayamazdınız, hele bir insan hayatıyla.

"Affedersiniz?"

"Seninle kumar oynadım," diye tekrarladı asık suratla.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım, benimle nasıl kumar oynadığını kavramaya çalışıyordum. Kumar konusunda uzman değildim ama sadece parayla ya da mülkiyetini devredebilece in şeylerle kumar oynandığından emindim. Ben onun malı değildim. Ben bir insandım. Bir insan.

"Yeterince param yoktu," dedi kısık bir sesle. "Yani sen kumar fi iydin. Kazanaca ımdan emindim."

Utanç içinde yüzünü kapattı ama  u anda onun için  z leliyordum. Vücudumda yavaşça ilerleyen öfke dışında hiçbir şey hissedemiyordum. Bu benim o lumun babasıydı ve benimle kumar oynamı tı. Sanki bir malmı ım gibi.

"Ama bunu d zeltece im," diye devam etti ama beynim onun sözlerini duymazdan geldi. Konuşmaya devam etti ama ben onu duymayı bıraktım. Beni böylesine umursamazca kumarda kaybetmesine karşı vücudum tiksinti ve öfkeyle doldu. Üstelik bunu yapmaya hakkı bile yoktu. Beni borcunu ödemeye mecbur bırakaca ını d   n yorsa delirmiş olmalıydı.

Son dört yıldır tanıdığım bu adama inanamayarak baktım. Tüm bu durum gerçeküstü, en kötü türden bir kabus gibi görünüyordu.

" ık dışarı!"

T k rd m.

"Ne?"

Yumruklarım kucağımda sıkıldı ve öfkem alevlendi.

"Evimden defol!" Sesimi yükselterek tekrarladım.

Hatta. Şok olmuş görünüyordu ama kıpırdamadı. Gözümün önünden çekilmezse, her an kendimi kaybedebilirdim.

"Seni ve Bram'i istiyor," diye sertçe yutkundu ve kalan azıcık akıl sağlığım da dağıldı.

Elim havada uçtu ve Callen'ın yüzüne değdi.

"Bu ne cüret?" Tısladım. "Sadece beni değil, oğlunu da mı tehlikeye attın?" İçimdeki öfke her saniye daha da artıyordu. "Nasıl olur da böyle tehlikeli adamlara bulaşacak kadar aptal olabilirsin? Belli ki insan hayatlarını bir metadan farksızmış gibi ortaya koyacak kadar vicdansızlar!"

"Kontrolden çıktık," diye o kadar sakın cevap verdi ki bu beni daha da öfkelendirdi. Oğlumuza bahis oynamaktan bu kadar sakın bir şekilde bahsedebilmesi, yüzünü tırmalamak ve onu kendi ellerimle boğmak istememe neden oldu. Birinin oğluma ya da bana elini sürmesine izin vermektense ölürüm daha iyi.

"Borçluna söyle, bana ya da Bram'e sahip olamaz," diye homurdandım, sesimdeki öfke açıldı. "Ama sana sahip olabilir. Şimdi seni kendim dışarı atmadan önce defol!"

Ayağa kalktım, yanından geçtim, sonra oğlumun babasına dönüp bakmadan eve geri döndüm ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Bu, ilişkimizin belirleyici anıydı. O kadar aptaldım ki, sonunda onunla bir geleceğe kapıyı kapatmak için bu noktaya gelmem gerekti. Başından beri lanetli olan bir geleceğe.

Tıpkı benim geleceğim Daniel'la olduğu gibi. O zaman neden hala o adamı düşünüyorum!

Kapıyı arkamdan kapattığım anda cama yaslandım ve annemin endişeli ifadesiyle karşılaştım. Bu istediğim son şeydi, annemi daha fazla endişelendirmek.

İçimden inleyerek ne kadarını duyduğunu merak ettim. Tüm bu saçmalığı ve ne olduğunu göz ardı etmek zor olurdu.

Callen yapmıştı. Gevşek davranılmasını hak ettiğini düşündüğümünden değil, ama benim öfkeme katlanacaktı; tüm McLaren klanını bu boktan çileye dahil etmemize gerek yoktu.

"Her kelimesini duydum," diye yorumladı, sorulmamış sorumu yanıtlarken. "Ainslee, sanırım o erkeğin sana göre olmadığını kabul etmenin zamanı geldi."

Evet, hiç de bile. Erkek zevkim felaketti. İlk aşkım Londra mafyasının bir parçasıydı ve oğlumun babası bir kumarbazdı. Bir sonraki seçimimin ne olacağını merak etmekten nefret ediyorum.

Kendime itiraf etmemin zamanı gelmişti - erkekler bana göre değildi. Hayatımın geri kalanında biriyle çıkmaktan ve erkeklerden uzak durmalıyım. Hayatımdaki tek erkek oğlum olacaktı. Oğlumun iyi bir adam olarak yetişmesini sağlayacak, sonra da yaşlılığımı müstehcen şeyler okuyarak geçirecektim. Tıpkı annem gibi. Bana oldukça iyi bir plan gibi geldi.

"Haklısın," diye anneme hak verdim. "Senin ve babamın sahip olduğu şeyi bulmayı umuyordum, ama bunun benim kartlarımda olmadığı açık."

Daha da kötüsü, şimdi Callen'ın yaptıklarının sonuçlarıyla uğraşmak zorundaydım. Belli ki bazı kötü adamlara bulaşmış. Ve Londra'da yaklaşan bir performansım vardı. Callen'ın bazı lanet suçlularla sarmaş dolaş olduğu aynı şehirde.

Ya buraya gelmeye karar verirlerse? Korkuyla düşündüm. Kahretsin, ne yapmalıyım? O adamlar peşimizden gelir mi, yoksa Callen'a mı odaklanırlar? Şu anda Callen'a o kadar öfkeliydim ki onun için endişelenemezdim. Önceliğim Bram ve annemdi.

Lachlan'a ulaşıp annem, Bram ve benim bir süreliğine şatoda kalıp kalamayacağımızı sorabilirdim ama bu olanları açıklamamı gerektirecekti ve bu aşağılanmaya hazır değildim. Ayrıca, o ve Eve işleri yoluna koymaya çalışıyorlardı ve yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı.

"Ainslee-" Annemin yüzündeki kederli ifade kalbimi parçaladı. "Babanla benim sahip olduğumuz şeye sahip olacaksın."

Umudunu kaybetme. Biliyorum-"

"Benim Bram'im var," diye kestim sözünü, gözleri dolmadan önce. "Pişman değilim ama benim için de artık biriyle çıkmak yok." Bana attığı bakış, bana inanmadığını gösteriyordu.

Bahsettiği umut uzun zaman önce yok olup gitmiş olabilir. Belki de Londra'da Daniel'ı aradığım o gündü. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan annemi ve Bram'ı güvende tutmak ve Callen'ın pisliğinden uzak tutmaktı. Bunu birlikte atlatacaktık.

CHAPTERFIVE

M Hayatım, yaptığım acımasız ve çarpık şeylerin bir listesi oldu. Tüm bu şeyleri haklı çıkaracak kadar iyi bir mazeret yoktu. On bir yaşındayken

İlk öldürölüşüm. Annem ve ben evde yalnızken babamın düşmanları kapımıza geldi. Kafası o kadar iyiydi ki; çok geç olana kadar neler olduğunu fark ettiğini sanmıyorum.

Onu kurtaramadım. Dört kişilerdi ve ben de bir kişiydim. Dişimle tırnağımla dövüştüm, tekmeledim, yumrukladım, ama zar zor bir çentik açabildim. Ta ki içlerinden biri bana öyle sert bir ters vurdu ki, bayıldım. Uyandığımda sırayla anneme tecavüz ediyorlardı. Sürünerek babamın silahını sakladığını bildiğim masaya gittim. Sonra onları vurdum. Teker teker.

Onu kendime yakın tutarken annem kollarımda kan kaybından öldü. Onu kurtaran şey, kafasının o kadar iyi olmasıydı ki, olanların hiçbirini beyninde kayıtlı değildi. Vücudu acı çekiyordu ama zihni kendi dünyasındaydı. Ta ki öbür dünyaya göçene kadar. Ya da insanlar öldüklerinde nereye gidiyorlarsa oraya.

Ailemi, amcamı, kuzenimi suçlayabilirdim, kaderi lanetleyebilirdim ama sonunda onların baskısı olmadan da pek çok kötü şey yaptığımı kabul etmek zorunda kaldım. Sevdiğim birinin kollarımda öldüğünü görmenin acısını bir daha asla yaşamak istemedim. İşte o zaman karar verdim.

daha güçlü olmak için. Fiziksel ve zihinsel olarak. Orduya katılmak bana disiplin kazandırdı ve öldürme içgüdülerimi artırdı. Yine de, amcamın yanında öğrendiğim yeteneklerimi savaşta kullandığım birkaç zaman olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Doğru ve yanlış arasında çok ince bir çizgi vardı.

Çöl güneşi enseme yakıyor, sırtımdan aşağı ter damlıyordu. Son iki saattir bilgi almak için mahkûma işkence ediyorduk. Hiçbir yere varamadık. Arkadaşımızı yakaladılar ve zaman geçtikçe onu canlı bulma ihtimalimiz azaldı.

Bu tatlıda taşaklarımı terletmekten ve hemen aynı noktaya geri dönmekten çok sinirlenmiştim. Cevapları bulmak için işkence etmek ve öldürmek. Hayatın lanet ironisi hakkında konuşun. En azından şimdi bunu asil bir amaç için yapıyordum - bir arkadaşımın hayatını kurtarmak için. Dinlenme zamanı sırasında pusuya düşürülmüştü.

Tatilden dönerken atlamış.

Maxim, ben ve birkaç kişi daha bir kurtarma görevi başlatmayı kendimize görev edindik. Eğer yakalanırsak, büyük ihtimalle askeri mahkemeye çıkarılacaktık. Ama onu onların merhametine bırakmak bir seçenek değildi.

Maxim direğe bağlı adama bir yumruk daha indirdi. Adamın yüzü siyah ve mavi morluklar ve kan lekeleriyle kaplanmıştı. Ağzından tükürükler saçıldı ve ardından yerel dilinde birkaç küfür savurdu. Küfürler dışında Farsça öğrenmemiştim. Küfür etme konusunda mükemmel ustalaşmışım.

Maxim'in hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Bu saçmalıktan nefret ediyordu. Tek istediğimiz arkadaşımızı geri almak ve yolumuza devam etmektir. Yorulmuş, susamış ve acıkmıştık. Hava çok sıcaktı; kuru çöl sıcağına rağmen nefes almak neredeyse imkânsızdı. Tek görevimiz ve odak noktamız arkadaşımızı geri almak ve buradan defolup gitmektir.

"Bir deneyeyim," diye homurdandım. İşkence konusunda bu adamlardan çok daha fazla deneyimim vardı. Bundan kesinlikle gurur duymuyordum ama

arkadaşımızı kurtaracaksa, ben de varım.

Bir bıçak çıkardım ve havada çevirerek zahmetsizce bıçağı yakaladım. Maxim kenara çekildi ve

Ben ön sırayı aldım.

"Bakalım İngilizce anlıyor musun?" diye mırıldandım. "Anladığına bir milyon dolar bahse girerim." Ona daha da yaklaştım; kan, ter ve kumun metalik kokusu ciğerlerime doluyordu. "Adil olacağım ve bunu nasıl yapacağımı sana söyleyeceğim.

Böylece ne bekleyeceğini biliyorsun." Bıçağın ucunu köprücük kemiğine bastırdım. "Derini boynundan karnına kadar keseceğim. Ama ölmeyeceksin." Kemiğine sertçe bastırdım, deriyi kestim ve bıçağı iki santim güneye ittim. Delici bir çığlık havayı doldurdu ama sadece bir saniye durakladım. "Sonra göğsünü ve karnını boydan boya keseceğim. Seni öldürmek istemiyorum ama inan bana," sesim soğuktu ve amcamın çarpık yöntemlerine hizmet eden eski ben yeniden ortaya çıktı, "-seni öldürmem için bana yalvaracaksın."

Yavaşça kestim, böylece bıçak derisinde ilerlerken, etini ve damarlarını keserken her acıyı, her batmayı ve her yanmayı hissedebiliyordu.

"Dur," diye bağırarak yalvardı. "Onu dağlara götürdüler. Lütfen durun."

Doğrudum ve bıçağımı pantolonunun üzerinden temizledim. "Bize göstereceksin."

"Yapamam," diye homurdandı. "Sizi oraya götürürsem beni öldürürler." "Eğer bizi oraya götürmezsen, biz de seni öldürürüz." Maxim'in gözleriyle tanıştım. Göz göze geldik ve hızlı bir baş sallamayla bu oyunu nasıl oynayacağımızı biliyorduk. "Bizi oraya götür, hepsini öldüreceğiz. Seni öldürecek kimse kalmayacak. Ve yaşamanıza izin vereceğiz. Bu da ortaklarınızdan alacağınızdan çok daha fazlası."

Onu ikna etmek uzun sürmedi. Bütün gün büyük bir karmaşayla sonuçlandı. Çok fazla ölüm, dostlar ve düşmanlar sonsuza dek gitti. Ama bir ders aldım. Amcamın altında yaşadığım onca yıl kalıcı bir iz bıraktı. Cevaplarımı almak için işkence etmekten ve öldürmekten çekinmedim. - Hayat kurtarmaya, savaşı kazanmaya ya da bir anlaşma yapmaya çalışıyor olsak da.

Anlaşılan o ki, kurallarımın egemen olduğu ve takip edildiği tepede olmayı seviyordum. Zirvede olmak aynı zamanda değer verdiğim insanlar için bir nebze de olsa güvenlik sağlıyordu.

Ainslee gibi.

Ancak tüm bunları aklımda tutmama ve hayatım boyunca işlediğim tüm suçlara rağmen, hiçbiri Ainslee'yi takip etmekle kıyaslanamazdı. Gölgede kalarak onun otelinden Londra'daki Bow Caddesi'nde bulunan Kraliyet Opera Binası'na gidişini izlerken bu benim en yeni alçalmam olmalıydı. Performans gecesi idi. Kendi programımı bildiğim kadar onunkini de biliyordum.

Onu bir tek o zaman görebildim. Londra kalabalığı arasında kaybolmak Edinburgh yayaları arasında kaybolmaktan daha kolaydı.

Askerlik iznim sırasında, kızıl saçlı bülbülümü görebildiğim tek zamandı. Gölgelelerden onu takip ediyordum. Askerden döndüğümde, sırf bir anlığına görebilmek için onu arar ve takip ederdim. Her zaman aynı otelde kalır ve operaya aynı yoldan giderdi. Nadiren taksiye binerdi, bu yüzden otelden Opera Binası'na yürüyüş randevumuz haline geldi.

Rahatsız edici miydi? Kahretsin, evet! Psikoz sınırındaydı ve bazı kadınların bu tür davranışları mahkemenin verdiği yasaklama emrine değer bulacağından emindim. Tamam, onu geç. Çoğu kadın bunu beni hapse attırmaya değer bulurdu.

Evet, takipçiliği yeni boyutlara taşıdım. Ainslee'yle ilgili raporlarımda eksik olan tek şey günün hangi saatinde duş aldığıydı. Gerçi bu muhtemelen günümün en önemli olayı olurdu. Belki evine bir kamera yerleştirebilirim?

Tamam, bu biraz fazla abartılı olabilir. Olabilir mi? Zihnim benimle alay etti.

Kart oyununda onu kazandığımdan beri, buluşmamızla ilgili farklı senaryoları gözden geçirmeye devam ettim. Mutlu olacak mıydı?

Muhtemelen hayır. Korktun mu? Muhtemelen. Özellikle de benim nasıl bir dünyaya ait olduğumu bildiği için.

Ainslee'nin kuzenimle tek başına karşılaştığını her düşündüğümde dehşete kapılıyordum. Londra'ya döndüğümü nasıl öğrendiği, hatta beni nasıl bulacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Keşke karşılaştığı kişi kuzenim değil de ben olsaydım. Binanın güvenlik kamerası görüntülerini ve yüzündeki korkuyu gördüğümde göğsüme bir yumruk yemiş gibi oldum. O hasta herif ona çok yakındı. Tanrıya şükür taksi şoförü onun için geride kaldı.

Aralarında geçen konuşmaları duyamıyordum ama kuzenim yeni bulduğu avıyla oynarken Ainslee'nin korktuğundan hiç şüphem yoktu. O en kötü türden bir yırtıcıydı. Tüm planını onu ele geçirmek ve çılgılık atmasını sağlamak üzerine kurmuştu. Onu kirli pençelerine alması için ona fırsat vermedim.

Telefonum çaldı, geçmişi bir kenara ittim. Alexander'dan bir mesajdı. Kendisi, karısı, Maxim ve Layla ile akşam yemeğine davet ediyordu. Partiye tutsak bir eski sevgiliyi getirmek biraz abartılı olmaz mıydı? O sahnenin nasıl gelişeceğini hayal etmekten kendimi alamadım. Biraz daha drama için mükemmel bir karışım, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. Ainslee muhtemelen bütün gece ateş püskürecekti. Evet, ikili ya da üçlü randevuları düşünmek için çok erken olabilir.

Kısa bir cevap gönderdim.

***Geçmem gerek.**

**İskoçya'ya
gidiyorum.**

**Bu civardayken beni
ara.**

Alexander'ın da orada bir yeri vardı. Büyükbabasının da. Eninde sonunda Ainslee'yi onlarla tanıştırmak istiyorum ama henüz değil.

Callen McLeod bana Ainslee'nin ona siktir olup gitmesini söylediğini söylediğinde şaşırmadım. O asla sakın, uysal bir tip değildi. Ainslee gibi bir kadın

Sevgi, öfke, ılık ve isyanın mükemmel karışımı, bir meleğin muhteşem vücuduna ve yüzüne sarılmış, bol miktarda kırmızı bukleler ve en derin mavi gözlerle taçlandırılmıştır.

On iki yıl önce onu gördüğüm andan itibaren içimdeki karanlık değişti ve bana yol gösteren bir ılık oldu. O benim her şeyimdi. Ondan uzaklaştığımda bile o ılık benimle kaldı. Beni ona geri götüreceğini bilmeliydim. Tüm fedakârlıklarına ve ona yaşattığım kalp kırıklıklarına rağmen, onun yoluma çıkmasından pişmanlık duyamazdım.

Mavi sade bir elbise giymiş, hızlı adımlarla yürüyor, arada bir omzunun üzerinden bakıyordu. Sanki gölgelerin arasında gizlendiğimi hissedebiliyordu. Adamlarımdan birine onu izletebilirdim ama başka birinin ellerinin onun üzerinde olmasını istemedim. O sadece ve sadece benimdi.

Onu izlerken, arkadan vücuduna hayran kaldım. Mükemmeldi ve kendime tüm bunları onu amcamdan korumak için yaptığımı söyleyip dursam da, içten içe sikimi içine gömmek istediğimi itiraf etmek zorundaydım. Amının etrafımda sıkıldığını hissetmek, içine girerken inlemelerini ve çığlıklarını duymak istiyordum. Onu istiyordum. Nokta.

Neredeyse rahatlamamanın tadını alabiliyordum; neredeyse elimin altındaydı. Benimle savaşıyordu; bundan emindim. Ama yaptığım her şeyin onun iyiliği için olduğunu anlayacağını umuyordum.

Sonunda onu yakaladığımda, onu kolayca alt etmek gibi bir sorun olmayacaktı. Uzun boylu bir kadın değildi; aslında 1.80 boyunda oldukça minyon biriydi. Ama duruşu ve kişiliği onu daha uzun gösteriyordu. Tek yapmam gereken onu kaçırmaktı, tabii ki gizlice ve sonra da güvenli bir yere saklamak. Ve bunun için tam da uygun bir yerim vardı.

Yanlarından geçerken ona meraklı bakışlar fırlatan adamlar vardı. Onları suçlayamazdım çünkü Ainslee McLaren çok güzeldi. Yanan alevler rengindeki gür yelesi bile tek başına ona iki kez bakmanızı sağlardı. Ama yüzü ve vücudu erkekleri peşinden koşturuyordu,

Ona sahip olmayı dilediler. Ben de ona sahip olmak istiyordum. Yine de birinin ona bakmaya cüret etmesi beni tedirgin ediyordu.

Bir erkeğin onu fark etmemesi için kör olması gerekirdi ama beni ağına düşüren şey dış güzelliği değildi. Onun ısıltılı, çekici kişiliği. Yumuşak kalbiydi.

Ainslee'nin tekrar hayatımda olması güneşin tenimdeki sıcaklığı gibi hissettiriyordu. Tam olarak hayatıma geri dönmedi, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde, ama yakında.

Londra'nın merkezindeydik ve Kraliyet Operası, Kraliyet Balesi ve Kraliyet Opera Evi Orkestrası'nın evi olan büyük bina, tüm ziyaretçileri ve sanatçıları kapısından içeri davet ederek yükseldi. Saat henüz oldukça erkendi, bu nedenle dışarıda önemli bir kalabalık yoktu.

Onun binanın içinde kayboluşunu izledikten sonra bekledim.

CHAPTER SIX

T Tanıdık bir sıcaklık hissi bütün gün olduğu gibi omurgamdan aşağı kayıyordu. Bu bir Son on iki yıl boyunca sık sık hissettiğim bir duyguydu ama hiçbir zaman günlerce sürmemiş ve son birkaç gündür olduğu kadar güçlü olmamıştı. Callen'ın ne yaptığını bilmek beni sinirlendiriyor, belki de biraz paranoyaklaştırıyordu.

Georges Bizet'nin Carmen operasından Habanera olarak da bilinen ünlü opera şarkısını seslendirirken, bu şarkıyı söylüyor olmak bir ironi gibi geliyordu. Ünlü melodi, güzel bir dönüş yapabilecek ya da her şeyi mahvedebilecek çılgın bir aşkı ifade ediyordu.

Sonunda Daniel Carrington'a duyduğum sevgi ve şefkatten asla vazgeçmediğim sonucuna varmak zorunda kaldım. Kuzenimin onun mafyanın bir parçası olduğu konusunda beni uyarmasına rağmen, bu beni onu aramaktan alıkoymadı. Londra'nın kötü bir bölgesinde karşılaştığım adam bana bir hatunla yattığını söyledi ve ödümü kopardı. Yine de ona olan aşkımı söndürmeye yetmedi.

Benimle kanepede oturup aptalca filmler izleyen genç adamı unutamazdım. Ya da pazarda sebze alışverişi yaparken elimi tutan adamı. Belki mafyanın bir parçasıydı ama içinde iyilik vardı. Onu unutmaya çalıştım; Tanrı biliyor ya denedim. Ama yapamadım. Kalbim ruh eşimi hayatımın erken dönemlerinde buldu ve kimse

Onunla kıyaslandığında. Callen'ın kollarında teselli bulmaya çalıştım ama yanılmışım. Callen'la yaşadığımız tüm bu fiyasko onun olduğu kadar benim de hatamdı. Onu hiç sevmemiştim. Ona değer veriyordum, evet. Özellikle de oğlumun babası olarak ona karşı belli bir sevgi besliyordum. Ama hiçbir zaman daha fazlası olmamıştı.

Kalbim çok az tanıdığım bir adama verildi ve aşkım kaldı. Doğu Londra'daki o gri binanın önünde öğrendiklerime rağmen, aşık olduğum adam söz konusu olduğunda kalbim mantıklı olmayı reddetti.

"Tebrikler!" Başka bir yabancı beni kucakladı. "Muhteşem bir performanstı."

Gülümseyerek başımı salladım, ancak bugünkü gösteriye ne kalbim ne de hevesim vardı. Ortama karışmaya da hazır değildim. Evet, şarkı söylemeyi seviyordum ama ensemdeki o karıncalanma hissi, şarkının melodisi ve sözlerinde kaybolmak yerine beni tetikte tutuyordu.

Şarkı söylemek benim ilk aşkımdı. Daniel ikinci aşkımdı. Tabii ki Bram doğduktan sonra aşk ve sevgideki değişim büyük ölçüde değişti. Bram benim tüm kalbimdi. Şarkı söylemek ve Daniel, her ikisine de duyduğum coşkunun zayıflamasıyla, arkada bir yerlerde kaldılar. Belki de kırık bir kalbin sonucuydu.

Şansımı ve açık bir fırsat penceresini fark ederek soyunma odama geri döndüm, üzerimi değiştirdim ve arka kapıdan geceye doğru yola çıktım. Daha önce her seferinde yaptığım gibi arka kapıdan çıktım. Bu, performans sonrası kalabalık ve hayranlar tarafından kuşatılmaktan kaçınmanın bir yoluydu. Partiden erken ayrılmaya karar verdiğim için güvenlik yerinde değildi. Böylesi daha iyiydi çünkü sokaklar daha sonra değil şimdi çok daha boştu.

Aralık ayının serin havası ısınmış tenime iyi geldi. Derin nefes alarak havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim. İskoçya havası kadar taze ve berrak değildi ama az önce kaçtığım kalabalık odadan daha iyiydi.

Arka sokaklardan geçerek ana yola doğru ilerlemeye başladım. İzlendiğime dair o his omurgamdan aşağı kaydı ve omzumun üzerinden tekrar baktım. Daha önce

bölgeyi taradım, bir şey göremeyeceğimi biliyordum. Her zaman aynıydı. Adımlarımı hızlandırdım. Birinin gerçekten gölgelerde gizlenip gizlenmediğini asla bilemezsiniz ve karanlık bir sokakta yakalanmak aptalca olurdu.

Yürümeye devam ettim, ancak birkaç adım attıktan kısa bir süre sonra, kaldırıma vuran bir başka ayakkabı sesinin ara sokakta yankılandığını duyduğuma yemin edebilirim. Endişeyle arkamı döndüm ama yine sadece boş bir sokak gördüm. Gözlerim sadece ayın parıltısıyla aydınlanan karanlık sokağı taradı ama hiçbir şey göremedim. Sadece beni daha da korkutan gölgeler vardı.

Yürümeye devam ettim ve tekrar ayak sesleri duyduğumda kalbim daha hızlı atmaya başladı, biri beni kovalıyordu. Aklımdan türlü türlü senaryolar geçiyordu. Callen'ın borçlu olduğu adamlar gelip borcunu almaya mı karar vermişlerdi?

Callen ile yaptığım o konuşmadan bu yana hiçbir şey olmadı ve iki haftadan fazla bir süre geçti. Doğal olarak onlarla doğrudan muhatap olduğunu düşündüm.

Arkamdaki kaldırımda yuvarlanan bir tenekenin gürültülü sesi beni sıçrattı.

Adımlarımı hızlandırdım ve kalbim kulaklarımda ve göğüs kafesimde gümbürdeyerek koşmaya başladım. Sokağın sonunda, yolu kapatan büyük bir cip park etmişti. Oraya varabilirsem, aralarında kaybolabileceğim bir sürü yaya olacaktı. Beni panikleten şeyin hayal gücüm mü yoksa gerçek olaylar mı olduğundan artık emin değildim.

Neredeyse geldik. Az kaldı.

Yaklaştıkça, koyu renkli camları olan siyah bir Land Rover olduğunu fark ettim. Vücudumu daha fazla ileri ittim. Koşmak bana göre değildi; hiçbir zaman da olmamıştı.

Fiziksel egzersiz ve ben asla aynı cümlede anılmamalıyız.

Açık caddeye ulaşmadan önce, bir dizi sıcak, güçlü kol beni sardı ve çığlık atmaya hazırlanarak ağzımı açtım. Lavanta ve tam olarak tanımlayamadığım bir şey gibi kokan bir bez parçası ağzımı kapattı,

ve beynimi yavaşça saran uyuşukluğa karşı zihnimin çırpındığını hissettim.

"Hayır." Bedenim sert, sıcak bir göğse yaslanırken ve karanlık çökerken kelimeleri söylediğimden mi yoksa sadece düşündüğümünden mi emin değildim.

YAVAŞÇA göz kapaklarımı açtığımda ilk başta pek bir şey göremedim. Gözlerimin alışmasını beklerken hareketsiz kaldım, gözlerimi kırptırdım. Görüşüm yavaş yavaş netleşti ve açık bırakılmış iki başucu lambasının loş ışığıyla aydınlanan karanlık bir odada olduğumu fark ettim. Bir yatak odası olduğunu fark ettim. Vücuduma baktım ve bağlı olmadığımı fark ettim. Gözlerime güvenmeyerek önce ellerimi sonra da ayaklarımı yavaşça hareket ettirdim.

Bağlı değil, onayladım.

Aynı mavi elbise hâlâ üzerimdeydi ve avuçlarım yavaşça kumaşın üzerinde gezindi. Hiçbir şey yırtılmamıştı, sanki elbisemin içinde uyuyakalmışım gibi. Birinin bana dokunduğuna dair hiçbir iz yoktu ve içimi küçük bir rahatlama kapladı. Ama bilinçsiz olsaydım birinin bana dokunduğunu anlayabilir miydim?

Muhtemelen yapmazdım, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Yavaşça, pelüş yastıklara bastırarak yataktan kalktım. Başımın arkasında hafif bir baş ağrısı vardı ama onu ittim. Baş ağrısının sırası değildi. Kaçırılmışıydım. Eğer bunun Callen'la bir ilgisi varsa, onu öldürürdüm. Ama önce bu fiyaskodan kurtulmam gerekiyordu.

Gözlerim az önce üzerinde uyuduğum büyük kral boy yatağa takıldı. Yatak, yastıklar, battaniyeler ve yumuşak çarşaflarla birlikte mükemmeldi ve bana çok pahalı olduklarını düşündürdü.

Sessizce hareket ederek odanın geri kalanını keşfetmeye başladım. Aman Tanrım, bu oda çok güzeldi. Lükse yabancı değildim, sık sık McLaren kalesinde kalıyordum ama bu oda

mükemmeldi. Duvar kâğıdı bir duvarı süslüyor, tavana kadar tırmanan güller diken gibi uzanıyordu. Neredeyse elle boyanmış bir duvar gibi görünüyordu.

Çıplak ayaklarımla soğuk parke zeminde sessizce odanın içinde ilerledim. Etrafı tanımadan beni tutsak edenleri uyarmak istemedim.

Diğer üç duvar beyazdı ve yumuşak gri renklerle vurgulanmıştı. Üzerinde uzandığım büyük yatak odanın ortasında duruyordu, dört direkli ahşap, tek duvarla benzer bir tırmanan gül deseniyle oyulmuştu. Aynı oyma vurgulara ve kâğıt duvarla eşleşen boyalı gül panellerine sahip muhteşem bir gardırop vardı. Yatak odasının köşesinde de bir dolap vardı ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

"Zevkli adam kaçırılar," diye mırıldandım kendi kendime. En azından beni kirli, soğuk bir bodruma koymamışlardı. "Bir kaçış yolu ara, Ainslee. Lanet olası mobilyalara ve dekora değil."

Odanın gölgeleri arasından gizlice pencereli ve kapılı duvara doğru ilerledim. Büyük bir Fransız kapısı vardı ve ona yaklaştığımda geniş bir balkona açıldığını fark ettim. Kalbim güm güm atıyordu, dolunayın ışıltısıyla aydınlanan uzaktaki karanlık dağların dış hatlarını zar zor görebiliyordum. Etrafta tek bir ev ışığı bile yoktu.

Hangi cehennemdeyim ben?

Ellerim balkon kapısının tokmağına titriyordu, yarı kilitli olmasını bekliyordum ama sürpriz bir şekilde kapı hiç çaba sarf etmeden açıldı. Hızlı adımlarla balkona çıktım, keskin soğuk hava ciğerlerimi istila etti. Derin derin soluyarak, özgürlük potansiyelinin tatlı tadını aldım. Çıplak ayaklarımla altında üşüyen mermer zemine bir adım daha attım ve daha heyecanlanmadan kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Dört kat yukarıda, büyük bir kalenin içindeydim. En azından buradan öyle görünüyordu. Dışarısı cömertçe aydınlatılmıştı, etrafımızdaki mülk mahremiyet için bir kale duvarı ve lüks bahçelerin bir kombinasyonuydu. Dışarı tırmanma şansım yoktu, tabii öldürmek istemediğim sürece.

ve ben kesinlikle bunu yapmak istemiyordum. Balkonda oyalanırken, serin havanın iliklerime kadar işlemesine ve ayaklarımı üşütmesine izin verirken, kafamda milyonlarca düşünce dönüp duruyordu.

Bunun Callen'ın kumarıyla bir bağlantısı var mıydı? Bunun cevabını bildiğimden neredeyse emindim ama yine de beni kumar bağımlılığına alet ettiğini bilmek berbattı. Oğlumuzla birlikte! Tanrım, Bram'i de almaya mı çalıştılar? Oğlumun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. Callen kime kazık atmıştı?

Kafamda çığlık atan o kadar çok soru vardı ki, baş ağrım her saniye daha da artıyordu. Callen büyük bir hata yapmış olmalıydı. Beni kaçıran her kimse parası vardı. Bu oda bir şey ifade ediyorsa, çok parası vardı. Ve genellikle, parası olan insanlara karşı koymak daha zordu çünkü genellikle vicdansız ve acımasız olurlardı.

Elbette, bu adamlar bunun yasadışı olduğunu ve dayanacak hiçbir ayakları olmadığını biliyor olmalılar. Kendimle alay ettim. Sanki bu tür adamlar neyin yasal olup olmadığını umursuyorlardı! Tanrı aşkına Callen'ın bir insanla bahse girmesine izin verdiler!

Bir avukata ulaşmayı düşünmüştüm ama o ne yapabilirdi ki? Callen'ın ne yaptığını gösteren hiçbir evrak yoktu. Kime karşı yasaklama emri çıkaracaktı? Bu dünyadaki tüm kötü insanlara mı?

Kapının açılma sesi, açık balkon kapısını unutarak başımı o yöne çevirmeme neden oldu. Hızla odaya daldım, tam o sırada yumuşak bir ışık geldi ve beni bir anlığına kör etti. Gözlerimin alışması için birkaç kez gözlerimi kırptım. Ve sonra onu gördüm.

Daniel Carrington.

Karanlık, tehditkâr bir melek gibi kapı aralığında duruyordu. Simsiyah saçları ve kara gözleri uzaktan bile içimi delip geçiyordu. Bakışları yüzüme odaklanmıştı, dudakları sırtan bir gülümsemeyle kenetlenmişti. Karanlık bir gölgeye benziyordu. Sokakta hissettiğim kişi o muydu? Öyle olmalıydı.

Gözlerim tanıdık yüz hatlarında gezindi ama orada karanlık vardı. Acı da vardı. Hatırladığımdan bile daha çarpıcıydı. Daha yaşlı, daha karanlık, daha güçlü ama tamamen korkunçtu.

On iki yılı aşkın süredir onu ne görmüş ne de ondan haber almıştım. Çıt çıkmadı. Hâlâ hayatta olup olmadığını, iyi olup olmadığını bana bildirmek için değil... hiçbir şey.

"Merhaba Ainslee," dedi usulca, odaya girerken. Kapı arkasından usulca tıkladı ve istemsizce bir adım geri attım.

"Daniel?" Sesim kısık bir şekilde fısıldadım. Bir soru gibi çıkmıştı ama kalbim onu tanımıştı. Evet, daha yaşlı, daha karanlık ve daha tehlikeli görünüyordu... Beni kaçırdığı için daha tehlikeli olduğu aşikârdı ama yine de aşık olduğum adamdı.

Gözleri karanlık ve soğuktu, o karanlık derinliklerde kayıtsızlıktan başka bir şey yoktu. Ellerim titredi, her zerrem içime attığım ve derinlere gömdüğüm hem iyi hem de kötü duygulardan dehşete kapıldı. Ve şimdi içimde fokurduyor, çalkalanmış bir şampanya şişesi gibi patlamakla tehdit ediyorlardı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Evet, yok artık!

"Bana hiç geri dönmedin." Isırgan sözcükler daha iyi düşünmeden ağzımdan kaçtı ve sonrasında aramızda kalan sessiz karanlıkta asılı kaldı.

Suçlama. Acı. Merak. Yüzünden bir duygunun geçtiğini sandım ama bunu hemen soğuk, kayıtsız bir bakışın ardına gizledi.

Kara gözleriyle bana bakan bu soğuk adam kimdi? Evet, adını biliyordum; bedenim onu tanıyordu ama zihnim tanımıyordu. Kalbimin on iki yıl önce iddia ettiği adamla uyuşmuyordu. Bu adamı kabul etmeyi reddetse de, yine de derinlerde bir yerde aşık olduğum adamın var olduğuna ikna olmuştu. Daniel bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Soğuk bir hesaplamayla. Bana her zaman şefkat ve sıcaklıkla bakardı.

Bu uzun boylu, esmer yabancıya bakarken, tanımaya başladığım genç adamın nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. O adam benim ilk aşkımdı, masumiyetimi verdiğim adam. Bana geri döneceğine söz veren adam. Dönmediğinde bir ömür önce kalbimi kıran adam.

O hiç var oldu mu, yoksa sadece hayal gücümün bir ürünü müydü? Aşık olduğum adam beni asla kaçırmazdı.

Bakışlarımla buluştuğunda, eskiden beni şefkat ve sevgiyle izleyen o gözlerde şimdi kayıtsız bir bakış vardı. Benim genç adamım gitmiş, yerine daha sert, daha yaşlı ve daha soğuk bir adam gelmişti. Gözleri, içgüdüsel olarak hoşlanmayacağımı bildiğim karanlık, huzursuz sırları anlatıyordu.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?" diye meydan okudu, kaşları hafifçe kalkmıştı ama tedirgin görünmüyordu.

Bir santim bile hareket edemiyordum. Yıllar önce derinlere gömdüğüm tüm acılar damarlarımda kanayarak dışarı aktı. Sözüne olan güvenim sarsılmadan onu bekledim. Sonra ağladım. Gözyaşlarım bittikten sonra endişelendim. Ta ki onu aramaya çıkana kadar.

Ben onu beklerken ve ağlarken, o her şeyi yaşadı.

"Seni yıllar önce görseydim daha mutlu olurdum," diye karşılık verdim, içimde kaynayan öfkeyle. "Yeniden bir araya gelmek için biraz geç kaldın. Bir de beni kaçıрман var!"

Bu adamın beni terk ettikten sonra onu görmekten mutlu olacağımı varsayma cüreti. Tek kelime etmeden, mesaj atmadan, not bırakmadan. Hiçbir şey. On iki yıl sonra beni kaçırdı ve bundan mutlu olacağımı düşündü. Göt herif! "Ve adam kaçırmak ağır bir suçtur, biliyorsun!"

"Öyle mi?" Endişeli görünmüyordu. Onun yerine orada durmuş, dikkatle beni izliyordu, yüzündeki tüm ifade ve duygular silinmişti. Eskiden çok sevdiğim o koyu kahverengi gözlerini aradım. Renk tanıdıktı ama hepsi bu kadardı. Aşık olduğum adamdan hiçbir iz yoktu.

"Evet, öyle," diye cevap verdim tedirgin bir şekilde. "Verilen sözlerin tutulmaması da ağır bir suç olmalı."

Daniel acımasız bir yabancıya dönüşmüştü. Beni kaçırın! Rızam olmadan beni buraya zorladı. Soru şuydu: Neden? Korkunun, yoğun ve değişken bir öfkeyle birlikte kalbimi sıkıca kavradığını hissettim.

"Ne istiyorsun?" Yüzümü ve kalbimi sertleştirerek ona sordum.

CHAPTERSEVEN

A Inslee çok güzel bir kızdı. Şimdi, bir kadın olarak, şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici görüntüydü. Onunla ilgili bir şey benimle konuşuyordu. ilkel bir seviyede. Ateşli saçları kanımı sahiplenme, koruma ve hepsinden önemlisi arzuyla tutuşturdu.

Kalbim uzun zamandır hissetmediğim bir heyecanla hızla çarpıyordu. Bir zamanlar donmuş olan kalbim, onun tekrar hayatıma girmesiyle erimeye başladı. Burada, evimde olduğuna inanamıyordum.

On iki yıl önce, ondan uzaklaştım. Onu korumak için.

Bugün onu kaçırdım. Onu korumak için.

Henüz bilmesede o artık benimdi.

Artık hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı. Geriye kalan o küçük iyi parça, onu benden uzak ve güvende tutan parça ölmüştü ve beni bencil bir piç kurusuna dönüştürmüştü. Artık umurumda değildi. Bu sefer ondan uzaklaşmak olmayacaktı. O benim olacaktı.

O benim için her zaman çok iyiydi. Ona asla dokunmamalıydım. Ama genç kadın göz göze geldiğimiz anda kalbimi ele geçirdi. Veda etmeye gittiğim o gece, benim de ruhumu aldı. Ben onun oldum, o zamandan beri sadece onun oldum. Evet, başka kadınlarım da oldu ama sevdiğim tek kadın oydu.

Belki veda etmeden onu terk etseydim, onu unutmak için bir şansım olurdu. Ama Ainslee beni yolumdan saptırdı ve kendimizi çarşafaların arasında bulduk. Bu hem en iyi hediye hem de en kötü lanetti çünkü onu asla unutamayacaktım.

O gecenin bir hata olduğunu söyleyemezdim. O asla bir hata olmazdı. Yine de onun da aynı şeyi hissettiğinden emin değildim. Yıllar boyunca onu takip ettim. Mücadeleciydi, hayatına devam etmiş gibi görünüyordu. Anlamlı bir kariyeri, bir erkeği ve bir çocuğu vardı. Ben aynı şeyi yapamadım çünkü o benim kalp atışımdı. Onu unutmamın tek yolu ölümdü. Ve benim ölmeye ve onu korumasız bırakmaya hiç niyetim yoktu. Onunla geçirdiğim o gece, mutluluğu hissettiğim son geceydi. Son kez bir şey hissettim.

Şok içinde bana baktı; mavi safir gibi parlayan güzel gözleri genişledi ve ilkel bir sahiplenme duygusu damarlarıma hücum etti.

Kadınım benim.

O her zaman benim oldu. Beni istese de istemese de ben onundum.

"Bir içki ister misin?" O anın yoğunluğunu kırmak için ona sordum.

"Hayır, teşekkürler," dedi sertçe. "Gecenin bir yarısı oldu Daniel. Tek istediğim eve gitmek!"

Ateşine gülümsedim ve odanın köşesinde duran küçük mini bara doğru yürüdüm. Kızacağını biliyordum. Benim Ainslee'm kolay lokma değildi. Daha çok doğru olduğunu düşündüğü şeyi savunmak için savaşa girecek bir fişek gibiydi.

"Ne yaptın Daniel?" diye sordu kızgın bir sesle, gözleri öfkeyle bana bakıyordu. Ellerini yumruk yaparken parmak eklemleri vücuduna paralel olarak kar beyazıydı. Hayatımın en güzel altı ayı boyunca bana bir kez bile kızmamıştı. Şakacı yanını, heyecanlı yanını, tatlı yanını gördüm ama öfkeli yanını asla. Küçük öfke patlamaları ve ara sıra kızgınlık ifadeleriyle orada olduğunu biliyordum. Ama şimdi, onu gördüm

ve muhteşemdi. Aynı zamanda beni hedef alıyordu. Haklı olarak.

Onu ilk gördüğümde eşsiz güzelliği beni kendine çekmişti ama anlaşılmayı mühürleyen kişiliği idi. Ateş ve yumuşaklığın karışımı, Ainslee McLaren'a özgü bir şekilde bir araya gelmişti. Kısa bir bardağa bir kadeh burbon doldurdum ve ona baktım.

"Yani, erkek arkadaşın ne yaptı?" Kaşlarımı kaldırarak takıldım.

Açık tenine renk gelmişti ve gözleri bana düşmanca bakıyordu. Callen McLeod'u seviyor muydu? Ondan bir çocuğu olduğuna ve onu hayatında tuttuğuna göre seviyor olmalıydı. Onu Callen'dan ayrı tutan tek şeyin kumar bağımlılığı olduğuna inanıyordum.

"Eski erkek arkadaş," diye mırıldandı. "Peki bunun konuyla ne ilgisi var?"

Hmmmm. İlginç. "Eski erkek arkadaş" kulağa hoş geliyor.

Ama o pislik herifin önce amcama bulaştığını, sonra da Ainslee ve oğlunu işin içine çektiğini öğrenince bu sevincim kısa sürdü.

"Seni kumarda kaybetti." Öfkemi kibar ve vurdumduymaz bir maskenin ardına saklayarak sıkıca gülümsedim. Callen'ın Ainslee'yi poker masasına ne kadar kolay oturttuğu bilgisi her seferinde damarlarımda öfke yaratıyordu. Bunu düşünmemek için kendimi zorlamam gerekiyordu. "Ve ben onun borçlusuyum."

Alnı kaşlarını çatarak çatıldı, güzel dolgun dudakları sokla kısmen aralandı.

"Sen mi?" diye nefes nefese kaldı. "Evet, ben."

Orada öylece durdu, göğsünün öfkeyle kabarması dışında hareket etmiyordu. Kızgındı. Öyle olacağını biliyordum.

"Neden?"

"Bu soruyu erkek arkadaşına sormalısın," dedim ona. "Seni masaya koyan o."

"Hayır, yani onun borçlusu olduğunu söylemek için neden beni kaçırmak zorundaydın?" diye sordu. "Sadece bana yaklaşıp söyleyebilirdin. Bilirsin, normal yolla. Hem neden en başta bunu yapmasına izin verdin ki?" diye çıkıştı.

"Oyuna geç kaldım. Tabiri caizse çoktan masaya oturmuştun. Sana başka türlü yaklaşacak vaktim de yoktu," dedim omuz silkerek ve kafasını daha da karıştırdım. Ona yaklaşırsam, konuşmanın sorunsuz geçmeyeceğini biliyordum. Benimle kavga ederdi, hatta polise bile gidebilirdi ve ben de onu korumam altına almak için gecikme riskini göze almak istemiyordum.

Amcamın yakın çevresine yerleştirdiğim köstebek, onun Ainslee'yi kaçırmayı planladığını haber vermişti. Amcam her zaman ezik biriydi, ama psikotik bir şekilde. Kaybedecek zaman yoktu. Annesini ve oğlunu da izleyen adamlarım vardı.

"Zamanım yoktu da ne demek?" diye sordu. Amcamdan önce ona ulaştığımı söylersem, onu telaşlandırırdım. Amcamın adı iyi biliniyordu, son on yılda işlediğinden şüphelenilen cinayetlerle sık sık gazetelerde yer alıyordu. Ne yazık ki hukuk sistemi hiçbirini onun üzerine yıkamadı. Onu mahkum edip hapse atabilselerdi hepimiz için iyi olurdu. Onu ne kadar çok şey yaparken gördüğüm düşünülürse, yasal sisteme kanıt sunmanın kolay olacağını düşünürsünüz, ancak kendimi suçlamadan bunu yapmanın bir yolu yoktu. Ayrıca, kimse bir muhbiri sevmez.

"Şimdi bunu tartışmanın zamanı değil," diye cevap verdim ve onu daha da sinirlendirmeyi başardım.

"Görünüşe göre hem sen hem de Callen bir şeyi unutmuşsunuz." Sesi öfkeyle titriyordu.

"O ne, Nightingale?"

Lakabı karşısında gözleri kızgınlıkla parladı ve bu beni şaşırttı. Karşımdaki bu kadın benim dengimdi ve bu onu evcilleştirmek istememe neden oldu. Bana boyun eğmesini sağlamak.

"Kumar oynamak onun işi değildi," diye suçlamasını sürdürdü. Bu konuda haklıydı ama ya amcam ya da ben olacaktım. Önyargılı olabilirdim ama onun için daha iyi seçenek bendim. Daha güvenli bir seçenek. "O yüzden lütfen misafirim olun ve Callen'a olan borcunuzu kapatmaya gidin. Bunun benimle bir ilgisi yok."

"Ama var," diye devam ettim, bakışlarım sabitti. "Borcunu ödemen için seni zorlamayacağım. Ben o tür bir canavar değilim." Gözle görülür bir rahatlama yüz hatlarını kapladı ve bir sonraki sözlerimin bu rahatlamayı sileceğini biliyordum. "Eğer bu anlaşmayı tatsız buluyorsanız, borçtan kurtulacağım."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı ve bu iki kelime kendimi değersiz bir piç gibi hissetmeme neden oldu çünkü minnettarlığım yersizdi. Ainslee yaptığım onca yanlıştan asla şüphelenemezdi bile.

"Unutmayın ki siz ve oğlunuz bir paket anlaşmanız. Eğer borcu satarsam, bir sonraki suçlu benim kadar cömert olmayabilir."

Gözlerini yavaşça kaldırdı, mavi bakışları benimkilerle çarpıştı.

"Bu da ne demek oluyor?"

Yatak odasından geçip Fransız kapılarına doğru yürüdüm ve uzak bölgeyi çevreleyen uzun yeşil İskoçya tepelerine baktım. Beni izlerken gözleri temkinliydi, hareketlerimi takip ediyordu. Callen'ın onu amcamla kumar oynamak üzere olduğunu ona söylemek istemiyordum. Bu onu incitebilirdi ama belki de söylemeyerek onu gerçekten korumuyordum.

Yüzümü ona döndüm, mavi gözlerinin derinlikleri beni içine çekiyordu. Daha fazla oyun yok. Bu kadınla olmaz. Zaten oyunlardan nefret ederdim.

"Callen az kalsın seni amcama kaptırıyordu. Bunu nasıl kaçırdım bilmiyorum ama sen onun radarındasın. Bunu söylediğimde bana güven, Ainslee. Amcam hasta, sapkın bir piçtir. Seni ele geçirirse ölmek için dua edersin ve o bunu vermeyecek kadar sapkındır. Bunun sana olmasına asla izin vermeyeceğim," diye yemin ettim.

Sesimi sakın tutmak zordu. Amcamın Ainslee'den haberdar olması, onun hayatını ve ışığını tehdit etmesi beni çok kızdırmıştı. Onu korumak için yanından uzaklaştım, amcamın radarına girmek için değil.

"Amcan, Hector Carrington?" Sesi biraz titriyordu. "Carrington mafyasının kötü şöhretli lideri mi?"

Başımı salladım. Carrington mafyasının işlediği suçları duymamak için bir kayanın altında yaşıyor olmanız gerekirdi.

"Seni korumak istiyorum," dedim ona, sesimde ciddi olduğumu duymasını umarak. "Seni, oğlunu ve anneni. Onları da izleyen adamlarım var. Sadece senin güvende olmanı istiyorum."

Etkileyici gözleri rahatlamayla parladı ve dudaklarından küçük bir iç çekiş çıktı. Ailesini çok önemsiyordu. Bu nedenle benim için de çok önemliydi. Kimi öldürmem gerektiği umurunda değildi; onun için, onu güvende tutmak için şehirleri dümdüz ederdim.

"Neden bana geri dönmedin?" diye homurdandı. Her şeyin, tüm geleceğimizin bu soruya bağlı olduğunu hissediyordum. Basit ve karmaşık bir cevaptı. "Seni bekledim."

Bu sessiz kelimelerdeki acı beni tam göğsümden vurdu.

"Seni incinmiş görmek istemedim," diye itiraf ettim. "Sen daha iyisini hak ediyordun ve seni ailemden korumanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm." Öne doğru küçük bir adım attı, gözleri benimkileri arıyordu. "Gerçi şimdi nasıl olsa onların radarına girdiğin için o yılları boşa harcamışım gibi hissediyorum."

"Ah, Daniel," diye mırıldandı ve eli göğsüme geldi. Kalbimi söküp çıkarabilirdi, çünkü kalbim onundu. "Keşke bana söyleseydin." Derin bir nefes verdi. "Boşa geçen onca yıl."

"Bunu düzelteceğim," dedim ona. "Amcamla ilgileneceğim ve sen güvende olduğunda hayatını geri alabilirsin."

Sonraki beş saniyelik sessizlik, o tekrar konuşana kadar sağır ediciydi.

"Ya geri istemezsem?" Beni hala
seviyor muydu?

CHAPTER EIGHT

O Bakışlarımız kilitlendi. Bunca zamandır beni koruduğunu sanıyordu. Benim için en iyisinin ne olduğuna karar vermeyi kendine görev edindiği için biraz tedirgindim ama

Aynı zamanda, bunu bir şekilde anladım. Carrington mafyasından şehrin çoğu korkardı. Onlar en kötü türden suçlulardı - dokunulmazlardı. Yine de karşımdaki bu adam onun için yanıp tutuşmama neden oldu.

Seni korumak istiyorum.

Ne kadar basit kelimeler. Ve böylece, yıllar süren gözyaşı, ıstırap ve yalnızlığımla birlikte öfkemi de eritti. Anneme McLaren kalplerinin aptal olduğunu söylemek zorundayım. Ne olursa olsun, kalbim hala onun için atıyor. Her zaman atmıştı ve her zaman da atacaktı. Ama bu kez ona körü körüne güvenemezdim.

Kalbimle değil. Güvenliğim ve bedenimle... Evet. Ama kalbimle değil. Ailemi korumak istediğini söylediğinde ona inanmıştım. Bizi amcasından koruyabilecek biri varsa o da Daniel Carrington'dı.

Ona karşı yoğun bir çekim hissetmediğimi söylersem kendime yalan söylemiş olurum. Ya da ona olan arzusun azaldığını. Azalmamıştı. Tanıştığımız andan beri hissettiğim arzusun aynısıydı, hatta belki de bugün her zamankinden daha açtım. Ona duyduğum bu ihtiyaç doğal olamazdı ama bununla savaşmak da istemiyordum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

başka biri için. Ham ve tehlikeli, ondan gelen cinsel gerilim dalgaları beni boğmakla tehdit ediyor.

Uçurumun kenarında zar zor tutunuyordum, ona duyduğum bu arzu beni tüketiyor, beni denize atlamaya davet ediyor ve beni kurtarmasını bekliyordum. Beni kurtaracağına inanıyordum ama kalbimle ilgilenecek miydi? Pete aşkına, hayatım boyunca erkeklerden uzak durmaya karar vermiştim ve bu kararımı bozmak için en kötü seçim oydu. Kalbimi kırabilecek tek kişi oydu - yine. İkinci kez hayatta kalabileceğimden emin değildim. Bu duygular uzun zaman önce ölmeliydi.

Daniel Carrington günah ve zevklerle dolu karanlık bir uçurumdu. Onun bana olan arzusunu kendi arzum gibi hissedebiliyordum. Daniel'in karanlık bakışlarıyla gözlerimi kilitledim ve göğsüm ani bir duyguyla daraldı. Sanki kendimmişim gibi hissediyordum; Daniel Carrington'ın yalnızlığını. Yalnızlığı. Karanlıkta çaresizlik.

Bu adama ne oldu?

Adam zaten kalbimi bir kez kırmıştı. Onun için endişelenmemeliydim. Ailem her şeyden önce gelirdi ama yine de ona karşı hissettiklerimden kurtulamıyordum. Görünüşe göre aşk söz konusu olduğunda ben de kuzenim Lachlan kadar aptalmışım.

"Oğlun, annen ve sen benim çatım altında yaşayacaksınız," diye kesin bir dille açıkladı. Callen'ın aksine, içinde her zaman kararlılık vardı. "Bana güvenin, hepinizi güvende tutacağım."

Asıl soru kalbimi güvende tutup tutmayacağıydı. "Seni aramaya geldim," diye nefes aldım, keder ve Acı sesimi renklendiriyor. Bu kelimelerin dudaklarımdan çıkmasını istememiştim ama ağzımın bu gece kendi iradesi vardı.

Hayatta olduğunu haber vermek için beni hiç aramadığını, mesaj göndermediğini, hep zalim olduğunu düşündüm. Öylece ortadan kayboldu. Görevden döndüğünde bana haber vermesi gerekiyordu. Ama şimdi ortaya çıktı ki, bunu beni korumak için yapmış. Bunu kabullenmek zordu.

Kapüşonlu gözlerinde bir şeyler titreşiyordu; sırlar, yalnızlık ve daha önce hiç görmediğim bir sertlik. Belki de başından beri oradaydılar, karanlık bakışlarında saklanıyorlardı ama o zamanlar fark edemeyecek kadar gençtim. Yine de onun yalnızlığını anlayabiliyordum çünkü Callen'la birlikteyken bile yıllarca aynı şekilde hissetmişim.

Bana bir adım daha yaklaştı, vücutlarımız artık birbiriyle kızarmıştı ve kolonyasının çok tanıdık ama yabancı kokusu ciğerlerimi istila etti. Derin bir nefes aldım ve onu içime çektim. Bu çok özlediğim, Daniel'a özgü bir kokuydu. Kendi yalnızlığımı, sevgimi ve o gittikten sonra günlerce hala onun kokusunu taşıyan yastığa yüzümü gömerken döktüğüm gözyaşlarını temsil ediyordu.

Onun yakınlığıyla arzularım omurgamdan aşağıya süzüldü. Onca yıl ayrı kaldıktan sonra bedenim onun etrafında canlandı. İçimdeki McLaren her şeyi masaya dökmek istiyordu. Onu hâlâ sevdiğimi, ona hâlâ ihtiyacım olduğunu ve her şeyimi ona adamak istediğimi söylemek istiyordum. McLaren'lar farklı bir insan türüydü.

Kuzen Lachlan yaptı ve yandı. Ben de yaptım ve yandım. Yine de, ne kadar çılgınca olsa da, aşka inandık. Keşke Daniel'ın beni sevip sevmediğini bilebilseydim.

Üzerimde yarattığı bu etkiyle savaşmak zorundaydım. Onunla tekrar karşılaşmak için aklıma gelebilecek tüm senaryolar arasında bu asla yoktu.

Kumarda kaybedilmek. Borcunu ödemek için kaçırılmak.

Daniel sessizce, "Sana ve oğluna göz kulak olacağım," diye söz verdi ve bir an için aşık olduğum eski Daniel'ı gördüm. Yine de, onu aradığımı itiraf etmemle ilgili bir yorum yapmadığını fark ettim. "Sen ve ailen burada güvende olacaksınız."

Sesi kararlıydı ve ona inandım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Beni her zaman güvende hissettirdi, gerçi benimle bu konuşmayı yapmak için beni kaçırdığına göre belki de akıl sağlığımı sorgulamalıyım. Ancak, eğer dürüst olursam

Ben de sokakta bu konuyu tartışmak için bana yaklaşsaydı ona cehenneme gitmesini söylerdim. Ya da beni arardı. Telefonu kapatır ve onu engellenenler listesine koyardım. Muhtemelen beni incittiği için ve ben her zaman aklımdan çok kalbimle düşünme eğiliminde olduğum için.

Duygularımla savaşmamın bir anlamı yoktu. Hak etse de etmese de bu adamı sonsuza dek sevecektim. McLaren kalpleri sadece bir kez verilir ve benim damarlarımda McLaren kanı akıyordu.

Bana sorarsanız bu lanet bir şeydi. Akıllı kadınlar hayatlarına devam eder ve ikinci bir şans vermezlerdi.

Beni bir kez incitirsen, utanırsın. Beni iki kez incitirsen, benden utan. En iyi arkadaşım Isla hep böyle demez miydi? Bana feminizmden, kadınların neden erkeklere ihtiyacı olmadığından ve Daniel beni bir daha incitirse onu nasıl öldüreceğinden bahsederdi.

Daniel'in incineceği düşüncesi bana hiç iyi gelmedi. Görevlendirildiğinde, sürekli onun için endişelendim. En kötüsü de ona ulaşmamın ya da birinden onu kontrol etmesini istememin hiçbir yolu olmamasıydı. O geceden sonra bir daha bana ulaşmadı, bir mesaj bile göndermedi. Hiçbir şey, tek bir kelime bile. Zifiri karanlıkta oturup bir anlık ışık beklemek gibiydi. Geçtiğimiz on iki yıl boyunca, karanlıkta oturup onu beklemiş gibi hissettim.

Karnım duygularla sıkıştı, yoksa heyecan mıydı? Kendime itiraf etmeliydim ki bu adam söz konusu olduğunda, yaşlı olmak beni kesinlikle daha zeki yapmıyordu. Kendimi kafedeki esmer yabancıya aşık olan o genç kadın gibi hissediyordum. Bunu her hatırladığımda kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Üzerimde yükseliyordu, siyah saçları ve gözleri benim özelliklerimle büyük bir tezat oluşturuyordu, ama ben bunu seviyordum. Bana kahve ısmarlamayı teklif ederken yüzünde beliren büyüleyici gülümseme anlaşmayı mühürlemişti. Ben onun olmuştum.

McLaren ailesi üyelerine aşık olmak saniyenin çok küçük bir kısmını alıyordu.

Omuzlarımdaki gerginliği hafifletmeye çalışarak omuzlarımı yuvarladım. "Şimdi ne olacak?"

Şehvetli dolgun dudaklarının hafifçe kıvrılması onu daha az sert gösteriyordu.

"Şimdi yemek yiyeceğiz."

Pencereden dışarı bakarken saatin tam olarak kaç olduğunu merak ettim. "Gecenin bir yarısı mı?"

"Saat neredeyse gece yarısı oldu," diyerek soğukkanlılıkla omuzlarını silkti.

Koyu renk gözleri kapalı kalsa da hatırlar gibi olduğum o tanıdık yanıkla parlıyordu. "Akşam yemeği yemedin, o yüzden yiyeceğiz."

"Peki yemek yemediğimi nereden biliyorsun?" Meydan okudum. Dudaklarının köşesi bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Beni takip ediyordun!" diye haykırdım. Başından beri hissettiğim oydu. "Demek artık sen de bir sapıksın, ha?"

Omuz silkti. "Değer verdiğim insanlar için yapmam gerekeni yapıyorum." Sözleri karşısında göğsüm ısındı. Aklımı kontrol etmem gerekiyordu ama lanet olsun, beni önemseddiğini söylemişti. Önemsiyor muydu? Ah, ona bunu açıkça söylemesini, anlamını tahmin etmek zorunda kalmayacağımı söylemek istedim. Arkasına bile bakmadan yatak odasının kapısına doğru yürüdü. "Beş dakika içinde hazır ol. Üstünü değiştirmek isteyebilirsin."

"Senin deli kığın tarafından kaçırılmaya hazır değildim," diye mırıldandım, ondan çok kendime kızmıştım. Onun bana karşı olan duygularını bu kadar önemsemekten nefret ediyordum. Yetişkin bir kadındım, bir anneydim ve burada Daniel'ın beni sevip sevmediğini tartışıyordum. Sadece yaprakları olan bir çiçeğe ihtiyacım vardı ve kaderin ne dediğini görmek için onları koparmaya başlayabilirdim.

Bu görüntü zihnimde canlanırken içimden boğuk bir kıkırdama geçti.

Gözleri benimkileri aradı, karanlıklarında meraklı bir parıltı vardı. "Bu kadar komik olan ne?"

Bu soruya dürüstçe cevap veremezdim. "Yok bir şey.

Günün ortasında yemek yemek biraz aptalcaydı. gece," dedim ona. "Belim için iyi değil."

Gözleri vücudumda geziniyordu, derinliklerinde karanlık ve heyecan verici bir şey vardı ve bir ürperti boynumdan ve omurgamdan aşağı aktı. Sadece bir bakışıyla bile o kadar yıpranmıştım ki elleri ve dudaklarının tenimde gezinmesinden başka bir şey düşünemiyordum.

"Vücudun mükemmel," diye mırıldandı karanlık bir sesle ve içim alev alev yandı. Bu kötüydü, çok kötüydü. Ya da iyi olabilirdi, çok iyi. Lanet olsun, zekamı korumalıyım. Söyleyecek başka bir şey düşünemedim, en iyi türden günahları vaat eden o lezzetli karanlık sesiyle devam etti.

"İsteklerime uymanı bekliyorum, Ainslee." Bana kıyafetlerimi çıkarmamı ve yatağa girmemi emrettiği görüntüsü zihnimde canlandı. Kendimin en büyük düşmanıyım. "Elbisende bir leke var." Gözlerim onu takip etti ve haklıydı. Üzerinde bir leke vardı. Kaşlarımı çattım, nasıl olduğunu hatırlamıyordum. Belki de bana saldırdığında olmuştur? Ahmak. "Senin bedenindeki giysiler gardıropta. Bir şeyler seç. Eğer eksik bir şey bulursan, çalışanlardan birine haber ver. İstedğin her şeyi sana temin etmekle görevlendirildiler."

Şu anda istediğim o kadar çok şey vardı ki, sanki arzularımı yüksek sesle ifade ediyormuşum gibi kulaklarım yandı. Onu umutsuzca istiyordum. Bakışlarımız çarpıştı, ikimizin de içinde ateş yanıyordu ve son on iki yılın açlığı havada asılı kalmıştı.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor muydu?

Sanki iradelerimiz ve arzularımızla savaşıyorduk, ikimiz de başka tarafa bakmaya istekli değildik. Neredeyse şimdi bana tecavüz etmesini dileyecektim, böylece bu işi bitirebilirdik ve ona olan açlığım doyurulabilirdi.

Ona sadece yemeğe aç olmadığımı söylemeli ve neye aç olduğumu anlaması için dua etmeliydim. Tanrı aşkına, kendime olan saygım nereye gitmişti? Belki de Eve'in kitapları ve annemin okuduğu müstehcen şeyler beni yakalıyordu.

Daniel zaten yaşayan en seksi adamdı. Bunu benim sürtükçe fikirlerimle birleştirdim, sadece bu adamın doyurabileceği alevlerle yanıyordum.

Bu durumdan ve Callen'ın beni eski sevgilimin pençesine düşürmesinden duyduğum öfke beni mantıksız davranmaya itti. Baştan beri yumuşak başlı biri değildim ama bu durumla ilgili her şey bende öfke nöbeti geçirme isteği uyandırdı. Çekici bir öfke nöbeti de değil. Bana on iki yıl önce verdiği tutkuyu istiyordum, bana daha önce sunduğu şefkati ve sevgiyi istiyordum ve hepsinden önemlisi Daniel Carrington'ı istiyordum.

"Beni bekletme." Daniel'ın sesi vücudumdan geçip doğrudan merkezime doğru ürperti gönderdi.

Bu çok kötü!

Odadan çıktı, beni ayakta bıraktı ve zonklayan bir ağrıyla arkasından bakakaldım.

CHAPTER NINE

S gardırobun önünde durarak kıyafet koleksiyonunu karıştırdım. Bu adam her şeyi düşünmüştü. Dolap çeşitli kıyafetlerle doluydu.

Kot pantolondan gece elbisesine kadar. İçindeki her şey pahalı ve kaliteliydi. Benim numaramda ayakkabılar ve kesinlikle dokunmayacağım mücevherler bile vardı.

Yine de biraz cazipti. Işıltılı, parlak şeyleri hep sevmişimdir.

Bir kot pantolon ve yeşil bir bluz tercih ettim. Dolaptaki en sade kıyafetlerden biri olmasına rağmen, bluz yine de zarıftı ve düşük bir dalgalanmaya sahipti. Ayaklarıma bakarak çıplak ayakla dolaşmanın uygun olup olmayacağını düşündüm. Gecenin bu geç saatinde akşam yemeği için üstümü değiştirip giyinmek saçma görünüyordu.

Ayakkabılarımı giysem daha iyi olur, diye düşündüm kendi kendime. Çömeldim ve her kutuya bakmaya başladım.

Ayakkabılar benim de zayıf noktamdı. Kahretsin, bu adam tam da kendim için alışveriş yapıyor olsaydım alacağım ayakkabıları almıştı. Bir kutu siyah Jimmy Choos çıkardım, iki inçlik alçak bir topuğu vardı. Çok güzellerdi ama evimin içinde nadiren ayakkabı giyerdim. Çıplak ayakla dolaşmak daha rahattı.

Burası senin evin değil, diye kendime hatırlattım ama rahatlık arzum galip geldi. Ayakkabıları yerine koydum ve yalınayak yürümeye karar verdim. Ne de olsa burada bir yetişkindim.

"Lanet olası gece yarısında giyinip yemek yemek çok saçma. Soyunduğum için değil, giyindiğim için şanslı," diye mırıldandım nefesimin altında. Sonra hemen kızardım çünkü Daniel'la birlikte soyunmak kulağa çok cazip geliyordu. "Çok aptalım," diye azarladım kendimi.

Banyoya girdiğimde çeşitli cilt bakım ürünleri, tuvalet malzemeleri ve aksesuarlarla karşılaştım. Daniel Carrington'ı asla titiz olmamakla suçlayamazsınız. Kendi yansıma boşa boş bakarken gördüklerim karşısında biraz dehşete düştüm. Bana bakan gözler heyecanla parlıyordu ve yanaklarım şimdiden hafif bir allıkla lekelenmişti.

Daniel Carrington varken kimin makyaja ihtiyacı var ki? Kendi kendime düşündüm, aptallığı yepyeni bir seviyeye taşıdım.

Birkaç saç fırçası darbesinden sonra yeterince düzgün görünüyordum. Çalığı mermer tezgâhın üzerine bırakır bırakmaz yatak odamın kapısı çalındı.

Derin bir nefes aldım ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda benim yaşlarımda bir kadın kapıda duruyordu.

"Bayan McLaren, size yemek odasına kadar eşlik etmeye geldim." Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi ve eğer gücüm olsaydı bu komik duruma gülerdim.

Lanet olası gecenin bir yarısıydı ve bana yemeğe kadar eşlik etmeye gelmişti. Daniel delinin tekiydi. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

"Bunun için yataktan kalkmamalıydın," dedim ona. "Sorun çıkardığım için özür dilerim."

"Oh, hiç sorun değil."

Kabul etse bile bana söyleyecek değildi ya. Bu delilikti ve Daniel'a bunu da söyledim. Yatak odasından çıkıp gösterişli mermer merdivenlerden inerken onu takip ettim. Bu ev bir saraydı. Tam olarak neredeydik?

Merdivenlerden aşağı inerken ellerim tırabzandan aşağı kayıyordu. En alt basamakta bir adamın gölgesini gördüm. Daniel orada durmuş bana bakıyordu ve neredeyse

nefesimi kesti. Koyu renk kot pantolon ve siyah bir gömlek giymişti, karanlık aurasını yansıtır ve beni cazibesine çekiyordu.

Bu adam söz konusu olduğunda ben zayıf bir kadınıml!

Loş fuayede bile bakışları benimkilere kilitlenmişti. Hareket etmedi ya da bir şey söylemedi, sadece bana baktı. Sanki hayatı boyunca beni beklemiş gibiydi.

Alttan    nc  basamağa ulaştığımda durdum ve onunla göz hizasına geldim. Kapüşonlu, koyu renk gözlerinde bir şeyler titreşti ama ifadesi aynı anda kapandı. Bana bu kadar yakın olması neredeyse gerçeküstü görünüyordu; güçlü çenesi ve dolgun, şehvetli dudakları sadece birkaç santim  temdeydi. Eğer eğilirsem, ağzı benimkiyle buluşacaktı. Eli uzandı ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bir parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Bu basit dokunuşun beni nasıl etkilediğini ona göstermemek için kendimi zor tuttum.

Kendimi ona uzanmaktan alıkoymak için tırabzanı kavradım.

Elini belime doladı. "Hadi yiyelim." "Daniel, bu kadar geç saate kadar  alışmamalıydın.

Bize yemek hazırla," diye yumuşak bir sesle konuştum. "Eğer sandviç hazırlayamıyorsan, ben ikimiz için de hazırlayabilirim," diye teklif ettim.

Eli sırtımın alt kısmına kayd  ve beni ileri doğru itti. Cevap vermemesi beni tedirgin ediyordu ama bu işin peşini bırakacağımı düşünüyorsa delirmiş olmalıydı.

Elli kişinin rahatlıkla oturabileceği geniş yemek odasına girdik. Uzun yemek masasının bir köşesine iki kişilik bir masa yerleştirilmişti ve mum ışığının yumuşak parıltısı ortama romantik bir hava katıyordu.

Daniel benim için bir sandalye çekti, ben de mırıldanarak teşekkür ettim. Daniel oturur oturmaz başka bir adam  ne çıktı ve kadehlerimizi şampanyayla doldurdu.

Daniel'a doğru döndüğümde gözlerini üzerimde buldum.

"Neden bize sandviç hazırlamama izin vermiyorsun?" Kendimi biraz tedirgin hissederek ona sordum.

"Belki de seni etkilemek istiyorumdur," diye karşılık verdi kuru bir sesle.

İnanmayarak başımı salladım, ona inanıp inanmamam gerektiğinden emin değildim.

"Yarın beni etkileyebilir misin?" Ona gözlerimi devirerek cevap verdim. Şaka yapıyor olmalıydı. "Dürüst olmak gerekirse, çok yorgunum ve o kadar aç bile değilim." En azından yemek için değil. Kapa çeneni, Ainslee! "Hızlıca bir şeyler atıştırıp yatmayı tercih ederim."

Ah, lanet olsun! Son söylediklerim yüzünden yanaklarım yandı. Sanki yatağa birlikte girmemizi istiyormuşum gibi oldu. Aslında istiyordum ama bu konumuzun dışında.

Koridordan gelen hafif bir ses başımı o yöne çevirmeme neden oldu. Az önceki adam elinde iki tabak ve bir ekmek sepetiyle içeri girdi. Tabaklardan birini benim önüme, diğerini Daniel'ın önüne koyduktan sonra ekmek sepetini ikimizin arasına yerleştirdi.

Çorba olduğunu anladığımda yumuşak bir inilti duydum.

"Hoşunuza gitmedi mi hanımefendi?" diye sordu adam kibarca. "Sorun değil. Gerçekten," diye hızlıca cevap verdim, gözlerimi

Garsonla tanış. "Umarım bu beş öğünlük bir yemek olmaz. Bütün bunlar için biraz geç oldu." Gözlerimi Daniel'a kaydırdım. "Sence de öyle değil mi?"

"Bizi yalnız bırakın." Daniel'ın sesi ucsuz bucaksız, boş odada kırbaç gibi yankılanıyordu.

Garson hemen doğruldu ve bana bakmadan odadan çıktı. Adam gider gitmez ağzımı açtım, hiçbir şeyi içimde tutamıyordum.

"Bu çok kabaydı," diye tersledim. "Önce o zavallı insanları gecenin bir yarısı çalıştırıyorsun, sonra da onlara karşı kaba davranıyorsun."

Gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama bunu hemen gizledi.

"Bize servis yapılmamasını mı tercih edersiniz?" diye sordu. "Ve kendi tabaklarımızı mı alalım?"

"Evet," diye kayıtsızca kabul ettim. "Peki kim gece yarısı beş çeşit yemek yer? Yani, gerçekten!"

Sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi elini ekmeğe uzattı. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ekmeği yağlamasını ve sonra da ağzına götürmesini izledim. Kahretsin, o ağız benim ölümüm olacaktı. Tenimde nasıl hissettirdiğini biliyordum ve şimdi hafızamın on iki yıl önce o gece bana verdiği tüm hissi artırıp artırmadığını merak ediyordum.

Ekmeğini ısırdı, güçlü dişleri bana bazı rahatsız edici fikirler verdi. Lezzetli bir şekilde rahatsız edici fikirler.

Tanrım, bana neler oluyor?

Ben beklerken o dikkatle çiğnedi... Ne olduğunu bilmiyordum.

"Peki, onları yatağa göndereceğim," diye kabul etti sonunda. Gözlerimi ona diktim. "Seninle aynı fikirde olduğum için memnun görünmüyorsun?"

"Beni şaşırttın, hepsi bu."

"Biraz tartışalım mı?" Dudaklarında bir gülümseme hayaletinin dolaştığına yemin edebilirdim. Benimle alay mı ediyordu?

"Hayır," dedim ona çabucak. "Onları yatağa gönder."

Ayağa kalktı, kapıya gitti ve biriyle konuştu. Herkesi yatağa gönderdiğini düşündüm. Güçlü sırtına ve kıkına bakmaktan kendimi alamadım. Tanrım, çok güzel bir kıkı vardı.

Başımı kaldırdım ve gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Kıkına aval aval baktığımı görmüştü. Omuzlarımı silktim. Hiçbir zaman bir aziz olduğumu iddia etmedim. Ayrıca, adamın güzel bir kıkı olduğunu bilmemesine imkân yoktu.

Masaya geri döndü, yüzünde küçük, bilmiş bir gülümseme vardı.

"Lütfen yüzündeki o sırtışı sil," diye homurdandım.

"Bunun için günün ya da gecenin gerçekten çok geç bir vakti."

"Hiç değişmemişsin." Bu yorumu beni şaşırttı ve gözlerim onunkileri aradı.

"Sanırım ikimiz de değıştik," dedim ona. "Bu kaçınılmazdı."

Birbirimizi izledik ve odayı sessizlik doldursa da, onu dolduran çok fazla duygu vardı.

"Beni aramaya geldiğini biliyorum." İtirafı beni hazırlıksız yakaladı. Daha önce bu yorumu yaptığımda yanıt vermemişti, bu yüzden bunu tartışmayacağımızı varsaydım. O gün yaşadığım korkunun tadı hâlâ dilimdeydi. Binanın önündeki adam. Sonradan onun kuzeni olduğunu öğrendim, Hugo Carrington. O adamda rahatsız edici bir şeyler vardı.

"Sen mi yaptın?" Kalbim hızla çarpıyordu, gözlerindeki bakış vahşiydi. "O hasta piçin görüntüsünü gördüğümde," dedi, ses tonundaki öfke açıktı, "- sana o kadar yakındı ki, neredeyse kendimi kaybediyordum.

onu. Hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Çocukluğumda annemin öldürüldüğünü gördüğümünden beri."

İçimden yumuşak bir nefes kaçtı ve odayı doldurdu. Anne babasından ya da ailesinden hiç bahsetmezdi. Gerçi onun ailesinin benimkine benzemediğini hissediyordum. Bu yüzden ona bu konuda hiç soru sormadım.

Elimi onunkine uzattım ve büyük elini kapattım. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bana içeride biriyle yattığını söyledi," diye ekledim usulca. "Ama beni korkuttu ve kaçtım. Ayrıca, seni rahatsız etmemenin daha iyi olacağını düşündüm-"

Gözleri birbirine bağlı ellerimize kilitlenmişti, sonra diğer elini kaldırdı ve benimkini örttü. Bakışları benimkilere kaydı.

"Orada bir kadınla yatmıyordum. Rakip bir üyeyi sorguluyordum, onu öldürüyordum." Sesi soğuk ve monotondur, sanki bir market listesi okuyormuş gibiydi.

İtirafı karşısında vücudum dondu ama geri çekilmedim.

Belki de soğukkanlılık onun tüm bunlarla başa çıkma yöntemi idi. Ya da belki de ben bahaneler sunuyordum, emin değildim.

"Ne oldu sana böyle?" Nefes verdim, gözlerim hâlâ ondaydı. Bu adam çok değışmişti. Orada olduğuna inandım

içinde hala iyi bir şeyler vardı. On iki yıl önce onu yanlış yorumlayacak kadar kör olamazdım. Ve artık kör olmadığımı biliyordum. Eğer içinde hiç iyilik olmasaydı, beni ve ailemi korumak umurunda olmazdı.

"Ben senin için iyi değilim, Ainslee."

Bu sözler üzerine içimde bir öfke alevlendi. "Bırakın da buna ben karar vereyim. Çok teşekkür ederim."

"Ah, işte benim Bülbülüm." Dudağının bir tarafı çekildi ve parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirip mutlu bir şekilde sırtmalarını görmek istedim. Yüzünde o mutlu gülümsemeyi görmek istiyordum.

"Sen onun gibi değilsin," diye mırıldandım. Bu düşüncenin nereden geldiğinden emin değildim ama gün gibi açıktı.

"Kim olarak?" diye sordu kaşını kaldırarak. Elim hâlâ onun elinin üzerindeydi ve şu anda tenimde daireler çiziyor, dokunuşu tenimi en lezzetli şekilde yakıyordu.

"Kuzenin," dedim ona. "Onunla karşılaştığımda beni korkuttu. Yanlış hissediyordum, üzerindeki tehdidin dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyordum. Sen onun gibi değilsin, Daniel."

"Umarım değilimdir."

"Değilsin," dedim ona kesin bir inançla. "Hiçbir şey. Gibi. Onun gibi."

"Onu ben öldürdüm." Bu gece itiraflarla doluydu. Yine de nedense Daniel'in kuzenini öldürmesi beni hiç rahatsız etmedi. "O günden sonra seni sorgulamaya başladı, hatta seni takip etti."

"O pislik," diye tükürdüm, o adamın korkusu iliklerime kadar ürpertmişti beni. "Onu öldürdüğüne sevindim."

Bunu söylememi beklemiyordu çünkü kara gözleri şaşkınlık ve eğlenceyle parladı.

"Beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun, Ainslee." Gözlerimi devirdim. "Evet, eminim bunu özlemiştir."

Elimi ağzına götürdü, ağzını parmak eklemlerime sürttü ve kuzeni anında unutuldu.

"Evet, Bülbül," diye mırıldandı tenime karşı. "Her şeyi özledim."

Kalbim gümbürdedi, ruhum şarkı söyledi ve bedenim eridi. Yüce Tanrım. Baştan çıkarmak için biraz daha zor olmalıydım. Ama hayır, ben zaten onun olmuştum. Şimdi kıyafetlerimi çıkarmamı istese, ne kadar hızlı çıkaracağımı sorardım. O müstehcen kitapları kütüphanemden çıkarmam gerekecekti.

"Kabul modunda olduğumuza göre, planın ne olduğu hakkında konuşabilir miyiz?" Son sözlerini yorum yapmadan geçiştirmeyi tercih ederek sordum. Daniel aptal değildi, nasıl hissettiğimi çok iyi biliyordu. Bu konuda aklımda zerre kadar şüphe yoktu. "Bram'ın soruları olacak, annemin de öyle. Ve inan bana, cevap istediğinde acımasızdır.

"Sen de öylesin," diye düşündü.

"Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim," diye homurdandım ama yüzümde bir gülümseme oluşmasına engel olamadım. "Annem daha yaşlı ve birçok doktor randevusu var ve devam etmek isteyeceği bir sosyal hayatı var."

Güldü, gerçekten güldü. "Biliyorum. Müstehcen şeyler okuyan bir grup kadın," diye karşılık verdi, gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

"Hey, müstehcenlikte yanlış bir şey yok," diye onu savundum. "Oh, katılıyorum. Sen de okuyor musun?"

Şimdi yanaklarım utançtan yanıyordu. Ya da belki heyecandan? Elimi onunkinden çektim ve yanağıma bastırdım. Bu yanlış bir hareketti çünkü tenim onun gibi kokuyordu ve zihnimde bazı vahşi görüntülerin oynamasına neden oldu. Bu adam beni o kadar tahrik ediyordu ki, külotumun kot pantolonumdan ıslanmasından korkuyordum.

Dudaklarında küçük bir sırıtma belirdi ve bana ne yaptığının farkında olduğunu anladım. Kibirli, yakışıklı adam! Benim için üzülmüş olmalıydı çünkü cevap vermemi beklemeden devam etti.

"Anneni ve Bram'ı birlikte alacağız. Onları buraya getireceğiz." Aval aval ona bakarken ağzım açık kaldı. Bunun için başka bir kelime yoktu. "Sana zaten söyledim.

Seni ve aileni güvende tutacağımı."

"Senin evinde mi?" Kendimi aptal gibi hissederek kekeledim. Eğer hepimiz bir arada olsaydık, annem Daniel'a olan düşkünlüğümü öğrenir ve asla peşini bırakmazdı. Ama genel olarak bakıldığında, bu endişeleneceğimiz en son şeydi. Hepimiz güvende olacaktık.

Ve aman Tanrım, Daniel'ı her gün görürdüm.

O beni seviyor. Beni sevmiyor. Tanrım, kafamın içindeki ses şarkı söylüyordu.

"Yarın planladığınız gibi evinize gideceğiz," dedi sakince. "Oğlunuzu ve annenizi de buraya getireceğiz. Burada güvende olacaklar."

Ona inandım. "Burası neresi?"

"Longniddry'deki arazimdeyiz." Bunu doğru duymamış olmalıyım.

"İskoçya'da mı?"

"Evet."

"Londra'da yaşadığını sanıyordum," diye mırıldandım aptalca. Beni götürdüğünde bir süredir dışarıda olmalıydım. İskoçya'ya dönüş yolculuğunun tamamını kaçırmıştım. Birinin beni uçağa taşımalarını nasıl açıklayabilirdi ki?

Neredeyse duyabiliyordum. Kız sarhoş. Zihnimde canlanan görüntülerle alay ettim. Uçmaktan korktuğu için çok fazla uyku hapi almıştır. En olası senaryo, kimsenin Daniel Carrington'a soru sormaya cesaret edememesiydi. Müthiş bir adamdı ve istediği zaman göz korkutucu olabiliyordu.

"Seton Kalesi evinize yakın," diyerek düşüncelerimi böldü. Yaptığı yorum karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ailenle ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum."

Sandalyeme yaslandım ve sanki kucağıma bir bomba bırakmamış gibi yemeye devam eden bu adama baktım. Bunca zamandır o kadar yakınımıdaymış ki haberim bile olmamış.

"Ne zamandır bu kadar yakın yaşıyorsun-" Bana çok yakın diyecektim ama fikrimi değiştirdim. "Edinburgh'a bu kadar yakın mı?"

"Burayı görevdeyken satın aldım ama buraya nadiren geliyorum. Burayı sadece bir avuç insan biliyor. Genellikle Londra'daki çatı katımda kalıyorum." Neden olduğundan emin olmasam da başımı salladım. Bu kadar yakın olmasına rağmen bana hiç ulaşmamış olması beni rahatsız ediyordu. "Bir şeyler ye. Kendini daha iyi hissedersin."

"Çok yaklaştım," diye mırıldandım dalgınca. Onun bu kadar yakın olduğunu bilmek acı veriyordu.

"Ainslee," sesi gözlerimi kaldırmamı sağladı ve bakışlarımız buluştu. "Sana yakın olmak istedim. Bazen sadece seni görmek için seni takip ettim." Onun bu itirafı karşısında ağzım sessiz bir O harfine dönüştü. "İskoçya benim bölgem değil. Burayı seni düşünerek aldım. Her zaman sen vardın Bülbül."

İtirafı karşısında gözyaşlarımı tutamayıp boğazıma düğümlenen yumruyu yuttum. Göğsüm bastıran duygularla daraldı. Ona her zaman onun olduğunu söylemek istedim. Benim için başka kimse yoktu, ama kelimeler içimde sıkışıp kaldı.

Bu adam bir şekilde suçlarını önemsiz bir şeymiş gibi bir kenara itmemi sağladı. Bu adama her şeyi affedebilirdim çünkü onun içinde o kadar kaybolmuştum ki önümü görmekte zorlanıyordum. Aynı şekilde Callen'a da öfkeliydim ve Bram hakkında bilgi paylaşmak dışında onunla neredeyse hiç konuşmamıştım. O mesajlara cevap bile vermemişti, bu yüzden neden rahatsız ettiğimden emin değildim. Benden aktif olarak kaçıyordu.

Yanlış anlamalarım ve önyargılı görüşlerim hakkında çok şey anlattı. Öyle değil mi? Ancak, bizi kendi halimize bırakan Callen'ın aksine, Daniel meseleleri kendi eline aldı ve bizi koruyordu.

Tamam, bu güzel bir moral konuşmasıydı. Sonuç olarak, Daniel'a bizi koruması için güvenmiştim.

Odadaki sessizlik uzadı ve düşüncelerimi daha da gürültülü hale getirdi. Kaşığı elime aldım ve yemeye başladım. En azından çorba mideye ağır gelmeyecekti.

diğer her şey öyleymiş gibi görünüyordu. Kafamda o kadar çok düşünce vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Önceliğim Bram ve annemdi. Ondan sonra gerisini ben düşünecektim.

Başımı kaldırdım ve Daniel'ın gözlerini yine üzerimde buldum. On iki yıl önce hissettiğim manyetik çekim hâlâ buradaydı ve gece yarısı yemeğimizde yaptığımız kabuller her şeyi daha da güçlendirdi. Havada cızırdayan cazibe tüm bu eve güç verebilirdi.

Aramızdaki cinsel gerilim devam ediyordu. Her bakış, her nefes bizi ikimizin de geleceğini bildiğimiz sonuca bir adım daha yaklaşıtıyordu. Nedense bu beni aynı anda hem geriyor hem de heyecanlandırıyordu. On iki yıl çok uzun bir süreydi.

Yemeğimizi bitirdikten sonra beni geniş yemek odasından dışarı çıkardı.

"Yarın sana evi gezdireceğim," dedi, elini sırtımın küçük kısmına koyarak. "Umarım beğenirsin."

Başımı yana eğip profilini inceledim. "Gördüğüm az şey çok güzeldi," dedim ona ve bunda ciddiymdim.

"Burayı eviniz gibi düşünün. Değiştirmek istediğiniz bir şey varsa, lütfen çekinmeyin."

Benden rahatsız edici bir kahkaha kaçtı. "Daniel, evindeki eşyaları değiştiremem."

"Az önce söyledim ya, burası senin de evin."

Gülümsedim. "Biliyorsun, güvenli olduğunda annem kulübesine geri dönmek isteyecek. Ve ben de onunla gideceğim. Bana ihtiyacı var."

Kalıcı bir yaşam düzenine dair yanlış bir his vermek istemedim. Ayrıca, birinin yanına kalıcı olarak taşınmamın tek yolu evli olmamızdı. Ne diyebilirdim ki? Bu konuda eski kafalıydım.

"Bunu anlıyorum ama hepinizi güvende tutmanın en iyi yolu bu. Gerisini sonra düşünürüz."

"Güvenli hale gelmesi ne kadar sürer sizce?"

"Ainslee, pek çok düşmanım var," diye cevap verdi nefes verirken. "Amcam senin için acil bir tehdit ama bana zarar vermek isteyen başkaları da var. Sen ve ailen bana ulaşmak için hedef haline gelebilirsiniz."

Kaşlarımı çattım.

"Ne diyorsun Daniel?" Sözlerinin anlamını tahmin etmek istemedim. Ona güvenmeme ve onu istememe rağmen, Tanrı aşkına uzun vadeli planının ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Hepimizin sonsuza dek burada kalmasını bekleyemezdi. Ona körü körüne güvenmek zordu; on iki yılı unutmak zordu.

Dudaklarını sıkıca bastırdı ve bana cevap vermeyeceğini biliyordum. Daniel'ın sakladığı sırlar her neyse, onları benimle paylaşmayacaktı. Acı veriyordu. Acıtmamalıydı; son on iki yıldır onsuz yaşadım ve muhtemelen önümüzdeki on iki yıl boyunca da onsuz yaşayacağım. Yine de acıtıyordu çünkü ne yapmış olursa olsun, içten içe onu istiyordum. Hatta onu arzuluyordum. Sanki o benim kriptonitim gibiydi.

Düşüncelerime dalmışken, yatak odamın önünde durduğumuzu fark etmedim.

Yüzümü tamamen ona döndüm ve gözlerindeki bakış kalbimi yerinden oynattı. Tıpkı onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi.

Her zaman sendin, önceki sözleri kulaklarımda çınladı.

Kafede gözlerimiz buluştuğunda, tüm dünyam değişti ve her şey bu adama doğru eğildi. Onunla birlikte olmaktan ne daha fazlasını ne de daha azını istiyordum. Zenginlikte ya da fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta.

Şimdi bile ona bakarken, sert ve acımasız gangsteri görmekte zorlanıyordum. Belki de bana çekici gelen, beni içine çeken onun karanlığıydı.

Ona olan bu çekimle, bu üzücü saplantıyla savaşmalıyım. Benim için ilk aşkımdı, ilk tutkumdu, ilk her şeyimdi. Asla olması gerekmiyordu. Yine de gitmesine izin veremezdim. Bu adam beni tuzağına düşürmüştü ve beni karanlığına, o karanlık derinliklerin ardında saklı olduğunu bildiğim tutkuya çekiyordu.

Titreyen ellerimle ona uzandım ve her şeyi unuttum. Geçmiş. Şimdiki zamanı. Geleceği. Sorumluluklar. Her şey.

Avucumu göğsüne dayadım, benimkiyle aynı ritimde ve senkrona atan güçlü kalp atışlarını hissettim. Bunca yıldan sonra hâlâ onunla aramda inkâr edilemez bir bağ olduğunu hissediyordum. Evet, kimya vardı ama aynı zamanda beni ölümüne korkutan daha güçlü bir şey de vardı. Çünkü beni yok edebilirdi.

Daniel'ın gözleri benimkilerle buluştu ve yanaklarımın ona duyduğum arzuyla alev alev yandığını hissettim. Oda sessizdi ama bana karşı duyduğu şehvet kulakları sağır ediyordu. Bunu tenimin her santiminde hissediyordum. İşaret parmağını nazikçe çeneme yerleştirdi, bir tüy gibi hafifçe boynumdan aşağı, boğazımın önünden ve göğsümün ortasından aşağı doğru gezdirdi. Nefesim daraldı ve göğüs uçlarım sertleşerek kalçalarımın arasında ısı birikmesine neden oldu.

Daniel üzerimde yükseliyordu, benden en az bir karış daha uzundu; sert vücudu bana doğru eğilmişti ve ben onun sıcaklığını memnuniyetle karşıladım. Tıpkı on iki yıl önce olduğu gibi, vücudum onun için ağrıyor, ona ihtiyaç duyuyordu. Bedenimi onunla aynı hizaya getirdim ve ona duyduğum ihtiyacın tüm duyularımı ele geçirmesine izin verdim.

Aptalca mıydı? Belki de.

Kalbimin kırılmasıyla mı sonuçlanacaktı? Muhtemelen.

Burnunun ucunu yanağımda gezdirdi, nazik ve tüketen bir hareketti. Nefesi titriyordu ve bundan onun da benim kadar etkilendiğine yemin edebilirim. En azından şu anda.

Bir santim geri çekildi ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken bakışlarımı yakaladı.

"Artık nasıl nazik olacağımı bilmiyorum," diye usulca uyardı.

Gözlerinde karanlık vardı ama yoksun bir yanımla onu istiyordu. Onun her şeyini istiyordum. Sırtım ona doğru eğildi ve dudaklarımın söyleyemediği cevabı ona verdim.

Klitorisim zonkluyor ve vücudumdaki her hücre onun için ağrıyordu. Dudaklarımı ayırdı ve başparmağını ağzıma soktu. Dudaklarımı üzerine kapattım ve dişlerimle ısırdım. Sanki bu küçük hareket bana verdiği acıyı geri getirecekmiş gibi.

Daniel'in çenesi sıkıştı ve onu incitip incitmediğimi merak ederek anında pişmanlık duydum. Acıyı hafifletmek umuduyla dilimi başparmağının etrafında döndürdüm. Bunca yıldan sonra, Daniel Carrington hâlâ benim kudret helvam, afrodizyağımdı.

Daniel'in vücudundaki kaslar gerildi, ona son iznimi vermemi bekliyordu. İki kalp atışı bir arada atıyor, iki ruh birbirine açlık duyuyordu.

"Bana verebileceğin kadarını ver," diye fısıldadım, bu sözlerin sonuçlarını biliyor ve umursamıyordum. En azından şu anda.

Sözcükler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki beni kaldırdı, elleri sıkıca belimdeydi ve bizi yatak odamın eşiğinden geçirdi, kapı arkamdan çarpıldı. Kendimizi yatakta nasıl bulduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu ama sırtım yastıklara çarptı, ağızlarımız birbirine açılmıştı.

Bluzumu hızlı bir hareketle başımdan çekip dikkatsizce yere fırlattı, ardından kot pantolonumu ve külotumu çekti. Karanlık bakışları üzerimdeydi; bacaklarımı ayırdı. Ona karşı tamamen çıplaktım, sadece onun zevki için çıplak bir sunuydum. Elleri kalçalarımın üzerinde gezindi, dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti ve başını indirerek girişime yaklaştı.

Ağzı amımı kapladığı ve klitorisimi emdiği an, içimden beyaz bir zevk geçti ve beni ruhuma kadar parçaladı. Daniel açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yoğunluğu ve odaklanmasıyla emdi ve yaladı. Ellerim

Aşağı uzandım ve parmaklarım onun koyu renkli saç tellerine dolandı, ona dokunma ihtiyacı çok baskındı.

"Oh, Tanrım!" Nefes aldım, yoğun sıcaklık içimi eritiyordu.

Klitorisimi ısırdı ve parmaklarım saçlarını kavrarken göz kapaklarımın arkasında acı ve zevki karıştıran yıldızlar patladı. Daniel'ın boğazından kaba ve vahşi bir homurtu çıktı ve benim inlemelerim odada yankılandı.

Dili içime kaydı, itti, döndürdü, yaladı ve bedenim serbest bırakılma ihtiyacıyla sarsıldı. Beni çaresiz bir adam gibi yedi. İki parmağını içime sokup sertçe pompaladı. Acı ve zevk göz kapaklarımın arkasındaki yıldızları görmemi sağladı, sırtım yataktan kalktı.

"Tanrı değil," dedi karanlık bir sesle, parmakları içimde ilerlerken dudakları hassas etime değiyordu. "Uzun bir atışla değil."

Ona daha çok ihtiyacım vardı, çok daha fazlasına. Onsuz geçen on iki yıl bedenimi aç ve çaresiz bırakmıştı.

"Daniel," diye inledim, titremeler sırtımdan aşağı süzülürken bu adama bağımlıydım.

"Benim," diye homurdandı. Bunu inkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu. "Beni izle," diye boğuk bir sesle emretti ve göz kapaklarım açılarak karanlık bakışlarını üzerimde topladım. "Parçalanırken yüzünü izlemem, gözlerini görmem gerek. Benim için."

Sadece bu sözler bile beni milyonlarca parçaya ayırmakla tehdit ediyordu. Gözlerimiz kilitlenmişti, parmaklarını ıslak amıma sokup çıkarıyordu. Zonklayan ihtiyaç yoğunlaştı, uyarılma sesim yatak odasını doldurdu.

Parmaklarıyla beni pompalamaya devam ederken "Aman Tanrım," diye fısıldadım. O hâlâ tamamen giyinikken ben çıplaktım ve ona karşı tamamen açıktım. Aradaki tezat çok açıktı, onun ayaklarının dibindeki savunmasızlığım.

"Daniel," diye nefes aldım, aldığım zevk beni uçuruma sürüklüyordu.

Derim vücudumu yalayan alevlerle karıncalandı ve bir sonraki saniye Daniel bir parmağını içime soktu ve ısırdı

milyon parçaya ayrıldım. Orgazm içimde patlarken yıldızları gördüm ve haykırdım, bu sırada Daniel anlayamadığım kelimeler fısıldadı.

Her şey bulanıktı.

Yarı açık göz kapaklarının arasından nefes nefese, aceleci hareketlerle kıyafetlerini çıkarmasını izledim. Yırtık vücudunu görünce nefesim boğazımda düğümlendi.

Bronzlaşmış kasları, altılı karın kasları ve tamamen erekte olmuş sikine kadar uzanan belirgin V harfi.

Onu kalın, uzun ve hatırladığımdan daha büyük görünce gözlerim açıldı. O gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamdı. Bakışlarımı sikinden ayırıp onun yanan bakışlarıyla buluştum. Bakışlarının karanlığında kırılğanlık vardı.

Aletini okşarken bakışları bana sabitlenmişti. Burun delikleri alevlendi, kontrolünü, içimde olma ihtiyacını, sınırda sallanışını hissettim. Vücuduyla beni kafesledi, bacaklarımı beline doladım ve avucumu onun kirli yanağına koymak için uzandım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime girdi ve ben de o tatlı girişin, o çok doğru hissettiren doluluğun karşısında haykırdım. Gözleri buluştuğumuz yere kilitlenmiş, içime girip çıkışını izliyordu. Yanma hissi hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

"Kapıyı aç ve beni içeri al," dedi kısık bir sesle. "Sen benimsin. Ben de seninim, Ainslee. Asla bırakmayacağım."

Sesindeki bir şey beni kırdı ve içimden bir inilti kaçtı. Sanki bunu benden daha iyi anlamış gibi eğildi ve beni nazikçe öptü. Sanki hiç ayrılmamışız gibi, on iki yıl önce aramızdaki o şefkat geri gelmişti.

Leğen kemiğimi kaldırdım ve o da durmaksızın sertçe pompalamaya devam etti. Beni becerdi. Sertçe. Nasıl yapacağını bildiği tek şekilde. Sert ve vahşiydi, acımasız ve tüketkendi. Gücü, beni ona geri getiren her güçlü itişte belirgindi.

"Daniel," diye fısıldadım, altında çırpınıyordum. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, durma."

Başımı arkaya eğerek doğruldum, sonra eli hareket etti ve boynuma dolandı. Beni becermeye devam ederken karanlık gözlerinde baskın ve yırtıcı bir parıltı parladı. Eline doğru eğildim ve ona boynumu uzattım. Hiç mantıklı gelmiyordu ama vücudum ona güveniyordu. Bana zevk ve acı verecek, sınırlarımı zorlayacak ve güvenliğini garanti edecekti.

Daniel'ın içinden vahşi bir inilti yükseldi, sahiplenici ve sahiplenici. Sanki geçmişteki tüm sevgilileri aklımdan çıkarmak istiyormuş gibi daha sert bir şekilde içime girdi. Onlar asla orada değildi, sadece o vardı.

Bana çarpma şekli, acı ve zevk karışımı, G noktama tekrar tekrar vururken vücudumda yüzdü, tüm kontrolümü kaybetmeme ve sadece onu hissetmeme neden oldu. O benden ihtiyacı olanı alırken, bu evrende sadece ikimiz vardık.

Gözleri gözlerime kilitlenmişti, bir eli hala boynumda kilitliydi, sanki onun malıymışım gibi, diğeri kalçalarımı kavradı ve beni sertçe becermeye devam ederken beni sabit tuttu.

Ben onunum, fark ettim. Her zaman onun oldum. Alnında boncuk boncuk terler oluşmuş, simsiyah saçları gözlerinin üzerine düşerken beni tekrar tekrar içine aldı. Ellerim ona sarıldı, tenini avuçlarımın altında hissetme ihtiyacı duydum, ona dokunma ihtiyacı beni eziyordu.

Beni acımasızca ve derinlemesine aldı. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Bu adam aç bir canavardı ve sahip olabileceği tek yiyecek benmişim gibi davranıyordu. Sanki ben onun kurtuluşuymuşum gibi, beni kendi karanlığına çektiğini bilmemesine rağmen. Onunla birlikte karanlıkta olmak, bu tüketen zevki hissetmekten asla vazgeçmemek istiyordum.

İtişi hızlandıkça amımın sıkılaştığını hissettim. Ellerim onun sert kıkına doğru gitti, onu kendime doğru çekerek daha derine ihtiyaç duydum.

"Daniel, ben-" Bir iniltiyle haykırdım, acı ve coşkunun karışımı beni eziyordu.

Beyaz, kör edici zevk damarlarımda patladı ve parçalandım, coşku vücudumdaki her canlı hücreyi pençelerken vücudum bir cehennem gibi yanıyordu. Daniel'ın eli boğazımı daha da sıktı ve beni daha da yükseğe çıkardı, bu sırada daha sert ve daha sert itti, beni başka bir orgazm için inşa etti ve öleceğimi düşündüm. Kesinlikle, kalbim buna dayanamazdı. Boynumdaki tutuşu gevşedi ve içime girip vahşi bir hırıltıyla boşalırken amım sikinin etrafında sıkıştı. Vücudum bulutlar ve yeryüzü arasında bir yerde süzülürken, o tekrar tekrar içime itti, kendi orgazmı içime döküldü ve başım döndü.

Aman Tanrım! Bundan sonra bu adamdan nasıl kurtulacağım?

Daniel Carrington beni yok etti, hem de olabilecek en iyi şekilde. Hâlâ onun vücudunda olan ellerim çok fazla adrenalin ve son on iki yıldır kaçmaya çalıştığım çok fazla şişelenmiş duyguyla titriyordu. On iki yıl önce onunla seks yapmak muhteşemdi ama bununla kıyaslanamazdı bile. Yakınından bile geçmiyordu!

Gecenin sessizliği etrafımızı sarmıştı, uzaklarda bir yerde bir baykuşun yumuşak ötüşü duyuluyordu, kapalı pencereler yüzünden donuklaşmıştı ve nefes alış verişlerimiz odayı dolduruyordu. Hareket etmek istemiyordum, uyanmak istemiyordum; gerçeklik üzerimize çökmeden önce bu duyguya biraz daha tutunmak istiyordum.

Daniel kayarak içimden çıktı ve kalçalarımıdan aşağı ıslaklık damladı. İki şey beni hemen etkiledi.

Birincisi, onu şimdiden özlemiştim. Onun içime gömülmesini istedim.

İkincisi, prezervatif kullanmadık. Bunun farkına varınca yutkunmak zorunda kaldım. Daniel kazara hamile kalınacak türden bir adam değildi. Neyse ki doğum kontrol hapi kullanıyordum ve genellikle her zaman prezervatif kullanırdım. Ama bilmiyordum ki

bu adamın cinsel geçmişi; değişmiş bir adamdı. Son on iki yıl içinde pek çok kadınla birlikte olduğuna hiç şüphem yoktu.

Boynumda yumuşak bir öpücük hissettiğimde ağzımı açtım. Bir an donakaldım ve sonra titreyerek nefes aldım. Hayal mi etmiştim? Nefes alış verişimiz hâlâ sıkıntılı ve derindi, bedeni üzerimde ağır ve rahat bir battaniye gibiydi. Burnunu boynuma soktu ve orada nabız gibi atan damarı öptü. Çok şefkatliydi. Beni vahşi ve kaba bir şekilde almasının tam tersiydi.

Kalbim yerinden fırladı ve bundan geri dönüş olmadığını anladım. En azından benim için. Ben onun olmuştum ve sonsuza dek onun olarak kalacaktım.

Asıl soru, bu sefer beni kırıp kırmayacağıydı.

CHAPTER TEN

A Inslee her zaman benim bir parçamdı. İyi kısmı, en iyi kısmı.

Ben onunum.

Karanlıkta, yatakta, o yanımda huzur içinde uyurken, sonunda biraz sakinlik hissettim. Prezervatif kullanmamıştık. Korunmadığımızın farkına çok geç varmıştım. Her zaman korunurdum ama onunla korunmak istemedim. Onu hamile bırakmak, sonsuza dek bana bağlamak istiyordum. Evimizin etrafında koşuşturan kızıl saçlı küçük kız ve oğlan çocuklarının görüntüleri, dolu bir ev ve büyük bir aileye sahip olmak bu hayatı mükemmel kılacaktı.

Onun düzenli nefes alışını dinlerken, bir yerlerde bir hata yapıp yapmadığımı tekrar merak ettim. O benimdi; onun içinde çıplak olmak, her yumuşak parçasını hissetmek ve onu döllerimle doldurmak istiyordum. Onu çocuğuma hamile bırakmak.

Ama önce tehditleri ortadan kaldırmalıyım. Amcamın radarındaydı. Ne pahasına olursa olsun onu korumalıyım. Bunun için benden nefret etse bile. Yeter ki güvende olsun. Gözlerim yan yatmış, yüzünü bana dönmüş, kolumla sarılmış ve bana yakın tuttuğum haline takıldı.

Her zaman ona ve ailesine yakın kalacaktım. Hiçbir şey beni uzak tutamazdı, artık değil. Neredeyse iki saatlik uykuyu geride bırakmışken, tavana baktım ve

Ainslee'nin düzgün nefes alışını. İçimde böyle bir huzur hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve bunun onun sayesinde olduğunu biliyordum. Dün yaptıklarımın sonra uykuya ihtiyacı olduğunu bildiğim için hareketsiz kaldım.

Dürüst olmak gerekirse, onu kaçırdığımı ve takip ettiğimi fark ettikten sonra daha fazla mücadele etmemesine şaşırmıştım. Belki de benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı. Gerçi bunu hiç söylemedi.

Ben de öyle, diye düşündüm kendi kendime.

Yıllarca neredeyse hiç uyumadan hayatta kaldıktan sonra, işlevimi yerine getirmek için fazla uykuya ihtiyacım kalmamıştı. Bunun yerine, zihnimde dolaşan farklı korku ve düşüncelerle yüzleşmek zorundaydım. Kim olduğumun sonuçlarına katlanacak kişinin o olmasından korkuyordum. Ondan uzaklaşmamın nedeni buydu ama şimdi her şey anlamsız görünüyordu. Çünkü nasıl olsa amcamın radarındaydı.

Onun peşinden gitmeye cüret eden son adamı öldürdüm. Kuzenimi. Neyse ki amcamdan ve kuzenimden her zaman her yerde kulağı olan adamlar bulundurmayı öğrenmiştim.

Ainslee'yi Londra'da sahne alırken her zaman kaldığı otelden itibaren takip ederken gölgelerden ayrılmıyordum. Üzgün ve yorgun görünüyordu. Onu üzgün görmek beni kahrediyordu. Göğsüme bir bıçak saplanmış gibiydi. Aslında daha önce de bıçaklanmıştım ama nedense bu daha da kötü hissettirdi.

Birkaç kez arkasına baktı. Onu takip ettiğimde hep aynı şey olurdu. Varlığını hissediyor gibiydi. Her şeyi cehenneme gönderip ona yaklaşmak, onu almak ve yanımda tutmak istediğim çok zaman oldu.

Ama bunun onun için işe yaramayacağını biliyordum. Sevdiği mutlu bir ailesi vardı. Onu bundan alıkoyamazdım.

Tekrar etrafına bakındı ama bu sefer yüzündeki ifadenin korkuya dönüştüğünü gördüm. Bakışlarını takip ettim ve işte o zaman onu gördüm.

Kuzenim.

Tam o anda onun öleceğine karar verdim. Ainslee'nin

peşinden gitmeye cüret etti. O hasta adamın

Piç kurusu gitmesine izin vermedi. Telefonumu çıkardım ve bağlantıma bir mesaj gönderdim.

Bir et dolabı hazırla.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Onunla işim bittiğinde Hugo Carrington'dan geriye bir parmak bile kalmayacaktı. Bir sonraki mesaj sağ kolum Arthur'a.

Araba. Valley. Opera binasının yanındaki sokak için kullandığımız kod adıydı. Eğer bir anlaşmazlık yaşarsam, Ainslee'nin hayatı konusunda güvendiğim tek kişi Arthur'du.

Bugün erken saatlerde Hugo'nun Ainslee'nin geçmişini araştırdığına dair bir rapor aldım. Beni aramaya geldiğine hâlâ inanamıyordum. Bu kim olduğumu ve ne olduğumu bildiği anlamına geliyordu. Yine de beni aramaya geldi.

Beni aradığında planının ne olduğunu merak ettim. Yine de asla öğrenemeyecektim. Aptal kuzenimden saklanarak Ainslee'yi takip etmeye devam ettim, ta ki o opera binasında gözden kaybolana kadar. Onun gösteri gecesi idi.

Polis teşkilatındaki bağlantımı aradım.

"Rogers."

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim ona.

"Adını koy." Rogers'ı sevmemin sebebi buydu. Saçmalık yok ve doğrudan konuya giriyor.

"Ainslee McLaren bu gece sahne alıyor. Hanımınızı gösteriyi izlemeye götürün; sizin için özel bir kabin ayırtacağım.

Üniformanızı giyin. Gösteriden sonra lütfen Ainslee McLaren'a oteline kadar eşlik edin."

"Bu beklenmedik bir istek," diye karşılık verdi.

"Tamamdır. Gösteri ne zaman başlıyor?"

"Bir saatin var."

Telefonu kapattım ve kuzenimin yan sokaktan gizlice geçişini izledim. Detaylı bir araştırma yapmış olmalıydı. Aksi takdirde, seyirciler binadayken sanatçıların yan sokaktan çıktığını bilemezdi.

Karanlık kalbim, bülbülümü tehdit eden herkesten kurtulmamı emrediyordu. Sokağı avucumun içi gibi

biliyordum. Görünmemek için nereye basacağımı çok iyi biliyordum.

ya da duydum. Her adım beni Hugo'nun sigarasını yakmış, benim küçük kuşumu bekleyen masum haline yaklaştırıyordu. Kılıfımdan bir bıçak çıkardım, hareketlerim şehirdeki seslerle eşzamanlıydı.

Gözlerimi ondan ayırmadım ve bıçağı kaldırdım. Gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Elimi ağzına doladım ve tek bir hamlede boğazını kestim.

Cesedini pis yere attım, sonra da çizmelerimle ters çevirdim. Bunu kimin yaptığını gördüğünden emin olmak istedim.

Sonra onu izledim, ağzı açılıp kapanırken, nefes nefese kalırken gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Kan ve hava içinde boğulurken ona baktım, gözleri kocaman olmuştu.

Herif öldürmeyi ve başkalarına acı çektirmeyi seviyordu. Gerçi şimdi yüzüme baktığında, orada bir inançsızlık vardı. Bunun onun başına gelebileceğini hiç düşünmemişti. Dokunulmaz olduğunu sanıyordu. Ona daha fazla acı çektirmeliydim ama buna değmezdi. Ortadan kaybolacak ve bu dünyadan sonsuza dek gidecekti.

"Benim kadınıym," dedim ona, son nefesini verirken. "Ve kimse benim olana dokunamaz."

Kuzenimi ortadan kaldırdım. Amcamı ortadan kaldırmanın zamanı geldi mi?

Son on iki yılda çok şey olmuştu, ama şimdi olduğu gibi kollarımdayken, neredeyse hiç zaman geçmemiş gibi davranabilirdim. Ama geçti.

Planım başarısız oldu. Uzak durarak onu güvende tutmaya çalıştım. Belki de cevap onu başından beri yanımda tutmaktı. Saate baktığımda saatin daha sabahın beşi olduğunu fark ettim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Amcamı öldür.

Bu kararı verdikten sonra içimi ürkütücü bir sakinlik kapladı. Yapılacak en doğru şey buydu. O bu dünyada çürümüş bir şeytandı. Sanki tüm bunlar son on iki yıldır mayalanıyordu ve hepimizi buraya getirmişti. Callen ve aptallığı bile bizi buraya, Ainslee'nin en başından beri ait olduğu yere getirdi.

Kollarımda.

CHAPTER ELEVEN

DAniel arabayı annemin kulübesinin önüne çekti. Buraya gelirken ona tek bir yön bile göstermedim. Nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Ben bilmiyordum.

Gurur mu duymalıyım yoksa rahatsız mı olmalıyım emin değilim. Beni güvende tutmak için takip ettiğini itiraf etmesi dışında. Yani belki de bu seferlik serbest kalacaktı.

Bu sabah boş bir yatakta uyandım, ancak Daniel'ın geceyi burada geçirdiğini biliyordum. Sabahın erken saatlerine kadar onun sıcak bedenini yanımda hissettim. Hızlı bir duş alıp hazırlandıktan sonra dün geceki genç kadın beni almaya geldi ve Daniel'a götürdü. Beni kahvaltıyla bekliyordu, bedenimi sahiplenen tutkulu adamın yerinde karanlık ve soğukkanlı bir adam vardı.

Yemeğimizi sessizce yedik, dün gece olanlar hakkında hiç konuşmadık. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Daha fazlasını bekliyor muydum? Emin değildim ama daha fazlasını umduğumu biliyordum.

Arabamın kapısı açıldı ve Arthur orada durmuş inmemi bekliyordu. Bu sabah Daniel'ın özel koruması olduğunu öğrendim. Sanırım mafyadayken bunlara ihtiyacın oluyordu. Tanrım, bir sürü değişiklik ve gerçek aynı anda yüzüme çarptı. Yorgun beynimde uykusuzluğun da etkisi olabilir.

Başka bir korumayla birlikte arkamızdan geldi.

Arabadan indim ve gergin bir hareketle ellerimi elbisemden aşağı indirdim. Bütün sabah kafamda buna nasıl yaklaşacağıma dair farklı senaryolar oynadım. Bram'ı ikna etmek kolay olurdu; annemi o kadar değil. Başka bir ülkeden gelen saçmalıkların kokusunu alırdı. Bu konuda ustaydı. Bu kadar çok idealist aşk romanı okuyan bir kadının nasıl bu kadar gerçekçi olabildiğini hiç anlamamıştım.

Ama güvenliğimiz öncelikliydi. Daniel'in amcasının şakası yoktu ve yıllar boyunca biriktirdiğinden şüphelenilen ceset yığını çok fazlaydı. Politikacıları, mankenleri ve her kesimden insanı öldürdüğünden şüpheleniliyordu. Bram'in, annemin ya da benim o istatistiklerden biri olmama izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Daniel elimi kendi elinin içine aldı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Gözlerim alçaldı ve iç içe geçmiş parmaklarımıza kilitlendi. Onunla ne yapacağımdan emin değildim. Üniversiteye gittiğim zamanki eski düzenime geri dönmek kolay olacaktı. Bu dünyada sadece o ve ben varmışız gibi davranmak, ama artık o saf kız değildim. Artık endişelenmem gereken bir oğlum ve annem vardı. O kadar kolay bir şekilde hayatıma geri döndü ki, bu aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Bu bana onu asla unutamadığımı kanıtladı.

"Bırak da konuşmayı ben yapayım," diye mırıldandım ona. "Böylesi daha iyi olacak."

Düşünüyormuş gibi başını eğdi ve sonra kabul etti. "Nasıl isterseniz."

Şimdi benim yöntemime boyun eğdi. Muhtemelen pantolonumun içine girdiği ve beni tam olarak istediği yerde bulduğunu hissettiği için. Onun yatağında. Teknik olarak onun evinde benim yatağıma girdi. Semantik. Bunlara takılmak gereksizdi.

Garip bir şekilde gergin hissederek yavaş bir nefes verdim. Anneme Daniel'dan hiç bahsetmemiştim. Kalbimi kıran adamı biliyordu ama kimliğini bilmiyordu. Daniel Carrington'ı bilen tek kişi Lachlan'dı, çünkü ben

onu aramaya karar verdiğimde bilgi edinmek için yardımına ihtiyacım vardı.

Daniel'ın elini sıkarak, "Bu eğlenceli olacak," diye mırıldandım. İlk erkek arkadaşını eve getirmek ve ailenin ondan hoşlanmasını ummak gibiydi. İşin içine içinde bulunduğumuz tehlikeyi de ekleyince belki Daniel bizim kahramanımız da olabilirdi. Bir şekilde Londra yeraltı dünyasının mafya dünyasına atıldığımızı bilmek sinir bozucuydu. Annemin Daniel'ın geçmişini ona karşı kullanmasını istemiyordum. Her şeye rağmen ondan hoşlanmasını istedim.

Daniel sıkmaya karşılık verdi ve bunun sinirlerimi yatıştırdığını fark ettim. Bir günden kısa bir süre önce beni ara sokakta kovalayıp kaçırmış olması ve benim burada ondan teselli arıyor olmam gerçeküstü bir durumdu.

Stockholm Sendromu, diye bağırdı zihnim ve kendime susmamı söyledim.

Daniel bizim korumamızdı ve bizi amcasından İngiltere'nin en korkulan adamlarından birinden daha iyi kim koruyabilirdi ki? Ona güvenerek aptallık ettiğim söylenebilir ama kendimi güvende hissetmemi sağladı. Zihinsel sapık davranışlarına ve bana ilaç verip karanlık bir sokakta kaçırmasına rağmen.

Harika, eğer annem bunu koklarsa, o ölür. Muhtemelen ben de. Daniel Carrington'a olan düşkünlüğüm yüzünden sonunda beni akli dengesi bozuk ilan eder. Bu kısmı dışarıda bırakıp hepimizi güvende ve hayatta tutmaya odaklanırsınız.

Etrafıma bakındığımda, ne Bram'in ne de annemin beni karşılamak için dışarı koşmamasını tuhaf buldum. Bir saatliğine de gitsem, bir haftalığına da gitsem eve geldiğimde genellikle böyle yaparlardı. Kapıyı iterek açtım ve garaj yolunda başka bir araba olduğunu çok geç fark ettim. Kendimi Daniel'a o kadar kaptırmıştım ki, farkına varamadım.

"Anne," diye yankılandı Bram'in sesi ve doğruca bana doğru koştu.

Daniel'in elini bırakarak diz çöktüm ve küçük oğlum için kollarımı açtım. Kendini tüm gücüyle fırlattı ve ben

güldüm.

"Selam ufaklık," diye selamladım onu alnına bir öpücük kondurarak. "Seni özledim."

Yüzünü öpücük yağmuruna tuttuğumda kıkırdadı. Onları istemiyormuş gibi davranırdı ama şefkati severdi. Sarılmak ve öpmek en sevdiği şeydi; bir keresinde bana gizlice söylemişti.

Bram mavi gözlerini kaldırdı ve ancak o zaman Daniel'ı fark etti, gözlerinde merak vardı. Bakışlarını takip ettim ve Daniel'ın gözlerinde tuhaf bir ifadeyle bizi izlediğini gördüm. Keşke bu adamı daha iyi okuyabilseydim diye düşündüm.

"Tatlım, bu Mr-"

"Daniel," diye araya girdi, dizlerinin üzerine çökmüştü ama oğluma kıyasla hâlâ hayattan daha büyük görünüyordu. Kocaman elini oğluma doğru uzattı. "Sen de Bram olmalısın. Senin hakkında çok şey duydum."

Bram ona merakla baktı ve sonra kocaman bir gülümsemeyle kendi elini uzattı, yabancılara karşı hiç yapmadığı bir şeydi bu. Callen'ın düşündüğünün aksine, Bram kendisine bir bebek gibi değil, büyük bir çocuk gibi davranılmasından hoşlanıyordu. Daniel ona büyük bir çocukmuş gibi davrandı ve kendine puan kazandırdı. Bram'ın küçük elini Daniel'ın büyük elinin içine koymasını izlemek göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu.

"Sana Daniel diyebilir miyim?" Bram sordu. Ona sadece ailesiyle bu kadar yakın olması öğretilmişti.

"Evet," diye onayladı. "Bana Daniel de. Sana Bram diyebilir miyim?"

Oğlum hevesle başını salladı ve kalbimin bir parçası daha eridi. İçimden bir ses Daniel'ın oğlumla arasına sınır koymak istemediğini söylüyordu ve bu da beni duygusal bir hale sokuyordu. Beni bu kadar zahmetsizce yıkabilir ve ona yeniden aşık olmamı sağlayabilirdi.

"Ainslee, hayatım, bizimle oturma odasına gel." Annemin sesi yumuşaktı. "Misafirlerimiz var ve pencereden gördüm ki sen de bize bir ziyaretçi getirmişsin."

Bram kollarımdan sıyrıldı, hem Daniel'in hem de benim elimi tuttu ve bizi oturma odasına sürükledi.

Kuzenim Lachlan, karısı Eve'in kucağında kanepede oturuyordu. Anlaşılan aralarındaki anlaşmazlıkları çözmüşlerdi. Bunu görmek beni mutlu etti, kimse Eve ve kuzenimden daha mutlu olmayı hak etmiyordu.

"İşte buradasın, bela," diye gülümseyerek karşıladı beni Lachlan, elini karısına dolamıştı.

"Hey siz ikiniz," diye selamladım hepsini. "Merhaba anne."

Eve'in gözleri Daniel'a kaydı ve herkesin tanıştırma faslına başlamamı beklediğini biliyordum. Kimsenin aptalca bir şey söylememesi için dua ediyordum; özellikle de Lachlan'ın; çünkü ilk aşkımanın kimliğini bilen tek kişi oydu. Eğer Ainslee onu terk ettiğinde senin için bebek gibi ağladı gibi bir şey söylerse onu öldürür ve cesedini saklardım.

"Umm, millet. Bu Daniel Carrington." Eski bir arkadaşım diyecektim ama sahte görüldüğü için sadece bir isim vermeyi tercih ettim. "Daniel, bu annem, Lachlan ve Eve."

Çok gergindim, bir ayağımdan diğerine geçip duruyordum. Şu anda kendimi sıcak bir noktada hissediyordum.

"Daniel Carrington mı?" Lachlan vücudu gerilerek sordu. Gözleri beni aradı ve gözlerinde endişesini ve başka bir şeyi görebiliyordum. Daniel'ın mafyayla bağlantısını biliyordu ve muhtemelen bundan hoşnut değildi. Onu suçlayamazdım ama buradaki tehdit Daniel değildi. Amcasıydı.

Lachlan'a ters ters baktım ve başlamaması için onu gözlerimle uyardım. Hiç sahip olmadığım ağabey gibi davranmaya ve aşırı korumacı davranmaya meyilliydi.

"Lachlan," diye uyardım onu, beni utandırırca cezalandıracağıma söz verdim.

Hiç etkilenmemişti, gözleri Daniel'a kilitlenmişti. Lachlan'ın onu alt edip edemeyeceğini hesapladığını görebiliyordum. Lachlan, Daniel Carrington'ın geçmişini araştırdığında ve Londra'ya derinlemesine kök salmış bir adama aşık olduğumu fark ettiğinde

Mafya, koruyucu kardeşliği tamamen yeni bir seviyeye taşıdı. Beni mafyanın suçları ve acımasızlığı konusunda eğitti, onunla bir daha asla bağlantı kurmamamı söyledi.

Onun yerine, onu aradım. Tabii ki Lachlan haklıydı. Ancak Daniel'in içinde de iyilik vardı. Her zaman vardı ve bu, doğduğu andan itibaren böylesine kötü bir dünyanın parçası olan biri için çok şey ifade ediyordu.

"Daniel," Lachlan inceleyen gözlerini Daniel'in üzerinde tuttu. Neyse ki Daniel hiç de sıkıntılı görünmüyordu. Göz temasını hiç kesmeden bakışlarını sürdürdü. Belki de erkeklerin telepatik olarak anlaşmanın bir yolu vardı. Kim bilebilirdi ki? "Ainslee kardeşim gibidir," dedi Lachlan alçak sesle ama içinde bir tehdit vardı. "Onun Carringtonlar'a karışmasını istemiyorum."

Yüksek sesle inledim.

"Lachlan," diye yalvardım.

Daniel Lachlan'a soğukkanlılıkla, "Ben de bu yüzden buradayım," diye cevap verdi. "Böylece o da bu işin içine çekilmeyecek."

Lachlan kaşlarını kaldırdı ama konuyla ilgili başka bir şey söylemedi. "Bu Eve, karım."

Her şey düşünüldüğünde harika gidiyordu.

Bram hâlâ Daniel'in sol elini tutuyordu, o da sağ elini uzattı ve iki adam tokalaştı.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi Daniel ve gözleri anneme döndü. "Siz de Bayan Wallace olmalısınız. Sonunda hepinizle tanışmak çok güzel. Ainslee üniversite günlerinde hep ikinizden bahsederdi. Ve amcası hakkında."

Harika, annem Daniel'in on iki yıl önce uğruna ağladığım adam olduğunu tahmin etmediyse bile, şimdi tahmin edeceğinden emindi.

Çünkü üniversite günlerim boyunca hayatımda sadece bir erkek vardı.

Ve ona bakışından, annem Daniel Carrington'ın kim olduğunu çok iyi biliyordu. Dudağı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve onun büyüü altında olduğunu anladım. Callen'la hiç böyle olmamıştı ama bir dakika içinde Daniel'in büyüüne kapılmıştı bile. Benim gibi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Daniel," diyerek ona genişçe gülümsedi, "sonunda."

Eve'e baktım ve onun da bu alışverişi ilgiyle izlediğini fark ettim. Kaşını kaldırdı, gözlerindeki soru açıldı ve ben hafifçe başımı salladım, gözlerimle sormaması için yalvardım. Bütün bunların Callen'la olan durumla nasıl bir ilgisi olduğunu merak ettiğini biliyordum. Ama şimdi o konuya giremezdim. Birine oğlunun babasının seninle sanki onun malıymışsın gibi kumar oynadığını nasıl açıklarsın?

"Seni buralarda göreceğiz, ha?" Eve yumuşak bir şekilde gülümseyerek sordu.

Daniel hiç tereddüt etmeden, "Umarım öyledir," diye cevap verdi. "Yakınlarda bir yerim var."

Daniel'a döndüm, küçük mekânımızı ve bu odada benim için en önemli olan insanları incelerken yüzünde rahat bir maske vardı.

"Neden oturmuyorsun?" Ben önerdim. "Gidip sana içecek bir şeyler getireyim."

Kendini aşk koltuğuna bıraktı, büyük bedeni küçük koltuğu kapladı ve bir şekilde benim için en önemli olan ailemin üyeleriyle birlikte onun da burada olması doğru hissettirdi.

CHAPTER TWELVE

T Ainslee'nin oğlu, annesininkine çok benzeyen gözlerini bana diktiği an, ne yapacağımı biliyordum.

Onun için her şeyi yapardım, tıpkı annesi için yaptığım gibi. Ainslee sanki dünyayı kucaklıyormuş gibi ellerini oğlunun etrafına sardı ve bu küçük etkileşimi görünce kalbim eridi. O küçük çocuk benim olmayabilir ama onun için her şeyi yaparım.

Herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettim ve çok uzun zamandır ilk kez tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissettim. Sevdiğim kadınla ve onun sevdiği insanlarla birlikte.

Ainslee başını annesine doğru çevirdi. "Anne, sana çay yapmamı ister misin?"

Bayan Wallace gözlerini benden hiç ayırmadı. "Hayır, teşekkür ederim canım. Lachlan bana çay yaptı," dedi ve bana dönerek, "Bay Carrington-" diye söze başladı.

"Lütfen bana Daniel deyin," diye araya girdim.

Gülümsedi. "Daniel, o zaman." Ainslee'nin annesi beni inceliyordu ve kızı için yeterince iyi olup olmadığını değerlendirdiğini biliyordum. Değildim ama her halükarda ondan vazgeçmeyi reddediyordum. "Ve bana Margaret de lütfen. Kahve ya da çay ister misin Daniel?"

"Çay iyi olur. Teşekkür ederim."

Ainslee başka bir odada kaybolurken Bram yanımda kaldı, herkesin gözü üzerimizdeydi. Ben

Bram'in annesinin peşinden gitmek, büyükannesine ya da Lachlan'a gitmek yerine benimle kalması beni şaşırttı. Bu beni gururlandırdı, sanki o benimmiş gibi.

Lachlan karısının kulağına bir şeyler mırıldandı ve o da ayağa kalkarak Ainslee'nin peşinden mutfığa doğru yürüdü. Ne olacağını biliyordum. Lachlan McLaren hakkında bildiklerim beni şaşırtmamıştı. Tüm aile birbirine yakındı ve Alfa otoritesini ortaya koymaya çalışmazsa iyi bir kuzen olamazdı. Ne de olsa onun hayatındaki değişmez erkek figürü, ağabeyi ve her zaman aşırı korumacısıydı. Bu açıdan Lachlan ve ben birbirimize benziyorduk.

"Bram dostum, büyükanneme eşlik edebilir misin?" Lachlan ona ciddi bir tonda sordu. Çocuk ciddiyetle başını salladı.

Sarı saçlarını okşadım ve ayağa kalktım. "Gidiyor musun?" Bram beni sorguladı.

"Hayır, ben Lachlan amcanla konuşacağım." Teknik olarak kuzenlerdi ama ona amca dediğinden oldukça emindim.

Ainslee'nin annesine başımı salladım ve Lachlan'ı dışarı kadar takip ettim.

"Neler oluyor?" Lachlan doğrudan konuya girdi. Bu hoşuma gitti.

Ona baktım ve ne kadarını söylemem gerektiğini düşündüm. Lachlan ve Callen'ın ne kadar yakın olduğundan emin değildim ama doğrusu bunun pek de önemi yoktu. Asıl amacım Ainslee ve ailesini güvende tutmaktı.

"Callen amcama karşı kumar oynadı." 'Kumar' kelimesi dudaklarımdan çıktığı anda Lachlan'ın yüzü sertleşti.

"Ainslee'yi masaya koydu. Ben araya girdim ve kart oyununu kazandım ama amcam bundan hoşlanmadı."

"Lanet olası Callen," diye homurdandı.

"Bence zayıf halka oydu," dedim ona dürüstçe. "Amcam o maçtan önce Ainslee'yi radarına almıştı. Ya

ne ona ne de ailesine yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden onu güvende tutmak için onu aramaya karar verdim."

Kaçırma kısmını kendime sakladım.

Bakışlarını tuttum. Ainslee ile aramıza girmesine izin veremezdim ama benim tarafımda olması daha iyi olurdu. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir aileydiler ve bunu parçalayan kişi ben olmak istemedim. Bu nedenle, Lachlan'ı kendi tarafıma çekmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Callen hiçbir zaman onun için doğru kişi olmadı, ama eğer onu elime geçirirsem, kışına tekmeyi basarım."

"Sıranı beklemen gerekebilir," dedim ona, içimdeki karanlık ve öfke muhtemelen gözlerimden okunuyordu. "İçeri girelim mi? Ainslee'yi telaşlandırmak istemiyorum."

Başıyla onayladı ve küçük oturma odasına geri dönüp koltuklarımıza oturduk.

Lachlan, "Sanırım kalmak için buradasınız," diye sordu, az önceki gerginlik tamamen buharlaşmıştı. Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Tam da Ainslee'nin onu tarif ettiği gibiydi. Aşırı korumacı. Bu yönünü seviyordum.

"Evet, kalmak için buradayım."

Birbirimize rastlamışız ve ziyarete gelmişiz gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Ainslee'yi hayatımızın sonuna kadar hayatımda istiyordum.

Sevmek için. Tutmak için. Ölüm bizi ayırana kadar. Onunla daha azı olmazdı. Zaten ayrı çok zaman geçirdik. Amcamın tehdidini ortadan kaldırdıktan hemen sonra, yaşadığım sürece onun yanında kalmayı garantileyecektim.

Lachlan bir şey söylemek için ağzını açtı ama karısı geri gelip yanına oturdu ve onu durdurdu.

"Fazla meraklı olma kocacığım," diye azarladı onu yumuşak bir sesle. Bu ikisine birlikte bakınca iki zıt kutup gibi görünüyordlardı ama bir şekilde birbirlerine uyuyorlardı. Yakın zamanda, sadece birkaç aylığına evlendiklerini biliyordum. Eve Bailey, birkaç yıl önce ilk kocasını ve bir oğlunu korkunç bir patlamada kaybetmiş

bir aşk yazarıydı. Karanlık dünyasını

Gözlerini bana dikti, gözlerinde uzaklardan gelen bir hüznü vardı. "Aldırma, Lachlan. O aşırı korumacıdır."

Ben de yorum yapmadan başımı salladım. Ainslee ile ilgilenme sırası bendeydi.

Ainslee elinde bana ve kendisine çay getirerek odaya geri döndü. Koltukta ona yer açtım ve hiç tereddüt etmeden yanıma oturdu. Bunun gibi küçük hareketler beni kırırdı. Güvenin küçük işaretleri.

"Bir kesme şeker," dedi ve içimde bir şeyler kabardı. Çayımı nasıl sevdiğimi hatırlamıştı. Çok çay içtiğimden değil. Aslında en son Ainslee ile çay içmiştim.

"Dünkü performans nasıldı?" Ainslee'nin annesi sessizliği bozdu

Ainslee'nin duruşu hafifçe sertleşti ama yüzündeki gülümsemeyi korudu. "İyiymi."

"Peki siz ikiniz nasıl bağlantı kurdunuz?" Lachlan, eli karısının avucunun içinde tembelce dolaşırken sordu.

Ainslee'nin ona bakmadan kuzenine ters ters baktığını hissedebiliyordum, aslında Lachlan ve benim aramda gidip geliyordu.

"Neden bu kadar meraklı olmak zorundasın?" Ainslee kuzenine karşılık verdi.

Gözlerini benden kaçırmadan omuzlarını silkti. "Çünkü seni seviyorum kuzen."

Bunun üzerine karısı kıkırdadı. "Senin zorba tavırlarına sahip olduğumuz için çok şanslıyız, sevgili kocacığım."

Dikkatimi Ainslee'nin annesine çevirdim. Bütün günümü Bram ve onun bugün şatoya taşınması konusunun etrafında dolanarak geçirmek istemiyordum. Lafı dolandırmak hiçbir zaman bana göre değildi.

"Bayan Wallace, sizi bir süreliğine Bram, Ainslee ve benimle kalmaya davet etmek istiyorum," dedim daha fazla gecikmeden. "Tatil yaklaşırken zamanlamanın pek iyi olmadığını farkındayım ama bu herkesin güvenliğini sağlayacaktır."

"Daniel-" Ainslee yüzünde bıkkınlık ifadesiyle başladı.

"Margaret Teyze, bu en iyisi olabilir," diye araya girdi Lachlan. Başlangıçta, Ainslee'nin kuzeni burada olmasaydı bu işi halletmenin daha kolay olacağını düşünmüştüm ama bunun benim lehime olabileceğini fark ettim. "Böylece Bram seni yanında tutmuş olur."

"Bunun Callen'ın yaptığı şeyle bir ilgisi var mı?" Ainslee'nin annesi beni şaşırtarak sordu.

Lachlan hırladı, yüzünde öfke parlıyordu. Callen'dan kesinlikle hoşlanmıyordu.

Ainslee herkesi durdurdu ve oğluna baktı. "Bram, hayatım. Odana git ve en sevdiğin oyuncaklarını al. Küçük bir gezintiye çıkacağız. Tamam mı?"

Küçük adam bir süre tüm yetişkinleri izledi ve sonra başını sallayarak yatak odasına doğru yöneldi. Kulak mesafesinden uzaklaştığında ve üstümüzden adımlarını duyabildiğimde, dikkatimi önümdeki aileye verdim.

"Callen'ın yaptığı köprünün altından çok sular aktı," diye sakince cevap verdim. "Ama Ainslee'nin güvende olduğundan emin olmak için onu, oğlunu ve seni adamlarımın hepinize göz kulak olabileceği bir yerde tutmayı tercih ederim."

"Yapabilirim-" Lachlan'ın karısı onun söyleyeceklerini elini sıkarak durdurdu, ikisi arasında ortak bir bakış ve söylenmemiş sözler geçti.

Ainslee küçük bir nefes verdi ve Eve'e başıyla teşekkür etti. Dönüp annesine baktı.

"Ne diyorsun anne?" diye sordu usulca. İçgüdülerim bana annesinin Callen'ı pek umursamadığını söylüyordu. Ama şu anda evden ayrılmayı kabul edip etmeyeceğini bilemiyordum. Bu Ainslee'nin anlaşmasını bozan bir şey olabilirdi çünkü annesini geride bırakmazdı.

Güç kullanıp onları harekete geçirmek istemiyordum ama bu onların güvenliği anlamına geliyorsa yapardım. Bu bana ne Ainslee'nin annesi ne de Ainslee'nin kendisi nezdinde puan kazandıracaktı ve Bram'i kesinlikle korkutmak istemiyordum.

Annesinin gözleri, kızının bakışlarındaki derin mavilere benzer şekilde benimkilerle buluştu ve ben kıpırdamadan durarak onun cevabını bekledim.

Sonra yavaşça başını salladı. "Tamam," diye kabul etti. "Bir deneyebiliriz."

Umduğumdan daha fazlasıydı.

CHAPTER THIRTEEN

W Daniel şatoya yanaştığında annemin etkilendiğini söyleyebilirdim. Şatoya giden yol Şatoya giden yol uzun, düz ve ağaçlarla kaplıydı. Yolun sonunda suyu donmuş etkileyici bir çeşme duruyordu. Gerçi bahar ve yaz aylarında ne kadar etkileyici olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Kapıya yanaştığımız anda etkilendi ve kapı bizim için açıldı, önümüzde uzanan dolambaçlı yol evi görüş alanımızdan saklıyordu.

Kale düşündüğümünden de büyükmüş. Bu sabah aceleyle yola çıkmıştık ve dün geceki olaylar hâlâ dikkatimi dağıtıyordu. Ama şimdi tüm ihtişamıyla görebiliyordum. Longniddry'deki kale Edinburgh'a yaklaşık bir saat uzaklıktaydı ve etrafında onu meraklı gözlerden saklayan dönümlerce arazi vardı. Arabayla kalenin etrafında dolaşırken ağzım açık kaldı çünkü Daniel'in kendi helikopter pisti olduğunu gördüm.

"Aman Tanrım!" Annem arkamdan mırıldandı. Annem lüks içinde büyümüştü, bu yüzden etkilenmiş olması çok şey ifade ediyordu. "Herkeseye yetecek kadar yer var mı diye endişelenmeye gerek yok, değil mi?"

Daniel kıkırdadı. "Benden uzak durmaya karar verirsen, fazlasıyla yerin olacak," diye cevap verdi iyi kalplilikle.

Araçtan çıktık ve Daniel, Bram'i araba koltuğundan indirerek beni şaşırttı. Kabul etmek zorundaydım ki

her şeyi düşündü. Onu araba koltuğuna bile sorunsuz bir şekilde bağladı. Sanki yüzlerce kez yapmış gibiydi. Bir yerlerde pratik yapıp yapmadığını merak ettim.

Ya çocuğu varsa? Bu düşünce beklenmedik bir şekilde beni derinden sarstı. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

Geniş fuayeye girdiğimizde, büyük bir avize buranın en önemli parçasıydı. Beyaz mermer döşeme soğuk bir görünüm vermeliydi, ama bir şekilde bu yer için işe yaradı. Paneller ve kirli beyaz renk çok misafirperverdi.

Eski bir tablonun sahanlığı süslediği, yarı yolda ikiye ayrılan boş büyük merdivenden yukarı çıktık. Her yerde lüks ve tarihten başka bir şey yoktu. İkinci kata çıktığımızda, uzun bir koridor sağa ve sola doğru uzanıyordu. Sol tarafa doğru ilerledik, adımlarımız pelüş halılar tarafından sessizleştirildi.

"Odaların yerlerini beğenmediyseniz," diye araya girdi Daniel, "başka odalar bulabiliriz."

Boğuk bir kahkaha attım, "Saçmalama Daniel. Her şey yoluna girecek."

Bram'ın odasını görünce gözlerim büyüdü. Çok büyüktü, kendi yatak odama yakındı ve onun odasına bağlı bir alan da oyun odası olarak ayrılmıştı. İçeride küçük bir kanepe, bir alan halısı ve her çocuğun hayal edebileceği çok çeşitli oyuncakların bulunduğu raflar vardı. Bram sevinçten ciyakladı, gözleri odanın her tarafına daldı.

Bağlantı odasına koştu ve heyecanla bağırdı. Merakıma yenik düştüm ve yatağının tam anlamıyla bir trene benzediğini görmek için takip ettim. Eşleşen şifonyer ve rafların hepsi Tren Thomas temasındaydı. Bu Bram'ın en sevdiği çizgi filmdi ve Daniel'ın bunu nasıl bildiğini merak ettim. Bram'i bu odadan çıkarmak imkânsızdı. Her çocuğun hayali gerçek olmuştu.

Bram sağa sola koştu, Daniel'a sarıldı, sonra bana, tekrar Daniel'a ve sonra oyuncaklarına. Cıvıldadı

Bu odadaki her bir oyuncacı tek tek incelemekten mutluluk duyuyordu. Şimdiden Noel sabahı gibiydi.

"Daniel," diye fısıldadım. "Bu çok abartılı."

Sadece sırttı. "Çocuklar şımartılmak içindir."

Gözlerimi ona diktim.

"Aslında-" Ben başladım ama annem beni

durdurdu. "Teşekkür ederim, Daniel," dedi, sanki az önce

sözümü kes. "Kızım teşekkür etmeye çalışıyor... Başarısız bir şekilde."

Derin bir iç çektim. "Teşekkür ederim."

Daniel'ın telefonu bipledi ve cebinden çıkardı.

Yüzünden tek bir duygu bile geçmiyordu ama bir şeylerin onu endişelendirdiğini biliyordum.

"Her şey yolunda mı?" Ona tereddütle sordum.

Başını salladı. "Evet, bir şeyle ilgilenmem gerekiyor," dedi ve sonra tek dizinin üzerine çöktü. "Bram, umarım odanı beğenmişsindir." Oğlum öyle hevesle başını salladı ki, kırbaçlanacak diye endişelendim. Gözleri dehşet içinde daldı. Önce nereye bakacağını bilemedi. "Eğer eksik bir oyuncak varsa, annene ya da bana haber ver."

Bram o kadar geniş sırttı ki yanakları acımış olmalıydı. Kıkırdamadan edemedim.

"Bir çocuğa söylenecek en yanlış şey bu," diye azarladım Daniel'ı gülümseyerek. "Çocukların gördükleri her oyuncacı istediklerini biliyorsun, değil mi?"

Başını bana doğru kaldırdığında Daniel'ın kara gözleri muziplikle dans ediyordu. Tanrım, bir gün iyi bir baba olacaktı.

Gerçi Callen da yatırım yaptığında fena bir baba sayılmazdı. Daniel Bram'in saçını okşadı ve ayağa kalktı.

"Margaret, senin odan hemen yan tarafta ve buraya gelirken Ainslee'nin yanından geçtik. Bu şekilde hepimiz birbirinize yakın olursunuz. Eksik bir şey bulursanız lütfen bana haber verin," dedi Daniel.

Daniel'in bunu enine boyuna düşündüğünü ve hepimizin rahatını sağladığını itiraf etmeliyim. Ama on iki yıl önce bile her zaman düşünceli davranır, isteklerimi ve ihtiyaçlarımı

kendininkinden önce. Sonra beni terk etti ve ayrılmak için aramadı bile.

Ahh. Bunu unutmak biraz zor oldu. "Teşekkür ederim oğlum," dedi annem ve başım öyle bir döndü ki Anneme o kadar hızlı davrandım ki kendime bir kırbaç verdim. Daniel'i bir gün tanıdıktan sonra ona oğlum demeye başlamıştı bile.

Daniel fark ettiyse de belli etmedi. Başını eğdi ve odadan dışarı çıktı. Bram oyununa geri döndü ve ben de anneme döndüğümde onun beni izlediğini gördüm.

"Ne?" Savunmaya geçerek sordum.

"Ah, Ainslee," diye mırıldandı, yanağımı hafifçe okşayarak. "İşte Callen'la bu yüzden yürümedi."

Oğluma doğru bir bakış attım ama o oyuncaklarıyla meşguldü. Şu anda bir hayal dünyasındaydı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım nefesimin altında. Gerçi biliyordum. Sadece Daniel'ın beni tekrar terk etmesinden korkuyordum. Son on iki yılın hayaletlerinin ve güvensizliklerinin üstesinden gelmek zordu.

"Biliyorum," diye karşılık verdi annem. "Annen en iyisini bilir. Güven bana." Şakayla karışık alay ettim ama dudaklarım yine de gülümsedi. "Şimdi, tam olarak neler olduğunu bilmek istiyorum."

Çok sakın geldiğini biliyordum. Her şeyi öğrenmek istemesi an meselesiydi. Doğrusu, bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım.

Annemle göz göze geldik ve ona ne kadarını anlatacağımı düşündüm. "Yine de çıldırmadan önce beni dinlemeni istiyorum. Tamam mı?" Başıyla onayladı, ben de devam ettim. "Callen yine kumar oynuyor. Daniel'ın amcası Hector Carrington'a karşı kumar oynadı." Annemin gözleri bu ismi hatırlamakla parladı. "Benimle kumar oynadı ama Daniel oyunu durdurdu. Amcası tam bir kaybeden ve Daniel bizi ondan korumak istiyor."

İyi özetlediğimi sanıyordum. Daniel ile olan geçmişime girmedim ve annemin beni sevdiğini düşünecek kadar aptal değildim.

fark etmezdi.

"Daniel Carrington Londra mafyasının bir parçası mı?" Annem daha alçak bir sesle, Bram'in duymamasına dikkat ederek sordu.

Yutkundum, azarlamanın her an başlamasını bekliyordum. "Evet, ama o amcası gibi değil."

"Umarım öyle değildir," diye cevap verdi, sesi soğuktu. "Aksi takdirde sabaha kadar ölmüş olabiliriz."

"Öyle değil," dedim ona kararlı bir şekilde.

"Ama o senin kalbini kıran kişi," dedi. Nefes verdim.

Bu onun aleyhine bir durum olabilirdi.

Daniel. Mafya ve kalbimi kıran adam. "Evet, beni mafyanın radarından uzak tutmak istedi."

törpüledi. "Ve benim için yeterince iyi olmadığını düşündü. Bu yüzden çekip gitti, orduya katıldı ve mesafesini korudu."

Ne beklediğimden emin değildim ama annemin gülümseyip sonraki sözleri söylemesini beklemiyordum.

"Ahhh, Ainslee," diye mırıldandı, usulca gülümseyerek.

"Nihayet." Başımı salladım. Beni her zaman şaşırtmayı başarırdı.

Çoğu anne Callen gibi bir adamı Daniel'a tercih ederdi, benimkini değil. Callen'dan hiç hoşlanmadı ve onu çok zayıf buldu. Daniel'in mafyanın bir parçası olduğunu öğrendi ve yüz wattlık bir ampul gibi parladı.

"Belki Eve'i bir mafya romanı yazmaya ikna edebiliriz," diye alaycı bir şekilde ekledi ve ben kahkahayı patlattım.

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, minik kuşum."

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Seninle odana kadar yürümemi ister misin?"

Kıkırdadı. "Sadece bir kapı aşağıda," diye cevap verdi. "Bram ve ben biraz burada kalacağız. Siz gidip Daniel'la konuşun."

Neden Daniel'la konuşacağımı düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu düzeltmedim. Bunun yerine, Bram ve annemi oyun odası cennetinde bırakarak Daniel'i aramaya çıktım. Onu ofisinde buldum, birçok penceresi olan zarif bir odaydı. Orada

Duvarları süsleyen birkaç tablo ve kuru kütüklerin üzerinde alevler titreyen büyük bir şömine yanıyordu. Oda şaşırtıcı derecede sıcak ve davetkârdı.

"Ainslee," Daniel'in derin sesi bana neden burada olduğumu hatırlattı.

"Konuşmamız gerek," diye mırıldandım. "Bazı sınırlar belirleyelim."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve masanın arkasından kalktı. Benden birkaç santim ötede durdu, koyu kahverengi gözleri beni izlerken yanağımı okşamak için uzandı. Çok yaklaştı, tıraş losyonu ile beni sardı ve sadece kokusu bile dizlerimin bağını çözdü.

"Sorun nedir, Nightingale?" Üzerimdeki etkisini hissetmiş gibi gözleri karardı. Parmağı geldi ve göğsümün kabarıklığında oyalandı. Kalbim öyle bir çarptı ki, bunu hissedebildiğinden emindim.

"Bütün bunlar biraz fazla," diye yakındım biraz soluksuz bir ses tonuyla. "Bram hepsinin kendisine ait olduğunu sanacak. Çocuklar farklı."

"Ainslee, her şey onun. Ona hak ettiğini vermek istiyorum. Ve senin hak ettiğini de. Artık benimle olduğuna göre," diye mırıldandı. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Bu sözler istediğim ve ihtiyacım olan her şeydi, bir istisna dışında. Aşktan bahsetmedi. Callen'in işleri berbat etmesi bizi Daniel'in sorumluluğuna sokmuyordu ve Daniel'in sevgisinin güvencesi olmadan onunla kalmaya karar veremezdim.

Açıkçası, seks harikaydı. O bölümde sorun yoktu.

"Ne istediğim umurunda mı ki?" Ona sakın bir sesle sordum.

Beni aniden bıraktı ve geri çekildi. "Elbette istiyorum. Ama benim ilk önceliğim seni ve aileni güvende tutmak."

"Planın nedir, Daniel?" diye sordum. "Yardım etmek istiyorum. Ne de olsa bu beni ilgilendiriyor ve kısmen benim hatam."

Daniel neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Hayır, bu senin hatan değil. Yıllar önce sana yaklaştığım anda seni tehlikeye attım. Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum, sadece burada benimle kal."

Elimi koluna koydum. "Beni korumak için benden uzaklaştın. Ailenin beni bilmesinin sebebi benim. Seni aramaya geldim ve kuzeninle karşılaştım."

"Ama sana hiç yaklaşmamış olsaydım, beni arıyor olmazdın." Ne kadar inatçı olabileceğini unutmuşum. Suçu üstlenmemek konusunda kararlıydı.

"Daniel, sana yardım edeyim."

Yanıtını beklerken aramızda derin bir sessizlik vardı. Hayatıma geri dönmüştü ve ben de onun hayatında olmak istiyordum ama neler olup bittiğini bilmeden öylece akışına bırakamazdım. Bana bir şeyler vermeli, beni hayatına ortak etmeliydi. On iki yıl önce, hiçbir soru sormadan ve sadece anın tadını çıkararak devam ettim. Bu bana yıllar süren ıstırap ve onun için döktüğüm gözyaşlarına mal oldu. Bu sefer, onun karanlık parçalarını da istedim. Her şeyde onun yanında olurdum.

Elini saçlarının arasından geçirdi ve bir an için sonunda bana neler olduğunu anlatacağını, benimle konuşacağını düşündüm.

"Bugün halletmem gereken bazı işler var," dedi ve hayal kırıklığı acı vericiydi. Ama o zaman ne bekliyordum ki? "Burada rahatına bak, Ainslee," diye ekledi.

Arkasını döndü ve arkasına bile bakmadan ofisinden çıktı. Beni neden uzakta tuttuğunu anlamaya çalışarak masasına yaslandım.

Günün geri kalanında Daniel'ı görmedim. Annemin, Bram'in ve benim çevremize alışmamızı istediğini düşündüm. Annem ve Bram yeni durumumuza çok sevinmişlerdi. Annemin, Daniel'i görmemiş olması bile beni şüphelendirdi.

burada olma ihtiyacını sorguluyordu. Sanki Daniel'a açıkça güveniyor ve onun nedenlerini sorgulamıyordu bile.

Bram güvenle yatağına girmiş ve mışıl mışıl uyurken ben koridorlarda dolaştım. Yatmak için çok erken olmasına rağmen annem bugünlük işinin bittiği konusunda ısrar ediyordu. Bu yüzden beni tek başıma, boş bir şatoda dolaşırken bıraktı.

Kendimi şık bir salonda buldum. Nedense bu oda Daniel'ın aurasına hiç uymuyordu. Çok pembe, çok kızsı, çok hafifti. Koltuğun ucuna oturdum ve cep telefonumu çıkardım.

Kaçırdığım birkaç mesaj var. Tam olarak on bir tane. Ve hepsi Callen'dandı. Onlara baktım. Son üç ay içinde bana bu kadar çok mesaj atmamıştı.

Üzgünüm, Ainslee.

Bir daha kumar oynamayacağıma söz veriyorum.

Bununla alay ettim. Bunun için biraz geç kalmıştım. Geçen sefer de söz vermişti. Ve daha önce de.

Konuşmak için beni arayabilir misin?

Seni seviyorum.

Lütfen beni ara.

Bram hakkında tek bir mesaj bile yoktu. Annem Callen'ı sevmezdi ama ondan hoşlandığı da söylenemezdi. Her zaman onun benim için doğru kişi olmadığını söylerdi. Ama hamile kaldığımda, onun benim için doğru kişi olması gerektiğini hissettim. Kabul etmek bana ne kadar acı verse de, annem haklıydı. Her zaman babamla olan aşkının her şeyi tüketen, dünyayı sarsan bir aşk olduğunu, böyle bir şeyin olmadığını söylerdi. Bir daha evlenmemesinin sebebi buydu.

Callen'ı yönlendirmekle başından beri hatalıydım. Kalbimin zaten başkasına ait olduğunu bildiğim halde devam etmeye çalıştığım için. Dün gece asla devam etmediğimi açıkça gösterdi. Callen'a karşı hissettiklerimin bir kısmını bile hissetmemiştim.

Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen Callen'ın numarasını çevirdim.

"Ainslee," diye haykırdı, sesinde çaresizlik vardı.

"Merhaba, Callen."

"Lütfen, izin verin açıklayayım," diye başladı ve birden çok yoruldu. Bahanelerini dinleyemeyecek, onu haklı çıkaramayacak, ona teselli veremeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

"Hayır Callen," diye durdurdum onu. "Açıklanacak bir şey yok."

"Gerçekten mi?" Sesinde inançsızlık vardı. "Yani iyi miyiz?"

"Hayır, iyi değiliz," diye tersledim. "Çok uzun zamandır bunu çözmeye çalışıyoruz. Gerçek şu ki aramızda hiçbir şey yok Callen. Bizi iletişimde tutan tek şey oğlumuz." Derin bir nefes aldım ve sonra devam ettim. "Seni önemsiyorum Callen. Ama sadece oğlumun babası olarak. Bram'ın hayatının bir parçası olmanı istiyorum; ancak bunu zorlamayacağım."

"Oh, Tanrım," diye bağırdı. "Çünkü seni kart oyununda koz olarak kullandım."

Bu sözler üzerine içimde bir öfke yükseldi.

"Evet, bir de kumara geri döndüğün gerçeği var," diye tısladım. "Oğlumuzu tehlikeye attığın senin için hiç önemli oldu mu? Beni?"

"Geri ödemek için para bulmaya çalışıyorum," diye gerekçelendirdi. "Artık çok geç," diye bağırdım telefonda. "O çoktan Ben."

"Ne?"

"Daniel beni aldı," dedim. İşin ironik yanı, Daniel'la ilgili olarak ağızımdan kaçırma sözcüklerini çıkaramıyordum. Evet, bunu beni korumak için yapmıştı ama Callen'ın oğlumun güvenliğini masaya yatırmayı düşünmesi bile beni öfkeli yapmıştı. Pek çok şeyi affedebilirdim ama bunu asla.

Kumar Callen'ın zayıflığıydı. Daniel ise benim. Belki de ikimiz de zayıf insanlardık.

"Daniel?" Sesi kuşkulu geliyordu. "Ona Daniel mı diyorsun?"

"Evet, ona Daniel diyorum." Callen'ın böyle aptalca şeylere takılıp kalmasına içimdeki öfke alevlendi. "Ve evet, güvendedim. Merak etme, bana zarar vermedi. Ne de oğluna. Hatta güvende olmamızı sağlıyor."

Senin aksine! Kelimeleri içimde tuttum. Callen bir piyondu ama gönüllü bir piyondu çünkü kumarı bırakıp gidemezdi.

Dehşete kapıldım, Callen usulca hıçkırmaya başladı. "Özür dilerim. Hepsi benim hatam."

Buna itiraz edemezdim, bu yüzden sessiz kaldım. Kötü bir şey söylemek istemedim; o Bram'ın babasıydı. Ve oğlunu sevdiğini biliyordum. Kumara kafayı takmadığı zamanlarda. Birbirinden nefret eden ebeveynlerden biri olmak ve Bram'ın ikimizin arasında sıkışıp kalmasını istemedim.

"Dinle, biz iyiyiz," dedim sonunda, onu rahatlatmaya çalışarak. "İşler yoluna girdiğinde, Bram için bir düzenleme yapacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

Ne demek istediğimi bir bilsem. Daniel'ın bizi bırakmayacağını söylerken ciddi olup olmadığından emin değildim. Beni istediğine ve sevdiğine dair güvence veren sözleri bizi burada kalıcı olarak tutacak tek şey olabilirdi.

Tanrım, Daniel Carrington'ın etrafında bir gün geçirdim ve kendimden şüphe eden bir ergen olmaya geri döndüm.

"Ainslee?" Callen'ın sesi beni şu ana geri getirdi.

"Buradayım," dedim ona. "Demek istediğim, sen ve ben

bir şey bile olmadı. Ama üzgün değilim." Aslında bu konuşmayı yüz yüze yapmalıydık ama içimi dökmeye ihtiyacım vardı. "Üzgün değilim çünkü Bram'e sahibiz ve o benim hayatımdaki en önemli şey. Ve bunun için, her zaman sevgime sahip olacaksın. Ama seni sevmiyorum Callen. Seni oyalamak hiç adil değil."

"Bunun nedeni kumar mı?" diye sordu ve sesindeki hüznü duyabiliyordum.

"Bu işin küçük bir parçası," dedim ona dürüstçe.

"Yaptığın şey hiç iyi değil. Kendin için yardım almalısın."

Sen harika bir adamsın ama kumar olmasaydı bile seninle asla anlaşılamazdık."

"Neden, Ainslee? İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum."

"Çünkü kalbimi uzun zaman önce başka birine verdim. önce," diye itiraf ettim. Bunu ilk kez söylüyordum. Callen ilk aşkım ya da geçmişteki sevgilim hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Çünkü Callen'dan önce sadece Daniel vardı. "Sen ve ben gerçekten ilerleme kaydetmiyorduk, sadece anlaşmaya çalışıyor ve elimizdekiyle yetiniyorduk."

"Seni seviyorum," diye haykırdı ve sözlerini duyunca boğazıma bir yumru oturdu. Onu incitmek istemedim; ona değer veriyordum. Ama onu sevmiyordum ve sonsuza dek yaşamak için sevgiye ihtiyacım vardı. Ne lanet bir karmaşa! Kahrolası bir aşk üçgeni. Ben Daniel'ı seviyordum, Callen beni seviyordu ve Daniel... Daniel'ın nerede durduğundan emin değildim. Bana aşk sözü vermemiştii ve ben aşk istiyordum.

Daniel beni sevmiyorsa, onsuz bir geleceğe razı olmak zorundaydım. Tüm bunlar olmadan önce zaten o geleceğe doğru yol alıyordum.

"Özür dilerim Callen," dedim ona usulca. "Seni incitmek istemiyorum." Ne beklediğimden emin değildim. Affetmesini mi? Pişmanlığını. Arkadaşlık sözü vermesini. Sessiz kaldığında, içim burkularak ekledim. "Bunun ani olduğunu biliyorum ama ikimiz de bir süredir mücadele ettiğimizi biliyoruz. Bram'in iyiliği için yakın ve iletişim halinde kalmamızı istiyorum. İkimize de ihtiyacı var."

"Ainslee, bunu düzeltebilirim," diye yalvardı ve kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu. "Hector Carrington'la konuşup her şeyi düzelteceğim."

"Hayır! Bu dünyada konuşman gereken son kişi o. Lütfen... Sana bir şey olduğunu görmek istemiyorum," diye onu uyardım. "Lütfen bu konuda akıllı ol Callen. Bram'in hatırı için, düşüncesizce bir şey yapma."

"Düzeltemeyeceğim," diye mırıldandı. "Söz veriyorum bunu düzelteceğim. Sonra bunu çözebilir ve geleceğimizi planlamaya başlayabiliriz."

Derin bir nefes alıp yavaşça ciğerlerime çektim. Onu incitmek istemiyordum ama bunu başarmak da bir seçenek

değildi.

Uzun zamandır bir şeyleri çözmeye çalışıyorduk ama hiçbir yere varamadık.

"Hayır Callen," dedim kesin bir ifadeyle. "İlişkımız sadece oğlumuzun mutlu olmasını ve hayatında ikimizin de olmasını sağladığımız sürece devam edecek. Bir süredir çalışmıyoruz. Artık bitti."

"Şu anda seninle bu konuyu konuşamam," derken sesi biraz tedirgin ve sinirliydi. Sözleri acı veriyordu. "Gitmem gerekiyor."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı ve ben oturduğum yerden gecenin karanlığına bakarak Daniel'ın nerede olduğunu merak ettim.

CHAPTERFOURTEEN

I

Bütün günümü toplantılar yaparak ve amcam hakkında bilgi toplayarak geçirdim. Ainslee evdeki ofisime geldiğinde, amcamın

Amca ve Callen konuşmuşlardı. Callen, Hector'a yaklaştı. O salak, amcamla uğraşmaya devam ederse sonunda ölecekti. Callen onunla boy ölçüşemezdi. Hatta ona bir şey olmaması için peşine adamlarımı gönderecek kadar ileri gittim. Kimse onu bulamıyor ya da onunla iletişime geçemiyordu. Bu konuda içimde hiç iyi bir his yoktu.

Dahası, bu ikisinin ne hakkında konuştuğunu öğrenmekte tamamen başarısız oldum ve bu beni çileden çıkardı. Amcamın neyin peşinde olduğuna dair herhangi bir söylenti almak için tüm bağlantılarımı, tüm casuslarımı aradım ve hiçbir yere varamamak beni sinirlendirdi. Yumruklarımı o kadar sıkımsıttım ki kemiklerim ağrıyordu. Lanet olası hiçbir şey. Hiçbir şey yok. Ve bu beni sinirlendiriyordu.

İçimden bir ses amcamın Ainslee'yi de içeren bir planı olduğunu söylüyordu. Sadece bunu göremiyordum. Soru suydı: Neden? Kuzenim mi ona ondan bahsetmişti, yoksa başka bir şey mi vardı? Yaşlı piç, adamlarımızın beni kendisinden daha fazla desteklemesinden hoşlanmıyordu ama son birkaç yıldır bunu kabullenmiş görünüyordu. Eninde sonunda, o gidecekti ve nasıl olsa bana tabi olacaklardı.

Tabii aklında görevi devralacak başka biri yoksa. Başımı salladım. Bu pek olası görünmüyordu, ama yaşlı adamla asla bilemezsiniz. Bir yerlerde gayrimeşru bir çocuğu olabilirdi. Oğlunu öldürdüğümü öğrenmiş olması daha muhtemeldi. Asıl soru nasıl öğrendiği. Ne olduğunu bilen sadece üç kişi vardı - Arthur, Meatlocker ve ben. Ben Arthur için hayatımı ortaya koyardım, o da benim için aynısını yapardı. Meatlocker yıllardır babama ve bana güvenilirdi. Amcama hiç sadakat göstermedi. Bu yüzden bana ihanet edeceğini düşünemezdim.

Hay sikeyim! Ainslee ve ailesinin güvende olduğundan emin olmak için kafamın rahat olması gerekiyordu. Amcama yardım eden her kimse bulup hepsini gömecektim.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp dışarı çıktığımda etrafta başka kimse kalmamıştı. Şehrin kalbinde büyük bir iş binası olan bu kuruluş, gerçek sahibini koruyan bir şirket altında kurulan işimin yasal tarafıydı. Sadece güvendiğim birkaç kişi bu işi ve Edinburgh'daki binayı açıkça biliyordu. İskoçya'da bulunduğumuz sürece işimi burada yürütmeyi planlıyordum. Bu binayı satın alırken ve işe başlarken kasıtlıydım. İçten içe hep bunun beni bir şekilde Ainslee'ye yaklaştıracaklarını ummuştum. Tüm İskoçya'da istediğim tek şey oydu. Sadece ona tekrar sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama şimdi, her şeye rağmen, o hayatımdaydı ve ben de onu hayatımda tutmaya niyetliydim.

Gün boyunca Arthur aracılığıyla onu birkaç kez kontrol ettim. Bütün gün düşünebildiğim tek şey Ainslee'ydi. Sonunda evimde, benimle, benim korumam altındaydı. Bu tehlikeyi ortadan kaldırdıktan sonra onunla düzgün bir şekilde çıkmaya başlayacaktım. Hak ettiği şekilde. Ya da belki de çıkmayı es geçip onu doğrudan nikâh masasına oturtacaktım.

Edinburgh'daki ofisimden ayrıldığımda saat neredeyse gece ondu. Yoğun bir gündü ama Ainslee'den de uzak durmaya çalıştım. Onun etrafında olmak ve ona bir şeyler vermek zordu.

boşluk. Kendime ağırdan almamı söyleyip durdum ama sahibini arzulayan lanet bir köpek yavrusu gibi mücadeleyi kaybettim. Ne istediğimi biliyordum ve bu oydu - ne olursa olsun. Gecenin erken saatleriydi ve daha fazla dayanamadım. Uzak kalamazdım. Arabama atladım ve Edinburgh'a doğru hızla ilerledim, tüm trafik kurallarını çiğnedim ve umurumda bile değildi.

Şehirden yeni ayrılmıştım ki telefonum çaldı. Arayan Arthur'du.

"Evet," diye cevap verdim hemen, beni aradığı için telaşlanmıştım. Adam çok acil bir durum olmadıkça asla aramazdı.

Arthur telaşlı bir ses tonuyla, "Boktan bir şey oldu," dedi. "Callen öldü. Kadınının telefonuna bir video gönderildi. Kütüphanedeyiz."

Gaza bastım ve otoyolda ve İskoçya'nın arka yollarında hızla ilerledim. Kar her yeri kaplamıştı ve bu hava koşullarında hız yapmak akıllıca değildi ama umurumda değildi. Ainslee'nin bana ihtiyacı vardı ve ben orada değildim.

Kaleme rekor bir sürede, hâlâ hayattayken ulaştım. Evin içinden geçip doğruca kütüphaneye koştum.

Ainslee bir kanepede oturuyordu, ayaklarını altına katlamıştı ve gözyaşı lekeli yüzü kardan daha solgundu. Arthur'a hızlıca bir bakış attı ve odadan çıktı. Parametrelerin güvence altına alındığından emin olmak için ne yapılması gerektiğini biliyordu.

Ayaklarım beni ileriye götürdü ve arkasından yaklaştım. Hâlâ beni fark etmemişti. Omzunun üzerinden baktım, videoyu tekrar oynatıyordum.

"Sakın izleme," dedim ve onu kollarıma sardım. Başını göğsüme gömdü, vücudu hıçkırıklarla titriyordu. Onu böyle sarsılmış görmek içimi parçaladı. Bu amcamla benim aramda olmalıydı, Ainslee gibi masumları kullanmak değil. O aptal piç Callen'ı bile. Onun tek suçu aptal ve kumarbaz olmasıydı.

"O öldü," dedi, sesi acıdan çatlıyordu. Elleri gömleğimi kavradı ve boğazından kalbimi parçalayan acı dolu bir hıçkırık koptu. İçinde kaynayan öfke

Ama kendimi tuttum. Şu anda öfkeme değil, Őefkatime ihtiyacı vardı. Bunun bir parçası olan herkese öfkemi daha sonra kusacaktım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım saçlarına karşı. "Bunu ona ödeteceğim. Söz veriyorum."

CHAPTERFIFTEEN

I yüzüncü kez ekrana baktım. Boğazımda safra birikmesine neden oldu ama duramadım.

Bakışlarımı ayıramadım. Bu bir videoydu.

Callen. Ses yok, sadece Callen'ın kanlar içindeki ve dövülmüş bedeninin görüntüleri var.

Elimle ağzımı kapatarak hıçkırıklarımı sessiz tutmaya çalıştım. Neden kendimi cezalandırmaya devam ettiğimi, bunu izlediğimi bilmiyordum. Callen'ın dövülmesini, sarı saçlarının kana bulanmasını izledim. Siyah takım elbiseli bir adam elinde bir kılıçla öne çıktı. Lanet bir kılıç! Onu başını eğmeye zorladı, sonra kılıcı boynuna bastırdı ve bir yumruk attı. Callen'ın kafası bir top gibi beton zemine yuvarlandı. Çok fazla kan vardı ve midem bulandı.

Callen'ın başsız bedeninin kirli zemine yığıldığını görünce ağzımdan bir inilti çıktı. Nefesim sıkışmıştı ve kulaklarım panikle uğulduyordu. Tüm vücudum halsizleşti ve titredi. Daniel beni tutmasaydı yere yığılabilirdim.

"İzleme," dedi yanağıma doğru ve telefonu elimden aldı. Gözlerim bakışlarını aradı ve onun karanlığında ışığı gördüm. Her şeye rağmen onu burada gördüğüm için rahatladığımı hissettim ve başımı omzuna gömdüm.

"O öldü." Callen'ın öldüğünü idrak etmek zordu. Onunla daha bugün konuşmuştum ve şimdi ölmüştü. Bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. Kimse hak etmedi.

Hıçkırıklar bedenimi sarsarken Daniel bana sarıldı, her şeyi düzeltereğine söz verdi ve anlayamadığım yumuşak sözler mırıldandı.

"Ya Bram için gelirlerse?" Gözbebeklerim korkudan şişmiş bir halde homurdandım.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve kendine yaklaştırdı. Sıkıca kavradı ve çenesini sıkıca bastırdı. Karanlık bakışlarında boğuldum, ondan güç aldım.

"Kimse Bram'in, senin ya da aileden herhangi birinin yanına yaklaşamaz," diye hırladı. "Hem de hiç."

Rahatlayarak nefes verdim. Tüm bunlar çok fazlaydı. Bunun için uygun değildim. Callen'ın böylesine acımasız bir şekilde öleceği düşüncesi beni uçurumun kenarına getirdi.

"Seni yatağına götürüyüm," diye mırıldandı Daniel. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Haklıydı, bunu biliyordum ama o görüntüleri zihnimden silemiyordum. Başsız bir beden. Kirli zeminde yuvarlanan bir kafa. Oğlumunkiyle aynı altın rengi saçlar kanla ıslanmıştı.

Aman Tanrım. Bu bir kâbus olmalıydı. "Ainslee," Daniel'in sesi beni usulca geri çekti.

"Tamam. Evet, yatak." Bir cümle bile kuramıyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım çok güçsüzdü ve pes etti. Daniel beni çabucak yakaladı ve ayağa kaldırdı.

Beni karanlık şatosundan geçirip yatak odama götürdü. Bram'ı daha önce kontrol etmiştim ve hemen uykuya dalmıştı. Video kısa bir süre sonra geldi ve şimdi aniden ona yakın olma ihtiyacı hissettim. Odamın koridorunun sonundaki kapıya baktım ve Daniel bunu anlamış olmalıydı. Tek kelime etmeden beni yanına aldı.

Yavaşça kapının tokmağını aşağı doğru tıklattı ve beni içeri aldı. Oda karanlıktı, sadece soluk ay ışığı aydınlatıyordu.

Bram'in küçük sarı saçları büyük kabarık yatağın içinde boğulmuştu.

Örtülerin koyu mavisine karşı saç rengi çok açıktı. Kana bulanmış sarı saçların görüntüsü tekrar tekrar oynadı ve gözlerimi sıkıca kapattım.

"Ainslee, sen ve oğlun güvendesiniz," diye yumuşak bir sesle konuştu Daniel. "İkinize de bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Ona inandım. Daniel bizim için gelmeseydi videodaki biz olabilirdik.

"Bizi güvende tut ve hayatta kal," diye fısıldadım boynuna doğru. Onun ölmesini istemiyordum. Tıpkı kendi ailem gibi onun da güvende olmasını istiyordum.

"Yapamam, senin incindiğini görmek istemiyorum." Onunla göz göze gelmek için başımı kaldırdım. "Bana söz ver, Daniel."

Aramızdaki hava duruldu, söylenmemiş sözler yüksek sesle söylendi. Son sözünü tutmadı, bana hiç geri dönmedi ama bu sözünün yerine getirilmesine ihtiyacım vardı. Hayatımın geri kalanında onsuz bir gün daha geçirmek istemiyordum. "Benim de senin iyi olmana ihtiyacım var. Bu sözü tutmana ihtiyacım var."

Bram'i uyandırmamak için beni yavaşça yatağa indirdi.

"Şeytanın kendisinin beni senden ayırmasına izin vermeyeceğim Bülbül," diye fısıldadı dudaklarıma.

İyi, diye düşündüm sessizce. Çünkü şeytanın kendisi geliyor olabilir.

"Şimdi uyu ve hiçbir şey için endişelenme. Ben seni tutarım." Öyle de yaptı. Bana sahip olan biri varsa, o da bu adamdı.

CHAPTER SIXTEEN

I Ainslee'nin gözlerini kapatmasını ve oğluna sarılarak yavaşça uykuya dalmasını izledi. Burada güvendeydi.

Mafya bağlantılarımdan hiç kimse İskoçya'da ne mülk ne de iş. Amcamın nerede olduğunu ya da kiminle çalıştığını öğrenene kadar ön kapımdan dışarı adımını atmayacaktı.

Nefes alış verişi düzleşip uyuyana kadar bekledim, sonra Arthur'la konuşmak için aşağı indim. Ainslee'nin telefonunu kontrol etmeli ve ona o videoyu gönderen numaranın izini sürmeliydik. O videoda kullanabileceğimiz herhangi bir ipucu aramalıydık.

Aşağıya, Ainslee'nin telefonunun kanepenin üzerine bırakıldığı kütüphaneye yöneldim. Arthur zaten oradaydı ve beni bekliyordu. Odaya girip kendime bir burbon doldururken sessizce beni izledi.

"Biraz ister misin?" Ona sordum.

Arthur başını salladı. O sadece sahip olduğum en güvenilir adam değil, aynı zamanda uzman bir hackerdı. Bourbon bardağını geri devirirken yanma hissi boğazımdan mideme doğru iniyordu. Bardağı doldurdum ve Ainslee'yi daha önce bulduğum koltuğa gidip görüntüleri tekrar tekrar izledim.

Videoyu oynattım ve siyahlar giymiş bir figürün Bram'ın babasını öldürmesini izledim. Dehşet verici bir sahneydi. Tekrar oynattım.

ve herhangi bir ipucu aramak için daralmış gözlerle izledim. Neredeyse kaçırıyordum, geri sardım ve belirli bir kısımda durdum. Adamın elini yakınlaştırdım. Daha da yakınlaştırdım ve sonra gördüm.

Kasap bıçağı şeklinde bir doğum lekesi. Sonunda bir ipucu!

Arthur da aynı anda fark etti. "O piç kurusu," diye homurdandı alçak bir sesle.

"Gönderdiği yerin izini sürebilir misin?" diye sordum. Amcam aptaldı ama belki de bir hata yapmıştı ve biz de yerini tespit edebilecektik.

Telefonu aldı ve odadan dışarı çıktı.

İhanete uğramak böyle bir his, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde.

Şömineye baktım, korların titreşip dans etmesini izledim. On iki yıl önceki sahne gözümün önüne geldi, iki adamın yanarak ölürken attıkları çığlıklar. Ateşi her gördüğümde o görüntüler geri geliyordu. Unutması zor bir şeydi.

Arthur arkamdan yaklaşarak, "Bir iz buldum," dedi ve ben anında gerildim. Arkamı döndüm ve ona bakarak beklemeye başladım. "Şifrelenmiş video mesajı Güney Galler'den geldi."

"Galler," dedim karanlık bir sesle. Bu şerefsizler için dünya gittikçe küçülüyordu. Şimdi tek yapmamız gereken tam olarak neresi olduğunu bulmaktı. Düşünceli bir şekilde ateşe baktım. Aklımın bir köşesinde bir şey canlanıyordu ama tam olarak ne olduğunu bulamıyordum. Aklıma gelecekti; her zaman gelirdi. "Adamlarımıza Meatlocker'ı almalarını söyle."

Ertesi gün geçti ve adamlarım nihayet Meatlocker'ı İskoçya'ya getirdiler, böylece "iş" işlemimizi halledebildik.

Adamlarımdan biri adamı sürükleyerek depoya soktu ve yere, ayaklarımın dibine fırlattı. Başına siyah bir torba geçirilmişti, elleri bağlıydı, dizlerinin üzerinde doğrulmak dışında pek bir şey yapamıyordu. Bağlı elleriyle torbayı çıkardı, sonra nerede olduğunu anlamaya çalışarak başını ileri geri salladı.

"Meatlocker, ziyaret etmen ne güzel." Ona asla ilk ismiyle hitap etmezdim. Benden en az on beş, belki de yirmi yaş büyüktü. Babası Carrington ailesine hizmet etmişti, oğlu da öyle. Babası yıllar önce Hector Carrington'la şartlarını yeniden görüşmeye karar verdiğinde, amcam onun ve ortağının hayatına son vermişti. Onları diri diri yakarak. O günü dün olmuş gibi net hatırlıyordum. Meatlocker'ın bana ihanet edeceğini hiç düşünmemiş olmamın nedeni buydu. Amcamdan en az benim kadar nefret ediyordu. Ama görünüşe göre yanılmışım.

Gözleri büyüdü ve yüzündeki kan çekildi. "Daniel."

Kıçının üzerine düştü ve geriye doğru koşmaya başladı, suçluluğunu onaylıyordu. Saklayacak bir şeyi olmasaydı, bu kadar korkmazdı.

"Bana ihanet ettin." Başını sallamaya başladı ama yüzündeki suçluluk duygusundan hiçbir şey anlaşılmıyordu. Far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibiydi, beyni bir bahaneyi ya da yalanı algılayamayacak kadar yavaştı.

"Ben yapmadım."

Gözlerimi kaldırarak Arthur'a başımı salladım. Bir adım öne çıktı ve amcamla yaptığı konuşmayı dinleten bir kayıt çıkardı. Arthur, amcamın ve bilinen diğer ortaklarının tüm konuşmalarını dinledi. Ve ne biliyorsunuz, Amcam ve Meatlocker birlikte çalışıyorlardı. Bu da gösteriyor ki! Artık kimseye güvenemezsiniz. Amcama oğlunu öldürdüğümü söyledi, açgözlü piç daha büyük bir ödeme istedi. Ve şimdi, o parayı hiç harcayamayacaktı. Bu pislik Ainslee'yi amcamın radarına soktu ve onun gözyaşlarına neden oldu.

"Daniel, bu bir hataydı," dedi alt dudağı titreyerek.

"Aptallık ettim. Her şeyi berbat ettim."

"Evet, yaptın," diye homurdandım. "Ve bunu hayatınla ödeyeceksin." İrkildi, sonra başka bir şey söylemek için ağzını açacak oldu ama onun yalancı ağzından çıkacak hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Bahanelere değil, sadece nedene ve planın ne olduğuna ihtiyacım vardı. "Bana nedenini söyle."

Bir daha istemezdim. Bu tek şanslık bir anlaşılmaydı. Ya ondan işkenceyle öğrenecektim ya da bilgi verirse onu çabucak öldürecektim. Tecrübelerime göre, hainler korkaktır ve her zaman er ya da geç teslim olurlar.

"Amcan kadını istiyor," diye inledi. "Ve seni öldürmek. Ruslarla yatağa girdi ve et taşımaya devam etmek istiyor." Çenemi sıktım, dişlerim öyle sert sıkılmıştı ki çenem ağrıyordu. Başka bir şey söylemedim. Et taşıma işinin Ainslee ile tam olarak ne ilgisi olduğunu açıklaması için bütün gecem vardı. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğimden değil. Seks ticareti ve insan kaçakçılığı benim için sonsuza dek yasaktı. Bu katı bir kuralımdı, tartışılmazdı. Hugo'yu öldürdüğümde amcam ve kuzenim bu işe girmeye başladı. "Gelen kadınları saklamama yardım etmek için bana yaklaştı."

Bulunduğu yer kolayca paravan olarak kullanılabilirdi ve bina büyük kadın gruplarını gizlemek için yeterince büyüktü. Mükemmel bir yeri vardı, Londra'nın tam içinde ama tüm meraklı gözlerin dışında. Bu lanet olası pislik bana ihanet etti çünkü paradan pay almak istiyordu.

"Aptallık ettim," diye haykırdı. "Bu işe girmenin iyi olacağını düşündüm, erken emekli olmak istiyorum." Yuvarlak göbeğinin ve kel kafasının terden sırılsıklam oluşunu izledim. Domuz gibi terliyordu. Herkesin zararına da olsa kazançtan pay almak istiyordu.

"Baban onunla pazarlık yapmaya çalıştı, seni aptal," diye tısladım. "Bu ona ne kazandırdı? Öldürüldü."

Gözleri sanki nasıl kaçabileceğine dair tüm olası senaryoları düşünüyormuş gibi sağa sola daldı.

"Amcan, senin yerine ona sadakatimi kanıtlamazsam beni bitirmekle tehdit etti. Daha fazla erkeğin seninle çalışmak istemesini kısıkanıyor. Deliye döndü, iki elimi de kesmeye hazırdı. Ben de ona bilgi verdim."

Bu lanet korkak. Siktiğimin açgözlü piçi.

"Açgözlülüğün ve sadakatsizliğin seni bu hale getirdi," diye homurdandım.

"Öyle demek istemedim-" diye başladı ama kükreyerek sözünü kestim. "Tek kelime daha etme, yoksa sana işkence ederim, yavaşça boğazını yırtarcasına çığlık at."

O da bunu kastettiğimi biliyordu. İşkenceyi umursamazdım ama sevdiklerimin canına okurdum ve ben de varım. Bu adam ölmeyi hak ediyordu. Anlaşmayı biliyordu. Eğer sadık kalırsan, seni koruyacaktım. Kendi ölümüne sebep oldu. Eninde sonunda amcam onu bir şekilde öldürecekti. Çünkü biricik psikopat oğlunu küçük küçük parçalara ayıran oydu, böylece onu öğütüp bir hiç haline getirebilecekti. Meatlocker daha iyi bilmeliydi. Yaşadığımız dünya buydu - ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun hiçbir ihanet cezasız kalmazdı.

"Amcandan çok da farklı değilsin," diye tükürdü, yüzünde öfke vardı. Ona iki kez baktım, değişim şaşırtıcıydı. Amcamla olan her türlü benzerlikten ve bağlantıdan nefret ediyordum. Yüzündeki ifadeden o da bunu biliyordu. "İkiniz de öldürüyor ve işkence ediyorsunuz, geride parçalanmış, dağılmış aileler bırakıyorsunuz."

"Ve yaptığın şey," diye hırladım karanlık bir sesle, "doğruydı, değil mi? Bir adamı öldürdünüz, kafasını kestiniz ve onun bunlarla hiçbir ilgisi yoktu."

"Babamı diri diri yaktınız ve onun da bununla bir ilgisi yoktu," diye kükredi, öfkesi yüzünden okunuyordu. Ses depoda dolaşarak suçlamayı yankıladı ve anılar bir anda zihnime saldırdı, bağlantılar nihayet netleşti. Görünüşe göre geçmiş çirkin yüzünü göstermişti.

"Amcamla çalışarak onun intikamını almayı mı düşündün?" Öfkeyle dişlerimi gıcırdattım. Kendi ölümünü imzaladı.

onunla çalışmaya başladığı andan itibaren. "Oğlunu bir hayvan gibi doğradığını bildiği halde gitmene izin vereceğini mi sandın? Babanın öldürölmesi için ısrar eden Hector'du!"

"Eğer hepiniz birbirinizi öldürseydiniz, intikamım tamamlanmış olurdu. Ve bu işin dizginlerini elime alabilirdim." Evet, hayal görüyordu. Manik gülümsemesi bana adamın kafasının yerinde olmadığını söylüyordu. "Hector'a Hugo'ya tek başına işkence etmekte ısrar ettiğini söyledim. Güzel ve yavaşça. ığlıkları tüm mahalleden duyuluyordu."

Üzerime ölümcöl bir sakinlik yayıldı ve silahıma uzandım. Amcama ne söylediğinin bir önemi yoktu. Hiçbiri, çünkü onu da öldürecektim.

"Babanın hatırı için seni çabucak öldüreceğim," dedim ona, namluyu gözlerinin arasına doğrultarak. "Amcam yakında sana katılacak. Cehennemde saklansan iyi olur."

Tetiği çektim; gözlerinin arasına bir kurşun sıktım ve öldü. Hayatı sonsuza dek sönmiştü. Kıyafetlerime kan sıçradı ama hiçbirini beni rahatsız etmedi. İhanet çok ağırdı. Yine de anlayabiliyordum.

Bodrumdan çıkarak ofisime bağlı özel banyoma girdim ve son birkaç saatin yorgunluğunu duş alarak attım. İhanete rağmen, onu ortadan kaldırdığım ve nerede durduğumu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyordum. Ve bir avantajım vardı. Amcam bana kimin ihanet ettiğini öğrendiğimi bilmiyordu. Bir plan yapıp amcamı öldürmek ve onu hayatımdan sonsuza dek çıkarmak için çok kısa bir zamanım vardı.

Ama önce Ainslee'ye ihtiyacım vardı. Onu altımda hissetmeye, güvende olduğundan emin olmaya. Ve benim. Onu dünden beri görmemiştim. Ona gitme isteği ve ihtiyacı çok güçlüydü.

Sersemlemiş bir bağımlı gibi, sikim taş gibi sertleşmiş bir halde şehirde koşturdum ve eve döndüğümde merdivenleri koşarak çıkıp yatak odasına girdim. Onu uyurken buldum, kıızıl saçları bembeyaz yastıklara yayılmıştı, baştan çıkarıcı bir tanrıça gibi görünüyordu. Benim kurtuluşum gibi.

Battaniyeyi kaldırdım ve çıplak bacaklarını açıkta buldum, geceliği yukarı sıyrılmıştı. Pencereleden sızan parlak ay ışığı vücudunu yumuşak bir ışıltıyla kaplıyordu. Yumuşak tenini kalçasına kadar takip ederken ellerim titredi. Uyandı ve mavi safirleri bakışlarımla buluşarak ruhumu aydınlattı. Son on iki yıldır karanlığa gömülmüştüm ama o hayatıma tekrar girdiği anda karanlık yavaşça kalktı. Evet, hâlâ orada gizleniyordu ama ışığımla iyi dengelenmişti. Benim Ainslee'm.

Karanlıkta bacaklarını davetkar bir şekilde açtı ve vücudum beklentiyle uğuldadı. Rekor bir sürede kıyafetlerimden kurtuldum ve sertleşmiş sikimi elime aldım. Yatağa uzanarak onu tatlı, sıcak amına soktum. Haykırdı, kolları uzandı, tırnakları sırtımdaki kaslarıma battı, beni onun olarak işaretledi.

Islak, sıcak amcığı beni kapladığı anda, içimi kemiren bastırılmış ihtiyaç hafifledi ve kendimi bıraktım. Sabit bir ritim buldum ve kendimi onun içinde kaybettim. Onu derinden becerirken, her hamlem ölçülüken etrafımızdaki her şey cehennemimiz dışında dağıldı. Bu yoğun zevk beni başka hiç kimseyle tüketmemişti.

"Daniel," diye bağırdı, yastıklara doğru çırpınarak. Tırnakları sırtımı tırmalıyor, kalçalarını yukarı iterek daha derinlerine girmeme izin veriyordu. O benimdi; içinde çırılçıplak olmak, her yumuşak parçasını hissetmek ve onu dölleriyle doldurmak istiyordum.

Amcığı sikimin etrafında sertçe kasıldı ve ben de ona daha hızlı ve daha sert bir şekilde sokmaya devam ettim. Tekrar ve tekrar, kendi serbest bırakılmam yaklaşına kadar. Bir zevk çılgılığı attı ve kendi salınım horozumdan ve onun tatlılığına fışkırdı.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, ondan çekildim ve onun geniş gözleri benimkilerle buluştu. Ayın loş ışığında gözleri elmas gibi parlıyordu ve saçları ateş gibi parlıyordu.

CHAPTERSEVENTEN

I her zamankinden daha erken uyandım. Son iki gündür çok kötü uyuyordum. Gecelerim huzursuzdu ve Callen'ın o gece yaşadığı dehşetin görüntüleriyle doluydu.

son birkaç saat. Daniel yatağa gelene kadar bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Pencereleden ışık sızmaya başlamıştı bile ama ben yan yatmaya devam ettim, gözlerim yavaş yavaş aydınlanan gökyüzüne kilitlenmişti. Anneme videodan bahsetmemiştim. Birine böyle bir haberi nasıl söyleyeceğinizden bile emin değildim. Daniel'ın dünyasına gözlerimi açtı. Onu pembe gözlüklerle görme şansım yoktu.

Soru şu oldu: Oğlumu böyle bir dünyada yetiştirebilir miydim? Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum. Hiçbir çocuk ya da yetişkin böyle bir zulme maruz kalmamalıydı. Ayrıca annemi ve ailemi de düşünmeliydim. Ya Lachlan'ın, amcamın ya da Eve'in peşine düşerlerse?

Daniel'la olan bağlantım yüzünden onlara bir şey olursa asla kendimle yaşayamazdım. Onu seviyordum, onu her şeyden çok istiyordum ama oğlumun güvenliğini düşünmek zorundaydım. Ailemin güvenliğini.

Ayaklarımı yataktan kaldırdım ve duşa doğru yöneldim. Otuz dakika sonra giyinmiş ve güne başlamaya hazırdım. Odamdan çıkıp Bram'in odasına doğru yöneldim. Sessizce kapıyı açtım ve başımı içeri soktum. Daha yeni gelmiş olmalıydı.

uyanıyordu çünkü gözleri açıktı ama yüzünde o hülyalı ifade vardı.

"Günaydın aşkım."

Sesimi duyduğu anda küçük yüzü aydınlandı. Ona doğru yürüdüm ve yatağa oturup kollarımı ona doladım. Ona babasının öldüğünü söylemem gerekecekti ama aniden gittiğini açıklamaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum. Vahşice öldürülmüştü.

Midem tekrar çalkalandı ve görüntüleri zihnimden uzaklaştırıp oğlumun yüzüne odaklandım.

"Giyinip, büyükannemi kontrol ettikten sonra kahvaltıya bakmaya ne dersin?" Hevesle başını salladı ve ben de devam ettim: "Belki aşçı mutfağını kullanmamıza izin verirse Noel Baba için kurabiye pişirebiliriz. Birkaç gün içinde burada olacak."

"Evet," diye ciyakladı. "Daniel da mı?"

Kıkırdadım. "Ona sorabiliriz. Hâlâ burada mı yoksa işe mi gitti bilmiyorum."

Giyindikten sonra annemin odasına doğru gittik, tam zamanında odasından çıkarken annemle karşılaştık.

"En sevdiğim iki insan!" diye haykırdı gülümseyerek.

"Ve en sevdiğimiz büyükannemiz," diye karşılık verdim. "Kahvaltıya hazır mısınız?"

"Evet, açlıktan ölüyorum. Daniel bize katılacak mı?"

"Emin değilim," diye mırıldandım. "Ben uyanmadan önce gitmişti."

Sonra nasıl çıktığını fark edince yanaklarım kızardı ama annem buna aldırmış etmedi.

"Çok fazla çalışıyor."

Omuz silktim. Ona Daniel'ın bizi öldürmek isteyen ve Callen'ı öldürmeyi başaran amcasının peşinde olduğunu söylemek istemiyordum. Ona amcasının acılı bir ezik olduğunu söyledim ama onun da bir katil olduğundan bahsetmedim. Bilgiyi asgari düzeyde tuttuk. Daniel Lachlan'a biraz daha açıklama yaptı ama annemi korkutmak istemedik.

Her şeyi dehşet verici detaylarla anlatıyordu. Merdivenlerden inip altta durduğumuzda kütüphanenin kapısı açıldı ve Daniel dışarı çıktı, telefonu kulağına dayamıştı.

Anneme başıyla selam verdi, Bram'ın saçlarını hafifçe okşadı ve küçük kıkırdamalara neden oldu, sonra gözleri bana takıldı. Sanki iyi olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi beni inceledi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi telefonda, bakışlarımız kilitlenmişti. Ona her baktığımda o manyetik çekimi hissediyordum ve buna karşı koymak imkânsızdı. "Beni haberdar et."

Sonra telefonu kapattı.

"Günaydın."

"Daniel, Noel Baba için kurabiye yapabilir miyiz?" Bram mutlu ve sabırsız bir şekilde cıvıladı. Daniel'a büyük, umut dolu gözlerle baktı ve boynunu bükerek yüzüne baktı.

Büyük, yüksek gövdesi göz hizasına kadar alçalmıştı. Çocuklara karşı gerçekten özel bir niteliği vardı. Sertliğine ve kaba yetiştirilme tarzına rağmen, Bram'la konuşurken doğal ve yaygın bir nezaket vardı. Ama aynı zamanda şiddetli bir koruyuculuk. Fazla konuşmazdı ama sözünü esirgemezdi.

"Elbette. Bunu ne zaman yapmak istersiniz?"

"Şimdi mi?"

Daniel kıkırdadı. "Önce kahvaltı etmeye ne dersin?" Bram omuzlarıyla küçük bir hareket yaptı. "Büyükkannem ve annem aç. Ben de. Sen aç değil misin?"

"Birazcık."

"Güzel, o zaman kahvaltı ederiz," diye sözlerini tamamladı Daniel. "Sonra da mutfakta kurabiye yaparak ortalığı dağıtırız. Anlaştık mı?"

Bram mutlulukla gülümsedi. "Anlaştık!"

Daniel ayağa kalktı ve anneme gülümsedi. "Günaydın Margaret. Umarım iyi uyumuşsundur."

"Bir bebek gibi, Daniel." Evet, annem yazın parlak bir güneş gibi ışıldıyordu. Mutluydu. "Burayı seviyorum ve asla ayrılmak istemiyorum."

Annem bana göz kırptı ve ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Bu ince bir imaydı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Daniel, gözleri benimkileri ararken. "Hiçbir şey beni sizlerin burada kalıcı olmanızdan daha fazla mutlu edemez."

Gözlerindeki bir şey beni karanlığına çekiyordu ama korku beni geri tuttu. Onun dünyası düşündüğümünden çok daha tehlikeliydi. Çok daha acımasız. Callen'ın cinayet videosu gözlerimi bu yeraltı dünyasının acımasızlığına açtı. Önceleri bunu filmlerde gördüklerimle ilişkilendiriyordum. Kurguydu. Ama o video kesinlikle kurgu değildi. Callen soğukkanlılıkla öldürüldü; dehşet verici ve soğuk bir ölüm yaşadı.

"Ainslee, bu gece seni dışarı çıkarmak istiyorum," diye mırıldandı, sesi derin bir ahşaba dönüşmüştü. "Bir randevu."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama daha kabul ya da inkâr edemeden annem söze girdi.

"Çok isterdi."

Başımı ona doğru salladım ve verdiği cevap karşısında kaşlarımı çattım. "Anne, kendi adıma cevap verebilirim."

Başkalarının benim adıma karar vermesinden ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

"Biliyorum sevgilim," diye mırıldandı, gözleri muzipçe parlıyordu. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Şaşırtıcı bir şekilde Daniel günün geri kalanında evde kaldı. Bizimle birlikte kurabiye pişirdi, koyu renk takım elbisesiyle mutfakta komik görünüyordu, ama onu her şeyini ortaya koymamakla suçlayamazdınız. Annem ve ben ona ve Bram'e ne yapacaklarını tarif ederken kaşları çatıldı. Noel müziği açtık ve hatta kar yağmaya başladı. Noel arifesine giden mükemmel bir gün gibiydi.

Aşçı da hepimize patronluk tasladı. Kendi ailesiyle birlikte olacağından önümüzdeki birkaç gün için yemek hazırlamakla meşguldü, ancak tariftten saptığımızda devreye girmeye ve bize bildirmeye hazır bir gülümsemeyle bize göz kulak oldu.

"Bay Storm," diyordu annem mutlulukla gülerek,
"otoriter olmakta oldukça iyisiniz."

Tuzu aldım ve şekerli kurabiye karışımımızın içine
koyuyormuş gibi yaptım. "Sıradaki bu mu Bay Storm?"

Daniel ve Bram tüm bu alışverişi ilgiyle izlerken ben ona
masumca baktım. Annem beni çok iyi tanıyordu; başını
sallayarak bana baş belası diye mırıldandı.

"Hayır, hayır," diye haykırdı. "Tuz olmaz. Şekere
ihtiyacınız var. Bunlar şekerli kurabiye!"

Sırtışımı tutamadım. "Ah, benim hatam!" "Benimle
kafa buluyorsun," diye azarladı beni.
Gülümseyin. "Bay Daniel'ın size göz kulak olması gerekecek."

Hepimiz kahkahalara boğulduk. Uzun zamandır
geçirdiğim en güzel gündü. Kurabiyeler berbat çıktı ama
neyse ki Bay Storm hemen arkamızda bir parti yapıyordu.
Hepimizin kıyafetlerinde kurabiyelerden daha fazla un
vardı.

"Bir Noel ağacı süsleyebilir miyiz?" Bram sordu, kötü
kurabiyelerimize olan ilgisi kaybolmuştu.

Daniel'a baktım. Aynı fikirde olacağına dair içimde bir
his vardı ama evini ele geçirmek doğru gelmiyordu. Zaten
onun evini fethetmişiz gibi hissediyordum.

Daniel dizlerinin üzerine çöktü, böylece Bram ile göz
hizasına gelebildi.

"Gidip bir Noel ağacı kesmeye ne dersiniz? Sonra da
hep birlikte süsleriz." Daniel saatine baktı. "Anneni bir
randevuya götürmek istiyorum, o yüzden şimdi gitmeliyiz."

Hem Bram'in hem de Daniel'in gözleri bana çevrildi,
ikisinin de bakışlarında küçük bir yaramazlık vardı ve onları
birlikte görünce göğsüm ısındı. Annemin beni sürekli
uyardığı şey bu muydu? Bunu kaçırmamı istemiyordu... bu
özel tatmin olma duygusunu. Mutluluk, hoşnutluk ve
saadet.

"Tamam o zaman," diye gülümsedim ikisine de. "Dışarı
çıkmadan önce üstümüzü giyinsek iyi olur."

Anneme döndüm ama daha soramadan bana karşılık
verdi. "Oh, hayır. Ben burada kalıyorum, çok teşekkür
ederim.

Eklem iltihabım azdı. Ayrıca Eve'in yeni kitabını bitirmek istiyorum, bu da bana bunu yapmak için biraz sessiz zaman kazandıracak."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Annemin böyle şeyler okuduğunu kim tahmin edebilir ki?"

Rahatsız olmadan sırtıttı. "Baban hiç şikayet etmezdi."

Başımı salladığımda Daniel'ın dudaklarının yukarı doğru bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm ama neyse ki bir şey söylemedi. Erkek arkadaşının müstehcen kitaplar hakkında yorum yaptığını duymak rahatsız edici olurdu. Eve Bailey'nin müstehcen kitaplar yazdığını biliyordu.

Hmmm, onu erkek arkadaşım olarak düşündüm.

Onunla bir rutine girmek çok kolaydı. Onunla her şey doğal ve rahat geliyordu. Sanki on iki yıl ayrı kalmamışız gibi.

"Tamam, gidelim," dedim sonunda, üzerinde fazla durmak ve düşünmek istemiyordum.

Bram'ın seçtiği mükemmel ağacı bulduktan sonra, Noel müziği dinleyerek, sıcak çikolata ve elma şarabı içerek ağacı süslemek için saatler harcadık. Daniel ve ben giyinip gitmek için ara vermek zorunda kaldığımızı neredeyse pişman olacaktım. O kadar mükemmel bir gündü ki.

Ama o ısrar etti ve annem de ısrar etti! Erkeğinle yalnız zaman geçirmenin önemli olduğunu söyledi. Onu zaten benim için uygun erkek olarak görüyordu. Annemin de benim gibi Daniel'ın büyüüne kapılması hiç zaman almadı.

On iki yıl sonra ilk gerçek randevumuz için hazırlandım. Tatil sezonunun ışıltısıyla heyecan verici ve biraz da romantik hissettirdi.

Tatil sezonu olmasına ve tüm günü Noel ruhu içinde geçirmeme rağmen, kırmızı veya yeşil giyinmek istemedim. Bu yüzden küçük siyah bir elbise tercih ettim. Evet, hava cehennem gibi soğuktu ve sadece bu sabah nasıl

Bu geleceğin Daniel'la nasıl görüneceğini bilmiyordum. Ama iyi görünmek ve onun için karşı konulmaz olmak istiyordum. Öyleyse, vur beni!

Bacaklarım çıplaktı ve giydiğim küçük bootie topuklarla daha da uzun görünüyordu. Elbisenin bir tarafı daha kısa olan asimetrik bir etek ucu vardı ve yırtmacıyla kalçalarımın bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Alt yakası göğüs dekoltesini belli ediyordu.

Göz kapaklarıma hafif bir fırçayla eyeliner ve maskara sürerim. Asla çok fazla makyaj yapmazdım. Bence kızıl saçlarım çok renkliydi ve yüzüme herhangi bir renk sürmek beni palyaço gibi gösteriyordu.

Merdivenlerden inerken Daniel'ın gözleri bana dikildi ve bana bakışıyla tenim ısındı. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi. Sanki şimdiye kadar gördüğü en iyi şeymişim gibi.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı, gözleri bana açılmıştı. Koyu renk takım elbisesinin içinde yakışıklı ve keskin görünüyordu. Altındaki güçlü vücudunun ve kaslarının hatlarını görebiliyordum. o. Ya da belki de bu adamın vücudunu tanıyordum ve onu her gördüğümde ağzım sulanıyor, çıplak resimleri zihnimde oynuyordu.

"Gidelim mi?" Elini uzattı ve ben de onun yanında yürüdüm, avuç içi sırtımın küçük kısmındaydı. Dolabın yanında durduk ve omuzlarıma sıcak tutan yün bir palto giydirdi. Kalçalarıma kadar indi.

Elimi tuttu ve beni dışarı çekti. Neredeyse on iki yıl önceki randevularımız gibi hissettirdi.

Daniel Land Rover'ının kapısını açtı ve arabanın içinde zarif bir şekilde yolumu bulmama yardım etti. Çiseleyen yağmur hâlâ devam ediyordu ve ortamı romantik bir hale getiriyordu. Kapı kapandı ve ben emniyet kemerime uzanıp kendimi bağladım. Sürücü kapısı açıldı ve o da zarafetle koltuğa oturdu. Arabayı sürmeye başladığında, motorun mırıltısının beni rahatlatmasına izin verdim.

Ön cam silecekleri fazla mesai yapıyordu, sessizliği bozan tek şey ritmik seslerdi. Ama bu sakinleştirici bir sessizlikti. Daniel'ın kendine güveni vardı,

Kendimi güvende hissetmemi sağlayan çelik çekirdek. Ama her şeye rağmen Daniel'ın geleceğimin bir parçası olacağından emin değildim. Onun mafya dünyası tarafından yönlendirilen olaylar biraz fazlaydı. Bununla başa çıkabilecek ya da ailemi sürükleyebilecek kadar güçlü olup olmadığımdan emin değildim.

Daniel "Sessizsin," dedi ve başımı ona doğru çevirdim. "Sen iyi misin?"

Bana doğru uzandı, eli kalçamı sıyırdı ve elimi kendi elinin içine aldı. Arabayı sürerken elimi tuttu ve bacağıma yasladı. Bu jest basit ama çok samimiydi.

"Evet, iyiyim," dedim ona, parmaklarım teninde hafifçe gezinirken. "Bugün güzeldi. Bizimle vakit geçirdiğin için teşekkür ederim."

"Ainslee, her günün her anını seninle geçirmek istiyorum," dedi alçak bir sesle. "Benimle geçirdiğin için sana teşekkür etmeliyim."

Nefes verdim ve sonra sertçe yutkundum. "Tüm bunların nereye varacağı konusunda endişeliyim."

"Seni ve aileni koruyacağım," diye yemin etti, sesi kararlı ve inanç doluydu.

"Senin dünyanın farklı Daniel," diye mırıldandım, duygularım beni boğmakla tehdit ediyordu. Gerçek şu ki, onun gitmesine izin vermek istemiyordum. Asla. "Nasıl bir geleceğimiz olabileceğini anlamıyorum. Sadece ben olsaydım, her şeyi kabul ederdim. Ama ailemin güvenliğini düşünmek zorundayım." Bir an sessiz kaldı ve ben ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Bizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağından zerre kadar şüphem yoktu ama ona bu kadar yüklenmek gerçekten adil miydi? "Callen'la olan bu şey, ben sadece-"

Cümlemi tamamlayamadım, boğazım acıyla sıkılıyordu. Bu tür bir vahşeti ne yaşamış ne de görmüştüm. Yine de Daniel'in dünyasında bu bir norm gibi görünüyordu.

"Amcamın icabına bakacağım," dedi sert bir ses tonuyla. Yapacağını biliyordum ama bu mafya dünyasında amcası gibi adamların olduğunu fark etmek daha da korkutucuydu.

"Ve ben sana inanıyorum," dedim ona. "Gerçekten inanıyorum. Beni güvende hissettiriyorsun. Ama her zaman seni tehdit eden biri var. Öyle değil mi?"

Bunun doğru olduğunu anlamam için cevap vermesine gerek yoktu.

"Bizi henüz gözden çıkarma," dedi, sesi derin ve hafifçe gergindi. "Beni gözden çıkarma, Ainslee."

Gözlerim ona kaydı, kısa bir an için yüzünde acı vardı ama bunu hemen gizledi. Zayıf görünmek istemiyordu. Benim gözümde asla zayıf olmayacaktı. Son on iki yılda çok değişti, bir şekilde daha sert ve katı oldu, ama benim için o hala kafedeki aynı adamdı. Sadece daha karanlık, daha tehlikeli.

Sadece kendisiyle daha fazla şey paylaşmasını diledim. Onun şehvetine sahiptim ama daha fazlasına ihtiyacım vardı ve istiyordum - korkularını, umutlarını, hayallerini bilmek. Benimle konuşmasını istedim.

"Seni asla gözden çıkarmayacağım Daniel," diyerek ona doğru eğildim ve dudaklarımı yanağına bastırdım. Arabayı sürmeye devam etti, gözleri yola odaklanmıştı ve çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Tüm bunlarla mücadele ediyorum," diye mırıldandım, Callen'ın cinayetine atıfta bulunarak. "Bunu nasıl sindireceğimi ve senin dünyanda birlikte geleceğimizi nasıl düşüneceğimi bilmiyorum." Sonra ne söylediğimin farkına vararak ekledim: "Anneme kalıcı olarak taşınmaktan söz etmiştin ama gelecekte ya da herhangi bir plandan bahsetmedik."

Tüm bunları gerçekten berbat ediyordum. Birçok açıdan Lachlan gibiydim. Aşk söz konusu olduğunda her şeyi istiyordum. Bu McLaren'ın DNA'sının bir parçası olmalı. İyi ya da kötü, hiçbir fikrim yoktu.

Daniel yola odaklanmıştı, hava karanlık ve karlıydı, bu yüzden gözlerini yoldan ayırması çok tehlikeli olurdu. Yine de şimdi keşke bu konuşmayı yapmadan önce gideceğimiz yere varana kadar bekleyseydim diyorum. Bu konular hakkında konuşurken gözlerini görmek, gözlerindeki ifadeleri görmek ve ne düşündüğünü bilmek isterdim.

İç içe geçmiş ellerimizi ağzına götürdü.

"Geleceğimiz için planlarım var ve bunların her biri seni içeriyor, Ainslee. Eğer dünyayı yakıp yıkmamı istiyorsan, yaparım. Ama gitmene izin verebilir miyim bilmiyorum."

"Oh." Sahiplenme duygusu beni kaçirtmalıydı. Kulağa çılgınca, sınırda saplantılı ve delice geliyordu ama yine de iddiası hoşuma gitmişti. Ondan kaçmak yerine, göğsüm yoğun duygularla kabardı. Sonsuza kadar onun hayatında olmak istiyordum. Sonsuza kadar benimle olmasını istiyordum.

"Benim bir oğlum var. Bram'ın normal, güvenli bir dünyaya ihtiyacı var," diye mırıldandım, kendimi güçlü kalmaya ve günaha direnmeye ikna ettim.

"Ona sahip olacak," diye güvence verdi Daniel. "Sana söz veriyorum, güvende olacak ve ona en iyi hayatı sunacağız. Londra'nın ve oradaki tüm o saçmalıkların dışında. Burada, ailene yakın bir hayatımız olsun istiyorum ve güvende olduğumuzdan emin olacağım."

Arabayı restoranın otoparkına çekti ve doğruca valeye doğru sürdü. Etrafıma bakındım ve The Dome'a geldiğimizi görünce şaşırdım.

"Kapalı olduklarını sanıyordum," dedim ona.

"Kapalılar," diye karşılık verdi. "Sadece biz olacağız."

The Dome, yerel halkın ve ziyaretçilerin en sevdiği restoranlardan biriydi. Çok büyük ve gösterişliydi. Edinburgh'un hareketli George Caddesi üzerinde yer alan restoran, görkemli kubbesinin altında muhteşem manzaralar sunuyordu. Yemekleri de muhteşemdi.

"Bu zavallı insanlar muhtemelen tatillere bu kadar yakın bir zamanda çalışmaktan memnun değillerdir," diye mırıldandım başımı sallayarak.

"Bunu yaptıklarına değdi," dedi ve arabadan atladı. Çıkmama yardım etmek için yanıma geldi.

"Arabayı burada mı bırakacaksın?" Park yerindeki iki araca daha bakarak ona sordum. Anlaşılan Daniel Land Rover'ını girişin önünde bırakmaya niyetliydi. "Hızlı bir kaçış mı planlıyorsun?" Ona şakayla karışık sordum.

"Asla bilemezsin," diye mırıldandı, uzattığı eli tuttum ve arabadan zarifçe inebilmek için bacaklarımı açtım. Elbisemle birlikte kalçamdan yukarı kalkmadığından emin olmak için ellerimle paltomu düzelttim.

Bir elini sırtımın alt kısmına koydu ve paltonun içinden bile beni ısıttı. Beni ön basamağa kadar götürdü. Tatil sezonu ve restoranın kapalı olmasına bakılmaksızın, bina muhteşemdi ve yanımda onunla ön kapıdan içeri girmek göz kamaştırıcıydı.

"Bay Carrington," dedi ev sahibesi göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Hoş geldiniz." Bakışları bana doğru yöneldi ve bana sıırttı. "Misafirleriniz çoktan geldi. Umarım harika bir akşam geçirirsiniz."

Daniel'a kaşımı kaldırdım. "Misafir mi?" Nefesimin altında sordum.

Sadece başını salladı ama detay vermedi. Bunun yerine paltomu çıkarmama yardım etti ve onu asan hostese uzattı. Sonra kasıla kasıla yemek odasına doğru ilerledi, Daniel'ın eli sırtıma bastırarak beni teşvik ediyordu.

Yemek odasına girer girmez adımlarım duraksadı. Layla orada durmuş, sırtı bana dönük, iki adamla konuşuyordu. Kardeş gibi görünüyorlardı. O iki adamdan biri kollarında siyah saçlı bir kadın tutuyordu ve ben onu hemen tanıdım.

Liberty Smith'ti. William'ın bana söylediği doğruysa sanırım artık Caldwell'di. Suçluluk duygusu hemen içimde kabardı ve kilisenin önünde kalbi kırık bir gelinin görüntüsü gözümün önüne geldi.

Başımı Daniel'a çevirdim. "Yapamam-"

Elimi tuttu ve üzerine bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek. Maxim ve Alexander Caldwell yakın arkadaşlar. İskoçya'da bir evleri var, oraya gitmeden önce senin de onlarla tanışmanı istedim. Hepsini seveceksin, özellikle de Liberty ve Layla'yı."

Ben daha tek kelime edemedi bir ses geldi. "Sonunda," diye haykırdı derin bir adam sesi. "Seni düşünmüştüm

bize yanlış restoranı verdi."

Daniel'in dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Bir dahaki sefere yaparım," diye takıldı ve gruba katıldık. "Millet, bu Ainslee McLaren." Bana döndü ve tanıştırmaya devam etti. "Ainslee, bu Maxim Caldwell. Orduda birlikte görev yaptık." Şaşkınlıkla onun ve Layla'nın el ele tutuştuğunu fark ettim. "Bu da Layla Cambridge, onun diğer yarısı."

Bu tanıştırma karşısında kaşlarımı kaldırdım. Layla'nın hâlâ kuzenim Lachlan'a takıntılı olduğunu sanıyordum. Ne de olsa Lachlan, Eve'i malikânesindeki yıllık partisine getirdiğinde epey olay çıkarmıştı.

"Seni tekrar görmek güzel, Layla," diye gülümsedim ona. Farklı, daha ışıltılı görünüyordu. Gülümsemesi gerçekti ve mavi gözleri mutlulukla parlıyordu. Kısa bir süre önce Lachlan'ın etrafında drama yaratmış gibi görünüyordu ve burada açıkça başka bir adama aşıktı.

"Hey, Ainslee. Mutlu Noeller." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Lachlan'la çok kısa bir süre çıkmıştı. Neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar ilişkileri bitmişti ama bir şekilde arkadaş kalmışlardı.

Arkadaşına döndüm. "Memnun oldum, Maxim." Elimi uzattım.

Omzumdaki gerginlik kaskatı kesilmişti, bir tür tepki bekliyordum. Callen baldızıyla nişanlıydı. Elbette bu insanlar benden nefret ediyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ainslee." Maxim'in sesi hoş, tavrı rahattı. "Daniel'in neden işlerinin bir kısmını İskoçya'da başlatmakta ısrar ettiğini şimdi anlayabiliyorum."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sadece gülümsedim. Belki de bu adamlar Liberty Caldwell'e ne yaptığını bilmiyorlardı?

"Bunlar da Alexander Caldwell ve karısı Liberty," diye tanıttı Daniel onları. Rahatsızca baktım, suçluluk duygusunun yüzümün her yerinde yazılı olduğundan emindim.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Alexander Caldwell elini uzattı, ben de tuttum ama gözlerim karısına kilitlenmişti. Onu görmeyeli yıllar olmuştu ama aynı güzellikte görünüyordu. Kara yelesi ve ela gözlerini unutmak zordu. Benden nefret etseydi onu suçlamazdım. Beni tanıdığına hiç şüphe yoktu.

"Ben de memnun oldum." Kelimeleri ağzımdan zorlukla çıkarabildim, suçluluk duygusu güçlü ve eziciydi.

"Layla şarkı söylemeni öve öve bitiremiyordu," diye gülümsedi Liberty usulca. "Bir süre önce kuzeninden hoşlanıyordu ve sesini anlata anlata bitiremiyordu. Alexander ve ben seni operada görmeye geleceğiz." Karnını ovuşturdu ve aniden bir şişlik fark ettim. Hamileydi. Yüz ifademi görmüş gibi, "Üçüz bekliyoruz," diye ekledi.

"Vay canına," diye mırıldandım şok içinde. Özür mü dilemeliydim yoksa ona hiç haksızlık etmemiş gibi mi davranmalıyım? İkincisi yanlış görünüyordu ama bunu nazıkçe nasıl dile getireceğimden emin değildim.

"Üçüzler, ha? Tebrikler."

Kocasına yaslandı ve göğsümdeki bir şey gevşedi. Onu sevmiş ve ona güvenmiş olmalıydı. "Teşekkür ederim," diye gülümsedi. "Layla'yı ikna etmeye çalışıyorum ama o direniyor."

Açıkçası Layla'yı bir anne olarak hayal edemiyordum. Onun uygunsuz çıkışlarına tanık olduğum çok fazla görüntü vardı ama hepimiz değişmiştik. Dört ay önceki aynı kişi gibi görünmüyordu. Bu onu son görüşümdü.

Layla şarabından bir yudum alarak, "Hayır, sağ ol abla," diye ekledi. "Hamile kalmak için acelem yok."

Ahhh, tanıdığım Layla vardı. Bekle, az önce ona Abla? Kaşlarımı çatarak iki kadına baktım.

Liberty kıkırdadı. Gözlerimdeki şaşkınlığı görünce, "Üvey kardeş olduğumuzu öğrendik," diye açıkladı. "Çılgın aile geçmişi ve dram." Gözlerini devirdi. "Pembe dizi gibi bir dram." Sonra yüzünü kocasına çevirdi

onu saf bir sahiplenmeyle izliyordu. "Ama her şey mükemmel bir şekilde sonuçlandı."

Karşılıklı konuşmalarını hayranlıkla izledim. Birbirlerini sevdikleri ve mutlu oldukları belliydi. Alexander'ın eli hafifçe karısının sırtını okşarken, diğer eli de karısının kalçasındaydı.

Daniel'ın elleri belime dolandı. "Liberty artık Caldwell'in yayıncılık işini yürütüyor."

Ve Callen'in yayıncılık işi, ama bu sözleri kendime sakladım. Callen'in öldüğünü biliyorlar mıydı? Vahşice öldürüldüğünü? Bu pek de gündeme getirilecek bir konu değildi. Bir Noel daha geçiremeyeceğini anlayınca içimi bir hüznün kapladı. Bram'e babasını neden bir daha göremeyeceğini açıklamanın bir yolunu bulmalıydım. Annemin bu konuyu benimle nasıl ele aldığını hatırlamaya çalıştım ama bir türlü hatırlayamadım.

"Umarım seni daha çok görürüz, Ainslee," Liberty'nin sesi beni geri çekti ve başım ona doğru sallandı. Kim olduğumu ya da Callen'in öldüğünü bilip bilmediğini merak ediyordum. "Tatilleri ve özellikle de yeni yılı seviyorum. Her seferinde yeni bir başlangıç gibi geliyor. Anlıyor musun?" Başımı salladım ama kendisinden mi bahsettiğinden pek emin değildim. "Geçmiş eski yılda bırakıyoruz ve yeni yıla temiz bir sayfa açarak giriyoruz." Bana bir kapanış ve bağışlama önerdiğini fark ederek kaskatı kesildim. Hâlâ devam eden tüm sorunlara rağmen omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettim.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Ben de çok şey için üzgündüm - yıllar önce onun kalbini kırdığım için, Callen'ı yanlış yönlendirdiğim için, zayıf olduğum için. O kadar çok şey için.

Liberty gülümsedi ve karnını ovuşturarak, "Her şeyin kendine göre bir yolu vardır," dedi. "Daha büyük ve daha iyi şeyler için. Kız kardeşim Lena bunu hep söylerdi."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Harika bir kız kardeşe benziyor."

Başını salladı ve elimi kendi elinin içine aldı. "Öyleydi. Ve her şey yoluna girecek," diye mırıldandı ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa Layla'ya ya da bana haber ver yeter. Gerçi Daniel'in sen daha neye ihtiyacın olduğunu anlamadan her şeyi halledeceğine dair bir his var içimde. Bu yönüyle Alexander ve Maxim'e çok benziyor."

Kıkırdadım. "Kuzenim Lachlan da çok uzakta değil."

Daniel'in eli etrafımda sıkıştı ve onun haklı olduğunu biliyordum. Her şey yoluna girecekti. Liberty'nin bu sözleri söylediği ana kadar kalbimde ağır bir yük olduğunu fark etmemiştim.

Garson o anda geldi ve bana bir içki ikram etti, ardından meze siparişlerimizi aldı. Ayakta kalmamız hoşuma gitmişti. Daniel'a daha yakın olmamı sağladı ve tüm akşamı daha rahat bir hale getirdi.

Garson gittiğinde Layla, "Evet, Daniel biraz kendi işini kendi gören bir adam," diye ekledi. "Maxim ve Alexander da onun yanında. Biraz ezici ve kontrol manyağıdırlar ama bunun sizi rahatsız etmesine izin vermeyin."

Maxim'e muzipçe sırıttı ve ben başımı salladım. Belki de o kadar değişmemiştir.

Maxim, "Birileri cezalandırılmayı hedefliyor," diye alay etti.

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme." Layla omzunu hafifçe ona doğru itti.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye sözlerini kesti Alexander. "Bu odada doğmamış çocuklarımız var ve onların kulaklarını sizin edepsiz konuşmalarınızla bozmayacağız."

Layla alay etti. "Doğru. Anne karnında nelere tanık olduklarını bilmek bile istemiyorum." İçkimi yudumlarken Daniel arkamdan kıkırdadı. "Daniel sana Revelation kulübünün sahibi olduğunu söyledi mi?"

Gözlerim irileşti ve arkamda duran ona doğru kaydı. "Vahiy mi?"

Daniel ona, "Layla, bazı şeyleri kendine saklamayı öğrenmezsen seni kovacağım," diye homurdandı.

Maxim kıkırdadı. "Merak etme aşkım. Seni tekrar işe alacağım."
Vahiy hakkındaki söylentiler çok geniş bir alana yayılmıştı. Çok özeldi ve sadece davetlilere açıktı.
Merakıma engel olamadım.

"Görebilir miyim?" Daniel'a nefesimin altında sordum.
"Bir gün."

Gözleri ısındı ve vücudum anında karşılık verdi.
Bakışlarındaki vahşi ve sahiplenici ifade, dokunuşuna duyduğum ihtiyaçla içimin erimesine neden oldu. Daniel'la ilgili her şey seks, şehvet ve aşk çılgınlıkları atıyordu. Onu her şeyden çok seviyordum. O her zaman sevdiğim ve bedenimin ait olduğu çocuk olacaktı.

"Evet, bir gün," diye alçak sesle kulağıma homurdandı.
"Sabırsızlanıyorum."

Ben de yapamadım.

Gecenin geri kalanı keyifli geçti. Ortam rahattı ve herkes harika bir şekilde anlaşıyordu. Liberty'den gerçekten hoşlanmıştım ve onu bu kadar mutlu görmek iyi hissettirdi. Layla ve Maxim, ne kadar tuhaf görünse de birbirlerine çok yaklaşıyorlardı ve onun adına da mutluydum. Arada sırada Alexander ve kardeşiyle derin bir sohbe dalmış olan Daniel'a göz ucuyla bakıyordum. Yapmam gereken doğru şey konusunda sürekli gidip geldiğimi hissediyordum - onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyordum ama sonra kendime bunun adil olmadığını söylüyordum. Onun dünyası benimkinden çok farklıydı; benim de düşünmem gereken bir ailem vardı. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını çevirir ve gözlerimiz buluşurdu. Bakışlarımız buluştuğunda gözleri yumuşaktı, yumuşak, karanlık ve vaatlerle doluydu.

Tutmaya niyetli olduğunu bildiğim sözler.

EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE. Daniel, Arthur tarafından durduruldu, ben de devam ettim. Kendi odama gitmek yerine, onunkine gittim. Şimdiye kadar bana geliyordu. Bu benim

ona gitme sırası. Gerçek şu ki, her zaman ona gitmek istemiştim.

Gözlerim Viktorya tarzı yatak odasında gezindi. Şöminenin aydınlattığı oda geniş ve erkeksiydi. Her şey sırt ve altın rengindeydi.

Yine de ona uyuyordu. Ateş baktım, uzaklarda bir yerde büyükbabamın saati çalışıyordu. Gece yarısıydı. Daniel odaya girdiği anda onu hissettim. Arkamı döndüm ve bakışlarıyla karşılaştım.

Hemen bana doğru yürümeye başladı. Önümde durdu, gövdesi üzerimde yükseliyordu, gözleri açlıktan kararmıştı. Beklentiyle dudaklarımı yaladım, sesi şimdiye kadar duyduklarımın en karasıydı.

"Odana gittim," diye konuştu. "Seni bulamayınca düşündüm ki-"

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kısacık bir öpücüktü.

"Seninle olmak istiyorum," diye mırıldandım, yüzümü ona dönmüştüm, burunlarımız birbirine değmesine sadece birkaç santim kalmıştı. Koyu renk gözleri böyle daha parlaktı, altın ve kehribar rengi benekler karanlık gölgelerde dans ediyordu. Ya da belki şöminenin yansımasıydı. Bilmiyordum. Sadece güzel olduğunu biliyordum.

Büyük eli boğazıma dolandı, başparmağı nabzıma hafifçe bastırdı, bunun savunmasızlığı büyüleyiciydi. Ona duyduğum ihtiyaçla içim içimi yiyordu. Beni daha yakına çekti, dudakları dudaklarıma değdi.

"Sana asla doyamayacağım"

Ağzı benimkiyle çarpıştı, dili ağzımın kontrolünü ele geçirdi. Eli boğazımda kalırken, diğer eli saçlarımı sardı, böylece kabaca geri çekebildi.

Beni istediği gibi yönlendirdi ve ben de onu takip ettim. Dokunuşu cennet gibiydi, her bir lifimi eritiyordu. Onun için.

Hissettiğim, tattığım, duyduğum tek şey oydu. Sanki bir bütündük, onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi bilmiyordum. Onu her şeyimle öptüm, ellerim pazılarını kavradı,

kasları onların altında sertleşti. Ağzı tatlı bir işkence gibiydi. Bu yeterli değildi. Beni sırtladı ve halının üzerine yatırdı. Şöminenin sıcaklığı halıyı ısıtıyordu ama Daniel'dan yayılan ısıyla kıyaslanamazdı. Onun dokunuşu bu dünyadaki her şeyden daha güçlü ve daha sıcaktı.

Ona baktım, iri gövdesi beni kolayca alt edebilirdi. Yine de burada tüm güç bendeymiş gibi hissediyordum. Beni dikkatle izledi, koyu renk gözleri vücudumun üzerinde geziniyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve anında sıırsıklam oldum. Siyah elbisemi bedenimden yırttı, hareketi vahşî ve çaresizdi.

Külotumu çıkarmak için aceleci hareketlerle kalçalarımı kaldırırken, "Bu elbiseyi sevdim," diye nefes aldım.

"Sana daha fazlasını getireceğim," diye homurdandı ve onları bacaklarımdan aşağı kaydırmama yardım etti. Elleri kalçalarımdan yukarı doğru kayd ve avuçlarının yumuşak tenime değen sertliği karşısında ürperdim. Elleri göğüslerime geldi, onları yoğurdu ve meme uçlarımla beklentiyle büzölmesine neden oldu. İnce sütyen kumaşının içinden değil, sert avuçlarını tenimde hissetmek istiyordum. Gözlerimin içine baktı ve sütyenimi yırtıp açarak beni çıılçıplak bırakırken bakışlarında boğuldum.

Ona doğru uzandım ama başını sallayarak beni bir anda durdurdu. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım, fikrini değıştirdiğinden ve artık beni istemediğinden endişelendim.

Kravatını gevşetti ve ellerimi başımın üzerine çekerek ipek kravatla bileklerimi bağladı. Sertçe yutkundum ve iri gözlerle ona baktım.

"İstediğin zaman durmamı söyleyebilirsin," diye kulağımı tırmaladı.

Ağzım kurumuştı, ihtiyaç bacaklarımla arasında zonkluyordu. Tepki olarak sırtımı kamburlaştırdım ve dudakları meme ucumun etrafında kapanana kadar başını aşağı ve aşağı indirdi. Düşük bir inilti çıkardım ve onun hırıltılı yanıtı odada titreşti. Meme ucuma ulaşana kadar aşağı ve aşağı inmeye devam etti.

Dilini göbeğime daldırdı ve beni kıvrandırdı. Kalçalarımı yukarı kaldırarak ona neye ihtiyacım olduğunu gösterdim. Sert elleri kıcıımı kavradı ve amımı dudaklarına götürdü.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi içine daldı ve kendimi onun içinde kaybederken yüksek sesli bir inilti beni terk etti. Saçlarını tutmak, parmaklarımın arasında yumuşaklığını hissetmek istedim ama kıpırdamaya cesaret edemedim. Durmasını istemiyordum, uzman dili için ölüyordum. Beni yiyerek vücudumu ateşe verdi ve durduğunda zevkten patlamak üzereydim.

Gözlerim ona kaydı, dudaklarımı büzdüm. Karanlık bir şekilde gülümsedi ama gözlerinde yoğun bir arzu vardı. Ayağa kalktı ve gömleğini başının üzerine kaldırışını izledim, kasları her hareketiyle esniyordu. Bu adam bir sanat eseriymiş, güzel ve güçlüydü. Kalçalarım ihtiyaçla birlikte sıkıştı. Kemerini takip ederek pantolonunu ayaklarının dibine bıraktı. Tamamen çıplaktı, siki sert, kalın ve ağız sulandırıcıydı.

Tekrar dizlerinin üzerine çöktü, ellerini dizlerime koyarak beni araladı. Islak amımı sert sikiyle ovarken elleri kalçalarımı kavradı. Gözlerim zevkle geri yuvarlandı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, kalçalarımı yukarı itiyor, siki ucunu giriş yerimde hissediyordum.

Ve sonra beni siki ucunu üzerine oturttu, içime öyle bir güçle girdi ki yıldızları gördüm. Beni tamamen doldurdu. İçimde o kadar derindi ki, rahmime dokunduğunu hissettiğime yemin edebilirim.

"Daniel," diye nefes nefese kaldım. İçime doğru sertçe itti, içime vurdu ve ellerim tutunacak bir şey aradı. Seksim onun etrafında şişti, yoğun zevk cehennemi parmak uçlarımdaydı. İtişlerinin hızı acımasız, sert ve heyecan vericiydi.

Bir lanet gibi, sertçe patladım. Bir zevk çılgılığı beni terk etti, tüm vücudum onun altında sarsıldı, içime girmeye devam ederken amım onun etrafında sıkıştı. Hepsini ve daha fazlasını aldı. Sarsıntılı itişleri bir öncekinden daha derine ve daha sert oluyordu. Orgazm beni paramparça etti.

milyon parça. O kadar sert vuruyordu ki, beni ikiye
bölereğinden korkuyordum. Yine de can atıyordum.

Bir kükreme ile boşaldı, bir dizi kısa, sarsıntılı itme ile
kendini içime döktü, beynimdeki bulanıklıktan
anlayamadığım kelimeler fısıldadı.

CHAPTER EIGHTEEN

A Inslee yerde, şöminenin önünde uyuyordu. Dışarıda kar yağmaya devam ederken közler çıtırdıyordu.
Dolunayın ışıltısı

Beyaz kar örtüsü Noel arifesine güzel bir başlangıç yaptı.

Battaniyeyi vücudunun üzerine çektim ve uyurken yüzüne baktım. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve hava sıcaklığının düştüğü hissediliyordu. Burası senin için İskoçya, dedi Maxim. Taşaklarını donduran ülke derdi.

Yaklaşık üç saattir uyuyordum ve korku beni sarmıştı. Çocukluğumdan beri ilk defa gerçek bir dehşet hissettim. Ve bunların hepsi onu kaybetme olasılığı yüzünden oldu çünkü o benim sahip olduğum tek şeydi. Kalbime giren ve orada kalan tek kişi oydu. Geri dönüşü yoktu; onsuz mahvolurdum. Her zaman oydu. Sonsuza kadar o.

Amcamı bulup öldürmeli, tüm planlarına son vermeliydim. Gerekirse onu bulup öldürene kadar Londra'nın yeraltı dünyasını karış karış izlerdim. Ve insan kaçakçılığı çetesini benim bölgemde kurabileceklerini düşünen ortaklarını da.

NOEL SABAHİ GELMİŞTİ ama ev hâlâ sessizdi. Önceki yılların aksine, bu yıl Noel'i dört gözle bekliyordum. İlk kez uyandığında Ainslee'nin yüzünü görecektim. Arthur bana adamlarımdan birine sipariş ettiği birkaç şeyi aldırıldığını söyledi. Eşyaların bir kısmı evdeydi, bir kısmı da son dakika alışverişiydi.

Uyandığında Bram'ın yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum. Bu daha önce yaşamadığım bir deneyimdi. Kendimi bildim bileli bayram fikrinden nefret ederdim. Sahip olmadığım şeyleri hatırlatırdı - aile ve sevgi. Ama bu yıl farklı hissettim. Kalbimde umut vardı.

İkimiz de hâlâ yataktaydık, sırtımı yastıklara dayamıştım. Çıplak vücudu bana sarılmıştı, omuzları çıplaktı ve saçları göğsümün her tarafına yayılmıştı. Avuç içleri karın kaslarıma dayanmıştı ve dün gece onu defalarca siktikten sonra bile hâlâ onu açmak ve amına sokmak istiyordum. O benim opioidimdi.

Onunla ilgili her şey dokunmam için yalvarıyordu. İpeksi, pürüzsüz teninden şımarık meme uçlarına kadar. Elim yumuşak etinin üzerinde gezinirken dudaklarından alçak sesle bir inilti çıktı ve içimdeki ateşin yükselmesine neden oldu.

Onu sırt üstü yatması için nazikçe ittim ve bacakları hemen benim için ayrıldı. Ona duyduğum açlık karşı konulamayacak kadar büyüktü. Ağzımı boynunun kenarına yerleştirdim ve dudaklarımı tenine bastırarak nabzını orada hissettim.

Ellerimi göğüsleriyle doldurarak, baş ve işaret parmaklarımin arasında göğüs uçlarını sıktım ve yuvarladım.

Dudaklarından kısık bir inilti döküldü ve ben de göğüslerine doğru öpücükler kondurarak sol meme ucunu ağzıma aldım. Sırtını yataktan kaldırdı. Daha sert emdim ve sonra dikkatimi diğer meme ucuna çevirerek onu dişlerimin arasına aldım.

Bu kez bir dizi yüksek sesli inleme odada titreşti ve tenine karşı hınzırca gülümsedim.

Bir elimle parmaklarımı amına soktum ve elime karşı kıvranarak çözüldü. İçine pompaladım

sesler yükseliyor ve parmakları saçlarıma dolanıyordu. Onu duymak, böyle görmek çok hoşuma gidiyordu. Suları parmaklarımı kapladı; kalçaları elime karşı hareket etti, daha fazla zevk için aç.

"Daniel!" Dudaklarındaki ismim kalbim ve ruhum için bir müzik gibiydi. Düz karnından aşağıya doğru yoluma devam ettim ve dilim am dudaklarını geçip girişine girdiği anda onun uyarılmışlığıyla sarhoş oldum. Zaten tanıdık olan kokusu içimi doldurdu ve sanki alacağım son damlamış gibi sularını yalayıp yuttum.

Tadı muhteşemdi ve ben klitorisini yalayıp emerken inlemeleri bir senfoniydi. Yüzümün her tarafına boşalmasını sağlayana kadar hızımı kesmedim.

Sikim o kadar sertleşmişti ki, patlayacağımı sandım.

Orgazmdan çıktığında gözlerindeki sis dağıldı ve bizi ters çevirerek elleri ve dizleri üzerine çöktü. Yavaş yavaş kaybolan ay ışığında neredeyse İskoç Dağlık Bölgesi'nin baştan çıkarıcı kadınlarına benziyordu.

Sikimi ağzına alırken göz temasını hiç kesmedi.

Sikeyim. Yumuşak, sıcak ağzı harika hissettiriyordu. Beni sertçe emdi ve içimdeki canavarı serbest bıraktı. Saçlarını avuçladım ve ağzına soktum. Elleri kalçalarımı tuttu ve daha sert emdi. Daha derine ve daha sert girdim.

"Siktir," diye inledim. Cesaretleterek daha sert ve daha hızlı emdi. Bu şekilde uzun süre dayanamazdım. Boğazının derinliklerine doğru ittim ve gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Beyaz sıcak zevk omurgama tırmandı ve doruk noktası beni parçaladı. Spermlerim ağzına püskürürken kükredim ve o emmeye devam etti. Uyanmak için en muhteşem manzaraydı.

Döllerimi yuttu, her damlamı sağdı ve sonra beni yaladı. Oda tekrar odaklandı ve

Nefes alış verişlerimiz dışında sessizdik. Doğrudu ve usulca gülümsedi.

"Günaydın," diye mırıldandı usulca.

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

"Mutlu Noeller," dedim ona.

"Mutlu Noeller, Daniel."

Geçmiş Noel sabahlarında onu düşünerek uyandığım o kadar çok sabah oldu ki. Ve işte şimdi benimleydi. Benim yatağında, benim evimde. Tam olarak ait olduğu yerde.

İki saat sonra kütüphanedeydik ve oda bir ambalaj kağıdı patlamasına benziyordu. Bram bir oyuncaktan diğerine koşuyor, önce hangisiyle oynayacağına karar veremiyordu. Ainslee ve annesinin yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı. Bu şimdiye kadarki en iyi Noel'di.

Elimdeki kutuya baktım. Ainslee bana baş harflerimden oluşan mürekkepler almıştı. Onları çok severdim. Ancak beni asıl etkileyen, ayaküstü bir şeyler atıştırmak ve bira içmek için gittiğimiz Footman's barına verdiği hediye kartıydı. Bu bana birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırladığını gösteriyordu. Annesi kartı gördüğünde kaşlarını çatmıştı, demek ki ona söylememişti. Londra'da birlikte geçirdiğimiz aylar boyunca Footman's'ın takıldığımız yer olduğunu kimseye söylemediğine bahse girerim.

Onu yarın benimle Londra'ya götürmek için bir planım vardı. Aşağı inmeden önce, tekrar görmek istediğini söyledi.

Ainslee'nin annesi de hediyeler karşısında oldukça heyecanlandı. Resim yaptığını öğrendim, bu yüzden ona bir tuval seti ve yeni fırçalarla boya seti aldım. İtiraf etmeliyim ki bencillik ettim. Umarım burada yapacak hobiler bulur ve böylece burada kalırdı. Bu, Ainslee'nin de kalması için ek bir garanti olacaktı.

Hediyemi yerleştirmek için kütüphanenin bitişindeki odaya girdim. Ainslee hemen arkamdaydı.

"Umarım Footman's fikrini beğenmişsinizdir." Biraz gergin görünüyordu. Onu nasıl seçkin bir restorana götürmek istediğimi hatırladım, ama o beni hep

Footman's. Düzenli bir müşteri olsanız da olmasanız da atmosfer rahatlatıcı ve sıcaktı. Herkes size her zaman sizi tanıyormuş gibi davranırdı.

"Bayıldım," diye itiraf ettim. "O zamandan beri geri dönmedim-" Bu kelime ve istenmeyen anı havada asılı kaldı. Yanıma geldi ve kollarını belime doladı. Onun şefkati hoşuma gitmişti. Eğer başka bir kadın bana izinsiz dokunursa, bu son konuşmamız ya da görüşmemiz olurdu. Ama onunlayken buna ihtiyacım vardı.

"Ben de," diye itiraf etti usulca. "Bana hep orada geçirdiğimiz zamanı hatırlatıyordu, bu yüzden gidemedim. Tek başıma bile gidemezdim."

Onu çok iyi anladığım için başımı salladım. Tek pişmanlığım buna benim sebep olmamdı.

"Senin için bir hediyem daha var," dedim ona. Bir çekmece çıkardım ve paketlenmiş bir paket aldım.

Yüzünde bir gülümseme belirmesine rağmen inledi. "Daniel, bana bir sürü hediye almışsın. Hepsiyle ne yapacağımı bilmiyorum."

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sen giyeceksin, ben de senden çıkaracağım." Dudaklarımı oynattım ve kulak memesini ısırdım. "Seni becerirken takacağın tek şey bu hediye olacak. Ve bunu her zaman takmanı istiyorum."

Açık teni kıpkırmızı oldu ve ben de onun tepkisine kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim. Onu kızarmış görmek hoşuma gidiyordu.

Son hediyeyi ona uzattım. "Al, aç."

El yordamıyla karıştırdı ve sonunda açtı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Platin ayarlı bir safir kolyeydi. Safirin rengi bana onun gözlerini hatırlattı. Yıllardır bendeydi. Turlarımdan birinde, Yunanistan'dan geçerken almıştım. Yaptığım tek değişiklik yakın zamanda içine bir takip cihazı yerleştirmek oldu. Ona söyleyip söylememeyi tartıştım ama ondan sır saklamak istemedim. Elimden gelse bile.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı. "Bu-" Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Bu çok güzel. Yapabilir miyim bilmiyorum-"

"Birkaç yıl önce almıştım," dedim ona. "Ve onu sadece safir bana senin gözlerini hatırlattığı için aldım. O yüzden bana bunu kabul edemeyeceğini söylemeyi aklımdan bile geçirme."

Gözleri tutamadığı yaşlarla parıldıyordu. Benim aksime, duygularına karşı çok açıktı. Onun bu yönünü hep sevmişimdir.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bunu her zaman takacağım."

Kutudan çıkardı ve klipsini açtı. Onu boynunda göreceğimi hiç düşünmemiştim. Umut etmişim ama dürüst olmak gerekirse bunun aptalca bir umut olduğunu düşünmüştüm.

"Dur, takmana yardım edeyim." Kolyesini narin parmaklarından aldım ve arkasından yaklaştım. Saçlarını kaldırdı, kokusu etrafıma yayıldı. Derin derin içime çektim, kokusu sarhoş ediciydi.

Birbirine tutturulduktan sonra arkasını döndü. "Nasıl görünüyor?"

"Güzel." Gerçi onun güzelliğiyle kıyaslanamazdı. "İçine bir izleme cihazı yerleştirdim."

İtiraf dudaklarımdan zahmetsizce döküldü ama ona söylediğim anda bunun bir hata olduğunu anladım. Yüzündeki şaşkın ve yumuşak ifade önce şaşkınlığa sonra da tedirginliğe dönüştü.

"Bunu neden yaptın?"

"Böylece seni takip edebilirim."

Klipsi açmaya gitti ama ben elimi onunkinin üzerine koyarak aşağı çektim. "Ainslee, bırak onu."

"Neden takip cihazı?" diye homurdandı. "Ne tür bir saçmalık bu?"

"Bu senin güvenliğin için," dedim ona. "Sadece acil durumlar için. Seni bulabileceğimi bilmek geceleri daha rahat uyumama yardımcı olacak."

Dalgın dalgın bana baktı, etkileyici, çarpıcı mavi gözlerinden pek çok farklı duygu geçti. Gözlerinde tedirginlik, endişe, teslimiyet ve şüphe vardı.

"Bizi güvende tutabileceğini söylediğini sanıyordum," diye mırıldandı sonunda.

"Yapabilirim," diye güvence verdim. "Ama ben aptal değilim, beklenmedik şeyler olabilir. Seni güvende tutmak için gereken her türlü önlemi alıyorum. Senin ve ailenin güvenliği benim en büyük önceliğim."

"Bilmiyorum Daniel," sesi şüphe doluydu ve bu beni biraz yanlış etkiledi.

"Bunu benim için giymeni istiyorum."

Artık kolyeyi çıkarmaya çalışmıyordu. "Ne yapacaksın? Hepimize bir takip cihazı takacak ve yaptığımız her şeyi kontrol edeceksin."

"Hayır, amacı bu değil. Bu sizin güvenliğiniz için. Eğer sana bir şey olursa, ben-"

Ben olsam ne yapardım? Lanet aklımı kaybederdim. Bir kez gitmesine izin vermiştim ama onu tekrar kaybetmek beni mahvederdi. Benim için önemli olan tek şey oydu, hayatımda beni ayakta tutan tek ışıktı.

"Belki de bizi güvende tutamazsın," diye mırıldandı ve sanki kendi kendine konuşuyordu.

İçimdeki tedirginlik alevlendi. Sözümün dinlenmemesine alışık değildim. Yüzündeki inatçılığı ve şüpheyi görebiliyordum ve günü mahvetmeyi reddediyordum. Onun bağımsız bir kadın olduğunu anlıyordum ama bağımsızlığının parlaması için güvenliğini riske atamazdım. Ya da şüphesi için. Bu konuda bana güvenmeliydi.

"Takip cihazı kalıyor," dedim sert bir sesle. "Bu sabah yapmam gereken bazı işler var."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden oradan uzaklaştım.

CHAPTER NINETEEN

I Benden uzaklaşırken Daniel'ın sert sırtını izledim. Öfkeliydi, bunu yüzünde görebiliyordum ama bunun için bir nedeni yoktu. İz sürücü

Döngüden çıktım ve oğlum, ailem için duyduğum korku tekrar içime girdi. Şüphe ve korkunun birleşimi bu günü mahvediyordu ve anında pişmanlık duymaya başladım. Ama gururum beni yerimde tutmaya devam etti. Onu seviyordum, onunla birlikte olmak istiyordum ama bu konuda bencil davranamazdım. Düşünmem gereken başka insanlar da vardı - sadece kendi istediklerimi değil.

"Seni daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum." Annemin sesi beni irkiltti ve başım ona doğru döndü.

"Anne," diye inledim itiraz ederek. "Şu anda dürüstlüğe ihtiyacım yok."

Her ne kadar nefret etsem de, annem her zaman haklıydı. Ben de her zaman onun tavsiyelerine kulak verdim, ama bazen gururum bana engel oluyordu.

"Sana çok güzel bir Noel hediyesi vermiş." Sesi azarlama doluydu ve birden kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissettim. "Takip cihazından hiç bahsetmeyebilirdi. Bunun yerine dürüst davrandı ve sen de kızdın." Daniel'ın kaybolduğu yöne dalgın dalgın baktım. Annem burada haklı olabilirdi. Dürüst davranıyordu. "Seni güvende tutmayı önemsiyor. Bunu ona karşı kullanamazsın."

Derin bir nefes verdim. Evet, annem haklıydı. O her zaman haklıydı. Yüzyılın keşfi değildi ama bir kez olsun haklı çıkmaması iyi olurdu.

"Ainslee, o iyi bir adam," diyerek elimi tuttu ve nazikçe okşadı. "O senin gibi aile ve destek dolu bir yetiştirme tarzına sahip değildi. Yine de iyi ve koruyucu bir adam oldu. Senin onunkine ihtiyacın olduğu kadar onun da senin desteğine ve sevgine ihtiyacı var."

Harika, şimdi kendimi tam bir ahmak gibi hissettim. Haklı olarak. "Gidip ona kolyede izleyici olduğu için üzölmekle hata ettiğimi söyleyeceğim."

"Sen git bunu yap. Ve daha çok şey söyle." Annem yavaşça ayağına kalktı ve kapının yan koridora ve mutfaga açıldığı odanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Kelimeleri söyle, Ainslee. Şu anki gibi bir zaman yok. Herkes gibi onun da sevgiye ihtiyacı var."

Odadan çıktım ve önce Noel ağacının yanında oturmuş, hediyeleriyle oynayan Bram'ı kontrol etmeye gittim. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı, hayal dünyasında kaybolmuştu. Tam da olması gerektiği gibi.

Daniel'in muhtemelen ofisinde olacağından şüphelenmiştim ve onu orada buldum. Gerçekten çalışıyor gibi görünüyordu, düzenli masasındaki evrakları karıştırıyordu.

"Hey," diye varlığını duyurdum.

Başını hiç kaldırmadı. "Takip cihazını çıkarmayacağım."

Ondan şüphe ettiğim için özür dilemeliydim, annemin tavsiyesini dinlemeliydim, ama beni reddetmesi beni kızdırdı.

"Sorun değil," dedim ona. "Tüm hediyeler için teşekkür ederim."

Gözlerini kaldırdı ve bakışlarımız kilitlendi. Ben başka bir şey söylemeyince işine geri döndü. "Bir şey değil. İz sürücünün seni üzmesine üzöldüm."

Derin bir nefes aldım ve sonra verdim. "Ve aşırı tepki verdiğim için özür dilerim. Senden şüphe ettiğim için."

Ona doğru birkaç adım attıktan sonra masasının önünde durdum. "Günü mahvettim, özür dilerim. Sadece geri dönebilir miyiz

bugün eğlenmek için?"

Gözleri ısındı ve anında rahatladım. Bu adamı memnun etmeyi bu kadar çok istemem neredeyse korkutucuydu. Bir gülümsemesiyle sıcak yaz güneşinin altında taze kar gibi eridim.

"Bu e-postayı göndereceğim ve Bram'ın tren setiyle ne durumda olduğunu kontrol edebiliriz."

Masasının kenarına oturdum ve gülümsedim, aniden kalbimdeki ağır yük kalktı. "Sorun olmazsa seni bekleyeceğim."

Eğildi ve eliyle ensemden tutarak beni kendisine doğru çekti.

"Mutlu Noeller, Ainslee," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, sonra ağzını sahiplenici bir şekilde ağzıma bastırdı ve beni masasının üzerinde bir su birikintisine dönüştürdü. Bu adamın tek bir dokunuşu ya da masum bir öpücüğü, damarlarımda bembeyaz bir zevk yaratıyor ve daha fazlasını arzulamama neden oluyordu.

Durduğunda, o e-postasını bitirmek için geri dönerken ben nefes nefese kalmıştım, nefesim kesilmişti. Bırakın e-postayı, bir cümle bile yazacak akli kendisinde nasıl bulduğunu anlayamıyordum.

Zarif, usta parmaklarının klavyenin üzerinde uçuşunu izledim ve bunu yaparken bile seksiydi. Birkaç dakika içinde bitirdi, sonra ayağa kalktı ve ben de masasından atladım.

"Yarın sana göstereceğim bir şey var," dedi kolunu bana sararken. "Londra'da."

"Ne?" diye sordum. Sıcaklığını içime çekerek ve sert vücuduna yaslanarak ona sordum.

"Bu bir sürpriz." Dişleri kulak mememi kemirdi ve tüylerimi diken diken etti.

Heyecan içinde ciyakladım. "Sürprizlere bayılırım." "Biliyorum."

CHAPTERTWENTY

A Merdivenleri çıkarken Ainslee heyecanla ciyakladı. Sanki yeniden bir Noel sabahı yaşıyormuş gibi davranıyordu ve ben de sırtımdan kendimi alamıyordum

heyecanı yüzünden. Dizlerine kadar inen kırmızı yün bir elbise ve jartiyer kemeriyle tutturulmuş çoraplar giymişti. Bunu bilmemin tek nedeni onu giyinirken izlememdi. Şu anda vücudu sahte bir kürk mantonun arkasına saklanmıştı. Asla gerçek bir kürk giymeyeceği konusunda ısrarcıydı, bu yüzden tüm gerçek kürk mantoları iade ettik ve onları sahte mantolarıyla değiştirdik. Sadece benim küçük divam gerçeğini giymemekte ısrar ederdi.

Ainslee kulübü içine çekerken gözleri parlıyordu. Gözleri geniş ve zarif mekânda gezindi. Başını sağa sola çevirerek her şeyi içine çekti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bu çok güzel." Tüm kulübü ıslatırken gülümsemesi ısıltı ısıltı. "Çok görkemli. Dışarıdan bakınca buranın ne kadar muhteşem olduğunu asla tahmin edemezdim. Birkaç kez önünden geçtim ama bir daha bakmadım," diye itiraf etti. Mesele de buydu zaten. Turistleri çekmek istemiyordum, sadece servetlerini çarçur etmeye hazır insanları çekmek istiyordum. "Kulübün adı ne?

"Bülbül," dedim ve başını bana doğru çevirdi. Dudakları hafifçe aralandı ve içlerinden bir dizi duygu geçti.

"Ciddi misin?"

"Evet. Yaptığım her şey senin için, Ainslee," diye itiraf ettim. "Vahiy... Bu ismi senin için koydum çünkü sen benim en büyük vahiy kaynağıydın, hâlâ öylesin. Ve bu kulüp de senin için. Her zaman sen oldun."

Onu hiç unutmamıştım. Onu unutmak imkansızdı. O benim için doğru kişiydi. Kendi iyiliği için gitmesine izin verdim ama hayat onu karşıma çıkarmaya devam etti. Belki de... o her şeye rağmen benimdi. O benim içindi, ben de onun için.

Gözlerinde şefkat ve heyecan birbirine karışmıştı.

"Her zaman sendin, Daniel." Alt dudağını ısırды, biraz gergin olduğu her halinden belliydi. "Vahiy'i görmek benim için de sorun olmazdı. Orada bazı yaramaz şeyler olduğunu duydum. Belki biz... umm, bilirsin-"

Heyecan gözlerinden okunuyordu ve ellerimi onun üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyordum. O benim mıknatısimdı. Onunlayken, ciğerlerimi dolduracak hava olmadan yaşamaya devam edebileceğimden daha az ellerimi kendime saklayamazdım. Onun tepkisi beni şaşırttı ve lanet olsun ki beni de memnun etmedi.

"Umarım Vahiy hayal ettiğim gibidir," dedi heyecanlı bir sesle. "Layla bana biraz bahsetti."

"Umarım sana herhangi bir fikir vermemiştir." Omuz silkti.

"Bir açık artırmaya katılmayı düşünüyordum." Bana masum bir bakış attı ve anında sikim sertleşti. Onu sahnede, vahşi saçları ışıklar altında kor gibi parlarken hayal edebiliyordum. Onun gibi bir kadını elde edebileceğini düşünen her erkekten daha fazla teklif vereceğimden eminim.

Hırladım. "Bunu sadece ben oradayken yapacaksın.

Anladın mı?" Gözlerini şakacı bir şekilde kırıştırdı.

"Evet, efendim."

Sonra kıkırdamaya başladı ve yıllar önce tanıştığım o genç kız yanımdaydı.

"Minx," diye mırıldandım sevgiyle. Hayat sonunda iyiye gidiyordu. Keşke lanet amcamı ortadan kaldırabilseydim.

"Ee,

Vahiy'i nasıl tasavvur ediyorsunuz?"

"Nedense her şeyi kırmızı renkte hayal ediyorum, her yerde aynalar var, bir tür porno seti gibi."

Birkaç kalp atışı boyunca ona baktım, nerede şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştım. Hayır, ciddiydi.

Başımı öne eğdim ve güldüm. "Sanırım yeniden dekore edebiliriz."

Ainslee omzunu bana çarptı. "Sakın buna cüret etme. Yapılacaklar listesindeki bir sonraki şeyin bana Vahiy'i göstermek olduğundan emin ol. Layla karanlık ve zarif olduğunu söyledi; günahkâr ama aynı zamanda seksi ve zevkli." Bana yandan bir bakış fırlattı ve sırtıttı.

"O zaman bir sonraki randevumuz bu olacak," diye söz verdim ona.

Gülümsemesi güneş kadar parlaktı ve gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Sabırsızlanıyorum. Şimdi bir kostüm aramaya başlayacağım." Göz kırptı. "Layla herkesin kostüm giydiğini söyledi."

Ainslee'yi seksi bir kostüm içinde, sadece benim için giyinmiş olarak hayal ederken hırıltımı tutamadım.

"Etkinlik planlayıcımıza planlanandan daha erken bir etkinlik ayarlaması için talimat verebilirim," dedim karanlık bir sesle ve onu kendime doğru çektim. Arzu ve ihtiyaç gözlerinde parıltıyor, benimkilerle eşleşiyordu. Bu kadınla yüz ömür bile yetmeyecekti.

CHAPTERTWENTY-ONE

M Tüm vücudum yoğun bir ihtiyaçla titredi. Bu adamı istiyordum, hemen şimdi. Tam burada. Sertçe yutkundum, sadece birazcık hissetmeye alışkın değildim.

güçlü bir arzu. Bu sadece onun yanında oluyordu. Daniel'a baktım ve o da bunu yüzümde görmüş olmalıydı. Hiç vakit kaybetmeden bana yaklaştı.

Eli enseme dolandı, sonra ağzıma sert, talepkâr bir öpücük kondurdu. Bir eliyle saçlarımı kavrayarak başımı geriye çekti ve ben nefessiz kalana kadar ağzımı yalayıp yuttu. Diğer eliyle bileklerimi başımın üzerinde sabitledi. Bu pozisyon beni onun gücüne karşı savunmasız bırakıyordu ama aynı zamanda güvenin de resmini çiziyordu. Ona güveniyordum.

Başım dönene ve tüm düşünceler beni terk edene kadar ağzımı harap etti. Öpücükleri açgözlü ve fethediciydi. Bana vermek zorunda olduğu her şeyi istiyordum. Ağzı sıcak ve talepkârdı, tenimi yakıp kavuruyordu. Ondan aldığım katıksız zevk benim afrodizyağım, coşkumdu. Bana bunu verebilecek tek kişi oydu.

Nabzımı hızlandıran, derimi yakan, ruhumu kavuran bir duyguydu çünkü onu seviyordum. Çünkü hep oydu.

Daniel bileklerimi bıraktı ve ellerim açlıkla geniş omuzlarına dolanarak ona sıkıca tutundu.

O benim kayamdı, ailemle birlikte bu hayatta ihtiyaç duyduğum her şeydi.

Daniel'ın eli elbisemin altından bacaklarımın arasına girdi. İçimden boş odada yankılanan yüksek sesli bir inilti çıktı.

Bacaklarımın arasındaki ağrı yoğunlaştı ve bana verebileceği zevk havai fişeklerini arzuladım. Bu çiğ, iliklerime kadar işleyen duygu, ezici bir şekilde doğru hissettiriyordu.

Kulağıma doğru, "Sırılsıklam olmuşsun." dedi.

Dudaklarımı tekrar sertçe öptü ve ağzının içinde inledim. Bu onu hırlattı ve elini külotuma sürterek öpüşmeyi derinleştirdi. Kalçalarımı ayırdım. Kalçalarım eline karşı hareket etmeye başladı, eline doğru sallanıyor, daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyuyordu.

Ona daha çok ihtiyacım var.

Külotumun içinden şişmiş klitorisimi çimdikledi ve ben sarsılarak inledim. Bütün vücudum yanıyordu. Parmakları külotumun altına kayd, ıslak kıvrımlarımı okşadı, başparmağıyla klitorisimin tomurcuğuyla alay etti.

"Aman Tanrım, Daniel," diye nefes nefese kaldım. Ona duyduğum ihtiyaçtan sayıklıyordum.

Parmağını içimin derinliklerine kayd, ve ben sırtımı dikleştirdim, nefes nefese kaldım ve omuzlarını kavradım. Nefes alış verişimiz zorlaştı; sesi kulağımda boğuk bir gümbürtüye dönüştü. Kanım ateşe dönüştü ve vücudumun her zerresine yayıldı.

Dizimi büktüm ve bacağımy kalçasına doğru kaydırarak kendimi onun için daha geniş açtım.

"Lütfen-" diye yalvardım. Kulağıma kabaca bir şeyler fısıldadı ama hiçbirini kayda geçmedi. Çok ileri gitmiştim. Parmağını sokup çıkarmaya başladı, bir yandan da başparmağıyla klitorisimin üzerinde küçük daireler çiziyordu.

"Siktir, Ainslee." Nefesi ağzıma değıyordu. Sert ereksiyonunu bana karşı hissedebiliyordum ve ağrı yoğunlaştı. Bir parmağını daha içime soktu ve klitorisimi daha sert ovuşturdu ve ben ayrı düştüm.

Orgazmım ani ve menekşe rengiydi. Bir zevk patlamasıydı. Onun için sertçe boşaldım, titredim ve adını haykırdım.

Pantolonunun fermuarını yırtarak açtı, ağzı beni hiç bırakmadı, beni yuttu. Bir eliyle kıçımı tutarken, diğer eliyle sikini kavradı ve sert bir hamleyle içime soktu.

İkimiz de çaresizlik ve rahatlamayla aynı anda inledik. İçimde kendini iyi hissediyor, beni iliklerime kadar dolduruyordu.

Beni derin ve sert bir şekilde becerdi, çılgınca içime soktu, ben ona tutunurken. Ayak bileklerimi arkasına bağladım ve tutundum.

Tekrar tekrar içime girdi, bir eli kıçımı kavradı ve her sert hamlede beni daha da yakınımaya çekti. Sırtımı sertçe duvara yasladım, başımı geriye doğru eğdim ve onun içimdeki hissinin tadını çıkardım. Diğer eli boynuma sarılmış, sıkıyordu.

"Siktir, evet." Sesi düzensizdi. Boynuma doladığı eline daha sert bastırdım ve ona arzuladığı tüm kontrolü sundum.

Beni sertçe becerdi, sanki hayatı buna bağıymış gibi içime çılgınca vurdu. Parmakları boynumu daha da sıktı ve zevkle karışık acı beni çılgına çevirdi. Saf adrenalin vücuduma hücum ediyor, kalp atışlarım tehlikeli derecede yüksek hızda atıyordu.

"Bana bak, Ainslee," diye emretti, bir başka sert dalışla.

Gözlerimi açtım ve onun karanlık, yakıcı bakışlarına baktım. Güzel, tutkulu ve sahiplenici görünüyordu, kaşları şiddetle çatılmıştı. İticiliğinin hızı arttı ve tüm vücudum gerildi. İçim onun sikinin etrafında sıkıştı, güçlü itişlerine karşı sarsıldı. Ben ona aittim.

"Benim," diye fısıldadı ateşli bir şekilde. "Bu am benim." Eve çarptı, sert ve inatçı. "Göğüslerin benim." Kalçaları geri çekildi, ta ki sikinin sadece başı

Girişimi. "Kıçın benim," diye homurdandı geri iterken, kabzasına kadar battı. Sırtım duvara yaslandı. "Sen tamamen benimsin. Her zaman benim oldun."

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım, bu yoğun duygular beni çözdü ve Daniel'dan uzaklaşmamı engelleyen duyguların uçsuz bucaksız karanlığına gönderdi. Kendimi, kalbimi, bedenimi, ruhumu ve zihnimi Daniel'a verdiğim an, tamamen onun olmuştum. Ona teslim oldum ve ondan ayrılamadım.

O kim ya da ne olursa olsun, ben onundum.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Bütün o yıllar... Seni bekleyerek geçti."

İtiraf doğru geldi. Doğruydı.

"Seni seviyorum Bülbül," diye mırıldandı vücudu benimkine karşı titrerken, ikimiz de zor nefes alıyorduk.

Alnını boynuma dayayıp kısa ve sarsıcı hamlelerle içime boşalırken adımını inledi. Bu adamla ilgili her şey doğru hissettiriyordu. Kollarım ona sarıldı, bacaklarım beline dolandı, gözlerimi kapattım ve kendimi evimde hissettim.

Daniel benim evimdi.

Çatı katının önünde durduk ve gözlerim etrafta dolaştı. Burası rüya gibi bir bekar eviydi.

Daniel sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Buraya asla kadın getirmem," diye mırıldandı.

Başımı öne eğdim. "Neden?"

Omzunu silkti. "Alanıma yabancıların girmesinden hoşlanmam." Nedense bunu duymak beni şaşırtmadı. O her zaman özel ve kapalı biriydi. "Seninleyken doğru hissediyorum ve seni hayatımın her yönünün bir parçası yapmak istiyorum. Tek bir parçamı bile senden saklamak istemiyorum. Hayatımın her alanına sızmanı istiyorum."

Tanrım, bu adam her şeydi. "Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedim avucumu yanağına bastırarak. "Sen ve ailem bu hayatın en güzel yanısınız."

Onun her parçasını sevdim. Acımasız yöntemlerini, geçmişini, bugününü... her bir parçasını. Başını avucuma çevirdi ve şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra arabadan çıktı.

Etrafından dolaşıp benim için kapıyı açmasını izledim. Gözleri etrafı taradı, muhtemelen bir alışkanlıktı.

"Mikey bu gece nerede?" diye sordu arabayı almak için öne çıkan bina valesine.

"Hastayım, efendim."

Daniel kaşlarını çattı, elini bana doğru uzattı.

"Çoğu zaman burada mı kalıyorsun?" Koltuktan kalkmama yardım ederken ona sordum.

Bana doğru döndü.

"Evet," dedi bana. "Şehir dışında bir yerim var ama geç saatlere kadar çalıştığımda burası daha uygun oluyor." Başımı salladım. Mantıklı gelmişti ama her geceyi birlikte geçirmeme fikri hoşuma gitmemiştii.

"Umarım çok fazla geç saatlere kadar çalışmazsın," diye mırıldandım. "Seni her gün görememe fikri hoşuma gitmiyor."

Gözleri eğlenceyle parladı. "Gerçekten mi?"

Ciddi bir şekilde başımı salladım. Her gün görebileceğim bir aileye sahip bir ev hayatı istiyordum. Her gün görebileceğim ve her gün birlikte yemek yiyebileceğim, sonra da uyumadan önce birlikte film izleyebileceğim bir koca. Ya da tutkumuza teslim olmak, diye düşündüm. Kahretsin, onu kocam olarak düşündüm!

"O zaman akşam yemeğinde ve yatma saatimizde her zaman evde olacağımdan emin olabilirsiniz, Ainslee." Bunu hafifçe söylese de gözlerinde ciddiyet vardı ve her zaman orada olacağından emin olduğuna inanıyordum. Kahretsin, onu o kadar çok seviyordum ki bu beni biraz korkutuyordu.

Gülümsedim. "Üzgünüm, sanırım rüyalarım devreye girdi." Soğukkanlılığımı geri kazanmayı umarak gözlerim ondan uzaklaştı. Çünkü gözlerimde ne kadar kötü olduğumu göreceğini düşünmüştüm.

Her anlamda onun olmak istiyordum. Çenemi parmaklarımın arasına aldı ve yüzümü kendisine doğru çekti.

"Özür dileme," dedi bana, ses tonu ciddiye. "Ben de aynı şeyleri istiyorum. Seni her gün görmek, yanında uyanmak, kollarımda seninle yatağa girmek ve çocuklarımızın büyüdüğünü görmek. Bunların hepsini ben de istiyorum. Ama sadece seninle."

Dudaklarımdan küçük bir iç çekiş çıktı. "Seni seviyorum, Daniel. Emin misin-"

"Benim için başka bir kadın yok," diye sözümü kesti, ne gözlerinde ne de sesinde zerre kadar şüphe yoktu.

İçim eridi ve her parçam söylenen her kelimeyle uçmaya başladı. Bana istediğim her şeyi veriyordu.

Sonra onu gördüm ve gözlerim büyüdü ve onu uyarmak için ağzımı açtım, ağır çekimde bir adamın Daniel'in kafasına bir sopa indirdiğini izlerken onu yoldan ittim.

Siktir!

Adamın Daniel'a tüm gücüyle vuruşunu izledim ve ciğerlerimi delen bir çığlık koptu. Gözleri acıdan sersemlemişti ve sonra ışık onları terk etti. Bilincini kaybetmiş olmalıydı. Çığlık atmaya devam ettim, birinin, herhangi birinin gelmesi için dua ettim. Arthur etrafımdaydı, her zaman yakınımdaydı. Bir opera sanatçısı olarak ciğerlerimi çalıştırdığım onca yıl bu çığlığa dökülmüştü.

Daniel'ın kollarıma yığılmış iri bedenini bırakmak istemeyerek tuttum. Göz ucuyla bize doğru koşan adamları fark ettim ve beni dinleyen tüm azizlere şükrettim. Yine de hala çok uzaktaydılar, sadece uzaktaki küçük figürlerdi.

Daniel'e vuran adam bana elinin tersiyle vurdu ve ben geriye doğru düştüm, yanağım acıyla patladı ama Daniel'i bırakmak istemiyordum. Çarpmanın şiddetiyle geriye doğru tökezlerken ona tutundum, vücudum arabaya çarptı.

Adamın eli boynuma dolandı. "Bırak onu yoksa kafasına sıkarım," diye tısladı.

Kalbim korkudan gümbür gümbür atıyor, gücünden başım dönüyordu. Bir saniye içinde seçeneklerimi tarttım. Adamlar çok uzaktaydı, ateş etmeye karar verirse bize asla zamanında ulaşamazlardı.

"Şimdi, kaltak," diye hırlayarak ekledi.

Daniel'ın vücudunu bıraktım; onu arabaya yaslamaya çalışırken benimkinden aşağı kaydı. Adam beni ondan uzaklaştırdı ve zahmetsizce omzuna aldı. Saniyeler içinde bir minibüse itildim. Dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerim etrafımı tarıyordu.

Motorun uğultusu canlandı ve araç hareket etti.

Beni almasına izin veremezdim, kaçma şansım her geçen saniye azalıyordu. Derin bir nefes aldım ve sonra tekrar çığlık attım, ciğerlerim yanıyordu.

"Kapa çeneni yoksa seni vururum," diye tehdit etti alçak ses minibüsün önünden ve anında sustum. Bu farklı bir adamdı. Mantıklı geliyordu. Biri Daniel ve beni bekliyordu, diğeri ise bizi götürmek için aracı hazırlamıştı. Ya da beni.

Daniel benim için gelecek, diye düşündüm. Geleceğini biliyordum ve o zaman bu pisliklere bunu ödetecekti.

Bunlar amcasının adamları olmalıydı. Daniel sayesinde kaçtıklarım. Callen'ı öldürenlerle aynı kişiler.

O adam ona vurmadan hemen önce göz göze geldiğimiz Daniel'ı düşündüm. Onun sözlerini. Beni seven ve bana dokunan herkesi öldürecek olan acımasız adam. Şaşırtıcı bir farkındalıkla, ona dokunmaya cüret eden herkesi öldürebileceğimi kendime itiraf etmek zorunda kaldım.

Minibüs uzun süre gitmedi. Durduğunda kapı açıldı ve beni içinden çıkarıp ayağa kaldırdı. Ona doğru itmeye çalıştım ama sonuçsuz kaldı.

"Daniel benim için gelecek," dedim ona meydan okurcasına.

Adam hiç uyardmadan elinin tersiyle yüzüme vurdu ve darbenin şiddetiyle tökezledim. Yüzüme yediğim ilk tokattan sonra yanağım hâlâ zonkluyordu ama şimdi tamamen alevlenmişti ve dilimde kan tadı patladı.

"Kadını içeri getirin." Arkamdan bir erkek sesi geldi ve başımı ona doğru çevirdim. Onu daha önce hiç görmemiştim ama kim olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Daniel'in amcası. Hector Carrington.

"Güzel Ainslee McLaren," diye mırıldandı, bana kötü niyet ve ürpertici bir hayranlık dolu bir gülümseme verdi. "Yeğenimin hayranlığını şimdi anlayabiliyorum."

Başımı geriye çekti ve güldü. Gözlerindeki zalim parıltı acı ve intikam vaat ediyordu.

"Seni elde etmek için bir sürü plan yapmak zorunda kaldım," diye tısladı, saçlarımdaki elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı, saçlarımı daha da sert çekerek kafa derimin acımasına neden oldu. Ama en kötü kısmı bu değildi. Sert kış havasına uyan buz gibi ifadesiydi. Tüylerim diken diken oldu, bana bakışları midemi bulandırdı.

Ağzımı kapalı tuttum. İçgüdüsel olarak, bu adamın üzerine gitmenin aptalca olacağını biliyordum. Gözlerinde acımasızlık ve korkutucu bir şeylerin izi vardı. Sanki korkumu hissetmiş gibi, acımasız gülümsemesini göstererek yüzünü buruşturdu ve bundan zevk aldı.

"Akıllıca," dedi, sanki bu konuşmayı kendi isteğimle yapıyormuşuz gibi davranarak. Sanki beni kaçırmamış ya da Callen'ı öldürmemiş gibi. "Onu içeri götür."

Arkamdaki biri beni ileri doğru itti ve binaya yaklaştığım her adımda ayaklarım daha da ağırlaştı. Etrafımızda rüzgâr uğulduyordu, Daniel'in sesinin fısıltısının rüzgârda taşındığını neredeyse duyabiliyordum.

Dayan, Nightingale. Senin için geliyorum.
Benim için gelecekti. Bundan emindim.

CHAPTERTWENTY-TWO

Arthur'un gözleri ilk fark edilen şeydi. İkincisi ise Ainslee'nin gitmiş olmasıydı. Aceleyle ayağa kalktım ve başımı tuttum. Başımda sert bir Kafamın arkasında bir yumru var.

"Nerede o?" Hırladım, üstümde berrak bir gökyüzü vardı. Vücudumun üst kısmını yerden kaldırdım, arabamın kapısı hâlâ açıktı. Başıma aldığım lanet darbe canımı yaktı.

"Onu götürdüler," dedi karanlık bir sesle.
"Adamlarımızdan biri takip etti ama onları kaybetti."

Tökezleyerek ayağa kalktım ve hâlâ arabamın konsolunda duran telefonumu almak için acele ettim, parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyordu. Ona hediye ettiğim kolyeye bir takip cihazı yerleştirdikleri için tüm azizlere şükrettim.

Arthur, "Başını kontrol etmeliyiz," diye önerdi. "Sonra," diye el salladım. Önceliğim Ainslee'ydı.
Arthur'a "Galler," dedim. "Newport, Galler'de." Buradan bir saatten daha az bir uzaklıktaydı. Tanrım, o kadar uzun süre dışarıda mıydım?

Büyükannemin ailesi Newport'ta yaşıyordu. Amcam orada saklanıyor olmalıydı. Hiç gitmemiştim, ben doğmadan önce ikisi de ölmüştü ama orada saklanması mantıklı geliyordu. İçimde bir ateş yandı, vücudumdaki her bir kas gerildi.

Arthur peşimde, aceleyle binama girdim. Çatı katıma çıkan özel bir asansörüm vardı ve ikimiz de asansöre bindik.

Asansör bizi çatı katıma çıkarmak için hızla yukarı çıkarken Arthur'a "Herkesi hazırla," dedim. "Sahip olduğumuz her lanet adam."

Bu gece, lanet yeraltı dünyasını temizleyecektim. Bu dünyada yaptığım son şey olsa bile, Bülbül'ümü kurtarır ve amcamı ortaklarıyla birlikte yakardım. Hepsini yok ederdim. Asansör durduğunda çatı katıma açıldı ve ben de içeri girdim, ardından adamlarım toplanırken üzerimi değiştirmek için yatak odama doğru ilerledim.

Kadınımı geri alacaktım. Sonraki iki saat boyunca tüm adamlarımızı organize ettik. Amcamın saklandığı yerin planını çıkardım ve tüm adamlarımın cihazlarına yükledim. Çatı katımda on beş kişiydik. Artık yeni bir çatı katı almam gerekecekti. Özel alanıma yabancıların girmesinden nefret ediyordum ama bu kadar hızlı toplandıkları için minnettardım.

"Binayı dört bir yandan kuşatıyoruz," dedim hepsine. Herkesin durmasını istediğim yerleri vurgulayabilmek için planı iCloud üzerinden paylaştım. "Kadınımın tam olarak nerede olduğunu öğrenene kadar kurşun yok. Onu bulduğumuzda, erkekleri ortadan kaldırmaya başlayın." Bizi dört kişilik gruplara ayırdım. "Her birimiz bir tarafı temizleyeceğiz.

Ama onun yanındakiler değil. Onları bana ve Arthur'a bırak." Arthur'a baktım. "Nerede olduğunu öğrendiğimizde, sen ve ben ona doğru ilerleyeceğiz. Tahminimce Hector Ainslee'yi o kadar da tehdit olarak görmeyecektir. Yanında en fazla üç adam olacak. "

O da başıyla onayladı. Maxim bu saldırıda iyi olabilirdi ama onu bu işin içine çekmek istemedim.

Etraflarını sarmak için bir plan hazırlarken tek düşünebildiğim Ainslee'nin hasta amcamın kolları arasında olduğuydu. Onun ne kadar zalim ve sapkın olabileceğini çok iyi biliyordum. Damarlarımda öfke kaynıyordu ama kendimi sakin olmaya zorladım. Onun için.

O güvende olduğunda, amcamı, tüm ortaklarını ve Rusları yok edecektim. Bu topraklarda onlarla hiçbir ittifak olmayacaktı. Asla. Orada kim varsa düşman sayılacaktı. Pazarlık yok.

"Ben emir verene kadar kimse içeri girmeyecek," dedim. "Hiçbir Şeyi riske atmıyorum. İçeri girdiğimizde herkesi öldürün. Ainslee'nin peşinden tekrar gelmelerini riske atamam."

Arthur başını salladı. Bu gece yanma sırası amcamdaydı. Bunu askeri bir operasyon gibi ele alacağız. Ama girip çıkmayacaktık. İçeri girecek, kadını mı alacak ve hepsini  ld recektik. Tamamen siyah giyinmiştım, silahlar ve bıçaklarla donanmıştım. Adamlarım da silah, cephane ve bıçaklarla donatılmıştı. Bu sadece amcam ve benimle ilgili değildi; bu onun terörle dolu eski imparatorluğunu yeniden canlandırmak ve en kötünün en kötüsüyle işbirliği yapmakla ilgiliydi.

Amcamın adamları onu benimle çalışması için bıraktı, o da Ruslara gitti. Bu gece ne kadar kötü  uvalladığını anlayacaktı. Erken emeklilik seçeneğini kullanmalıydı.

Telefonum  aldı. Herkes yerini almıştı. Güzel, hadi şu boktan şovu bitirelim.

"Dağılın," diye emrettim en yakın adamlarıma.

Özel asans r mle garaja indik ve araçlarımıza bindik. Arthur ve ben Land Rover'ı aldık. Ainslee'nin parfümü hâlâ havada asılı duruyor, içime işliyordu. Kafamı temiz tutmalıydım. Öfkenin beni tüketmesine izin veremezdim. Bana ihtiyacı vardı; o benim sebebimdi. Onu güvende tutacağıma yemin etmiştim ve sözümü tutmaya niyetliydim.

Derin bir nefes aldım ve gizli sakinliğin üzerime çökmesine izin verdim. Tüm o çatışmalar sırasında beni hayatta tutan Şey buydu. Hepsi kadını mı güvende tutabilmek içindi. Arthur'un direksiyonda olması iyiydi. İçimden bir ses bir an önce Newport'a varmak için Şehre dalacağımı ve muhtemelen yolda lanet bir araba kazasına karışacağımızı söylüyordu.

Yolculuğumuzu sessizlik içinde yaptık ve sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu. Sonunda durduğumuzda, deponun Ruslar ve Amca'nın birkaç adamı tarafından kuşatıldığını gördüm. Hoparlöründen konuştum ve mermilerin yağmasına izin vermeden önce son emrimi verdim.

"Esir almak yok," dedim. Binadaki herkesin nerede olduğunu ve Ainslee'nin nerede tutulduğunu görmemizi sağlayan askeri sınıf bir termal tarayıcı kullandık.

Silahımı kurdum ve ilk atışlar yapıldı. Adamlarım ateş açtı, bizimle savaşmaya çalışan adamları etkili bir şekilde öldürdüler. Dağınık ve özensizdiler. Adamlarım sağlam hattı korudu ve biz de ilerledik, hepsini öldürdük. Kurşun kurşun. Ruslar ve amcamın adamları düşmeye, saldırımız altında parçalanmaya başladı. Kimseyi kadınının peşinden geldiği, onu almaya cüret ettiği için asla affetmeyecektim. Parmağına yüzük takmamış olabilirim... henüz.

Ama o benimdi.

Benim geçmişim. Bugünüm. Geleceğim.

CHAPTERTWENTY-THREE

TBina boştu, etrafımızda gözümün görebildiği kadarıyla hiçbir şey yoktu. Rüzgâr kamçılıyordu. açıkta kalan tenimi donduruyordu.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim bu değildi. İçeri girdiğimde Daniel'in amcası beni küçük bir odaya soktu. Bir zamanlar ofismiş gibi görünüyordu. Kalbim korkuyla çarpıyordu, ne yapmaya çalışacağından korkuyordum. Tehlike konusunda hiç deneyimim yoktu. Hiç tehlikeye maruz kalmamıştım ve şimdi tehlikenin tam ortasıdaydım.

Daniel'in amcası güldü ve beni sersemliğimden uyandırdı. "Biraz alışılmışın dışında görünüyorsun," diye kıkırdadı.

Ama ne gözlerinde ne de sesinde mizah vardı.

Alaylarına cevap vermek istemeyerek dudaklarımı sıkıca bastırdım. Onun işkence edeceği küçük bir oyuncak olmayı reddediyordum. Daniel benim için gelecekti, emindim. Sadece o gelene kadar bunu sürdürmek zorundaydım.

Eğildi ve bayat nefesi yüzüme çarptı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Kokusundan kaynaklanan mide bulantısı hissini bastırdım. Eli yanağımı okşadı ve dokunuşu karşısında irkilmemek için kendimi zor tuttum. Bu beni ürkütüyordu.

"Öyle mi?" diye sesini yükseltti.

"Evet," diye zar zor cevap verdim.

Parmaklarını boğazıma doladı ve sıkıca sıktı. Bunun bana Daniel'in elini boğazıma bastırma şeklini hatırlatmasından nefret ediyordum. Daniel'da zevk veriyordu ama şimdi korku veriyordu.

"Oğlumu benden aldı."

Eliyle solunum yolumu kapattığı için konuşamıyordum.

"Oğlumu öldürdü," diye homurdandı, bir duygu benzerliği

sesinde. "Seni öğrenen benim oğlumdu. Daniel **benim** mafyamdaki yerini bilmek yerine gidip bir kahramanı oynamak zorunda kaldı. Benden her şeyimi aldı. Oğlumu, adamlarımı."

Ofisin kapısı açıldı ve hemen bıraktı.

Ben nefes nefese kalmışken, iki adam üzerinde televizyon olan tekerlekli bir arabayı iterek içeri girdi. Derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça verdim. Umutsuzca var olmayan gücüne tutunmaya çalıştım. Cesur olmak zorundaydım. Ne kadar korktuğumu görmesine izin veremezdim.

"Televizyon mu izliyoruz?" Alaycı bir ses tonuyla sordum.

Adamlar standı odanın diğer tarafına doğru iterek ilerlemeye devam ettiler. Ben kenarda durup onları dikkatle izledim. Yerleştirdikten sonra fişi taktılar ve amcasına bir kaset verdiler.

Gözleri üzerimde gezinirken, "Yeğenim güzel Ainslee'ye bir göz atalım," dedi.

Beni ürkütüyordu. Tıpkı yıllar önce oğlunun yaptığı gibi. Onda çok garip bir şeyler vardı. Bana yaklaştı ve ben içgüdüsel olarak geriye doğru adım attım ve bir duvara çarptım. İki elimi de yumruk yaptım ve elini yüzüme doğru kaldırdığında kıpırdamadan durdum. Parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde nazıkçe gezdirdi ve ben sertçe yutkunarak başımı elinden uzaklaştırdım.

"Daniel bana dokunduğunu öğrendiğinde mutlu olmayacak," diye homurdandım, korkumu sesimden uzak tutmaya çalışarak.

"Mesele de bu zaten." Sırıttı, iğrenç nefesi duyularıma hakaret ediyordu. "Onun çöküşü olacaksın."

Sesi tüylerimi diken diken etti. Yüzünde manik, çılgın bir ifade vardı. Yağlı, beyaz saçları her açıdan yukarı doğru uzanıyordu ve bu da onun deli görünümüne katkıda bulunuyordu. Bakışlarında oğlununkine benzeyen, aklı başında olmayan bir şeyler vardı. Muhtemelen bunu nereden almıştı. Daniel'inkine benzeyen koyu renk gözleri bana sabitlenmiş bir şekilde bakarken parlıyordu.

"Hugo'nun neden gitmesine izin vermediğini anlayabiliyorum," diye mırıldandı, sesi  rperticiydi. "Erkekleri pervaneler gibi kendine  ekiyorun, değil mi?"

Bu adam Callen'ı öldürttü. Ailemi öldürmekte tereddüt etmezdi. Zalimlik onun DNA'sının bir parçasıydı. İnsanların acı ve ıstırabından zevk alıyordu. Benden iğreniyordu ve yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Daniel benim için gelecek," diye tekrarladım, sesim ancak fısıltı halindeydi. Geleceğinden hiç şüphem yoktu. Her zaman benim için gelecek, oğlumu ve ailemi koruyacaktı.

Vücudum yer değiştirdi, kapıya yaklaşmak için yana doğru adım attım ama o engelledi. Gözlerim odanın içinde geziniyor, çaresizce buradan bir çıkış yolu arıyordu. Odada tek bir pencere vardı ama kendimi pencereden aşağı atmazsam pencereyi açmam mümkün değildi. Asla açılmayan endüstriyel türden bir pencereydi.

Kapana kısılmıştım. Daniel benim tek umudumdu. Alt dudağım titredi ama onu dişlerimin arasına alıp ısırđım ve dilimin üzerindeki kanın bakır tadını serbest bıraktım.

"şimdi gözlerinizi gerçek Daniel Carrington'a açalım." Benden bir adım geri çekildi ve odadaki tek sandalyeye doğru ilerledi. "Kim bilir? Seni bağışlayabilirim," diye ekledi, gözlerinde zalim bir parıltıyla. "Ne de olsa artık bir varisim yok." Gözleri vücudumda gezinirken içim tiksintiyle ürperdi. "Karım olmana aldırılmazdım,  ocuğumla şiştiğini görmek isterdim."

Kelimenin tam anlamıyla ağzımdaki baklayı çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Eğer bana dokunursa, kendimi kaybederdim. Benden çok daha cesur erkekler ve kadınlar vardı. Eğer bu yaşlı adam bana dokunursa, kırılırdım. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi kıkırdadı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, bacaklarını hafifçe ayırdı. Yüzündeki zalim sırıtış ve gözlerindeki dengesiz bakış olmasa, yakışıklı bir adam olabilirdi. Daniel ile amcası arasında benzerlikler vardı ama neyse ki Daniel zalim bir deli değildi. Koyu renk gözleri benim güvenliğimdi, eve dönmüş gibi hissettim.

Odada kalan adama başıyla selam verdi ve eski kutu televizyon titreyerek canlandı. Baştan sona parazit sesi duyuldu ve ardından kayıt başladı.

"Onu görmek istemiyorum," diye mırıldandım. Daniel'in görmediğim bir yönü olduğunu biliyordum. Görmek de umurumda değildi. Ne olursa olsun onu seviyordum.

"Bunu göreceksin. Böylece kimin için öldüğünü bileceksin," dedi, gülümsemesi acı çektirmekten duyduğu memnuniyeti yansıtıyordu. "Böylece Callen McLeod'un neden öldüğünü biliyorsun."

"Öldü çünkü onu sen öldürdün," diye suçladım, sesimde öfke vardı.

"Hayır, o öldü çünkü yeğenim oğlumu öldürdü." Sanki bana meydan okur gibi kaşlarını kaldırdı. Ben sessiz kaldım. "Daniel her zaman kıskanç küçük bir pislikti. Oğlum seni istiyordu ve Daniel birazcık rekabetle başa çıkamıyordu."

"Oğlunuzun hiç şansı yoktu. O aşağılık ve zalim biriydi."

Görünüşe göre bu adam da hayal görüyordu. Ciğerlerim göğsümde sıkıştı, Daniel'in uzun sürmemesi için dua ettim. Oğlumu, annemi görmek ve hayatımın geri kalanını Daniel'la birlikte yaşamak için bundan kurtulacaktım.

"Videoyu izle," diye bağırdı elini kumandaya götürüp sesi yükseltirken.

Başımı çevirdim ve bundan sonra olacaklar için kendimi hazırladım. Daniel mafyanın bir parçasıydı; bazı kötü şeyler yapmıştı ama kuzeni ve amcası gibi kötü biri değildi. Onda onur vardı. Tüm o sert dış görünüşünün altında ve kalbinin derinliklerinde hâlâ iyi bir adamdı.

Gözlerimi ekrana kilitlediğimde, Daniel'ı kapalı bir odada, her tarafa kan sıçramış halde izlerken gözlerim yandı

zemin. Geniş bir alet yelpazesinin bulunduğu yan masaya doğru yürüdü ve bir şey seçti. Yüzü soğukkanlı bir maske gibiydi ve kalbim Daniel için acıyordu. Çenesi sıkıca kenetlenmiş, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. Bundan nefret ettiğini görebiliyordum.

Bir alet seçti, bıçağa benziyordu. Odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlanmış halde oturan, zaten kötü bir şekilde yaralanmış olan adama döndü.

"Kim o?" Amcasına sordum.

"Sevkiyatımızı çalan rakip grubun bir üyesi."

Gözlerim ekrana döndü.

Daniel elinde bıçakla geri adım attığı anda adam inledi, korkusu yüzünden okunuyordu. Onu suçlayamazdım; onunla aynı odada değildim ve korkmuştum. Sandalyedeki adama yaklaştı, gözleri Daniel'in karanlık, tehditkâr bakışlarına bakana kadar başını geriye doğru çekti.

"Sevkiyat nerede?" diye sordu, sesi soğuktu. Hangi sevkiyatı sorduğunu bilmiyordum ama yasadışı bir şey olduğuna hiç şüphe yoktu. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ekranı izlerken midem bulandı. Ekrandaki Daniel Carrington benim tanıdığım adam değildi. Evet, aurasında gizlenen karanlığı hissetmiştim ama böyle bir zalimlik yapabileceğini aklımın ucundan bile geçiremezdim.

O değil, diye kendime sessizce hatırlattım.

İşkence odasında Daniel ile birlikte başka bir adam daha vardı. Daniel'i aramaya gittiğimde karşılaştığım adamdı, kuzeni Hugo Carrington. Yüz hatları birbirine benziyordu ama onu ekranda izlerken bile rahatsız edici bir şeyler vardı. Gözlerindeki o hastalıklı parıltı olabilirdi, yüzünde neredeyse heyecan verici tehditkâr bir gülümseme vardı.

Aslında Daniel'in talihsiz ruha işkence ettiğini görmekten zevk alıyordu. Daniel'in yüzü kapalı ve gözleri görmezken, kuzeni eliyle duvara yaslandı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve gözlerinde bir parıltı vardı. Daniel'ın sandalyeye bağlı zavallıya işkence etmesini izlemekten gerçekten zevk aldığına dair hayatım üzerine bahse girerdim.

Daniel'ın yüzü kıpırtısız, acımasız bir maskeydi. Tanıdık bir yüze sahip tamamen yabancı birine bakmak gibiydi. Parmak eklemlerinden deponun zeminine kan damlıyordu.

Daniel'ın adamın kolundaki deriyi kesişini izlerken sertçe yutkundum, midemdeki yiyecekler dışarı çıkmakla tehdit ediyordu.

"Kapat şunu," dedim kısık bir sesle. "Lütfen, kapat şunu."

Daniel'in amcası sanki bütün bu olay bir şakaymış gibi kıkırdadı. Bu adam hastaydı, sapkındı. Onda ciddi bir sorun vardı. Evet, Daniel bir canavara benziyordu ama bana amcasının verdiği hisleri vermiyordu. Bu adamın kimseye işkence ettiğini görmemiştim, ama yaptığından hiç şüphem yoktu. Birçok kez! Ve içimdeki his bana bu adamın bundan zevk aldığını söylüyordu.

Sertçe yutkundum ve boğazıma cam parçaları takılmış gibi hissettim.

"Daniel benim için gelecek," dedim ona. Emin gibiydim ama Daniel'in peşimden gelmesinden korkuyordum. Amcasının insanlara ne tür işkenceler yaptığını ancak hayal edebiliyordum.

Muhtemelen çok, çok daha kötüsü. Bu delinin Callen'ı incittiği gibi Daniel'ı da incitmesini istemiyordum. Daniel daha güçlü olmasına rağmen, bu adam adil oynamıyordu. Bunu içgüdüsel olarak biliyordum.

Keşke polisle bağlantı kurmanın bir yolu olsaydı, Daniel'ı uyarmanın bir yolu.

"Dediğim gibi, buna güveniyorum." Takım elbisesini düzelterek ayağa kalktı. "Ve o ölecek. Asıl soru seni hayatta tutup tutmayacağım."

Yüzüm kızardı. Bacaklarım titriyordu ve hareket edersem dizlerimin üzerine düşecektim. Bu adam bir canavardı. O bir şeytandı. Birdenbire, hayatımda ilk kez, başka bir insana acı çektirmek istedim. Bu adama acı çektirme arzusu

Ödeme yapmak, ona acı çektirmek beni boğuyordu. Hayatım boyunca hiç kimseyi incitmek istememiş, şiddete tanık olmamıştım. Ancak şu anda, bu adamı öldürmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Alışılmadık bir duyguydu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve neredeyse damarlarıma yayılan bir zehir gibiydi. Bunu hak ettiğini biliyordum ama acı çektiğini görmek için duyduğum şok edici ihtiyaç beni şaşırtmıştı. Ama ben hayatta kalan biriydim; savaşmak ve hayatta kalmak insan olarak DNA'mızda vardı. Daniel'ın hayatı boyunca yaptığı şey buydu.

Daniel'in amcası içimde kabaran öfkeyi fark etmiş olmalı ki muzaffer bir edayla sırttı. Sanki bu düşüncelere sahip olduğum için beni cezalandırıp cezalandırmamayı tartışıyormuş gibi gözlerini bana dikti.

Silah sesleri duyulduğunda sessizlik sağır ediciydi. Sesleri hem çok yakın hem de yeterince yakın değildi. Bana doğru bir adım attı ki kapı pat diye açıldı ve Daniel intikam meleği gibi odaya girdi. İçimi bir rahatlama kapladı ve bir an için hasta amcasını unuttum, ta ki buruşuk kolu arkamdan dolanana kadar.

İğrenç elini sağ göğsüme koyarken, bayat nefesini kulağымda hissedebiliyordum. "Geri çekil," diye homurdandı Hector odadaki diğer adama. "O benim."

Bedenimi kalkan olarak kullandı, gözleri Daniel'ın üzerindeydi. Daniel saldıracak olursa ilk önce benim yaralanacağımı biliyordu. Ve Hector beni vücut zırhı olarak kullanmaktan çekinmeyecekti. Beni önünde tutmaya devam ederken sırttı.

"Merhaba yeğenim," diye böbürlendi o kendini beğenmiş sesiyle.

Göğsümü kabaca okşadı ve Daniel'la alay edercesine sergilediği görüntü beni tiksintiyle ürpertti. O tüyler ürpertici, şeytani adamın yakınlığı karşısında boğazымda düğümlendi.

"Bir şey mi kaybettin evlat?" diye güldü ve sol kulağымın altından boynumu yaladı. Onun dokunuşuyla içimde bir tiksinti yükseldi ve bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru aktı. Aşkımı nasıl zapt edemiyorsam, onu da zapt

edemiyordum.

Daniel için. "Sen benden oğlumu aldın, ben de senden en sevdiğin kış parçanı alayım dedim. Adil bir takas, sence de öyle değil mi?" diye esprili bir şekilde kıkırdadı.

Karşımda duran Daniel az önce videoda izlediğim duygusuz maskeyi takmıştı. Koyu renk gözlerinde güvence aradım ama en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu. Tek gördüğüm, silahını amcasına doğrultmuş acımasız bir katildi.

Ama o bana sahipti. Bana sahip olduğunu biliyordum. Bana bir şey olmasına asla izin vermezdi. Daniel benim kurtarıcımdı, her şeyimdi.

Hector kasıklarını sırtıma bastırdı ve içimdeki öfke kıpkırmızı oldu. Hiç kimsenin ölmesini istemezdim ama amcası bir engerekti, insanlığın yüz karasıydı ve ölmeyi hak ediyordu. Ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Hector beni canlı kalkan olarak kullanırken Daniel'ın ona nasıl ulaşabileceğini anlayamıyordum. Bu beni bir korkak yapabilirdi ama ölmek istemiyordum. Daha fazla zaman, daha fazla yıl istedim.

Oğlumun büyüüp bir erkek olduğunu görmek için. Annemle müstehcen şeyler okumak için. Ailemi mutlu görmek için.

Ve en önemlisi, Daniel ile yaşlanmak. Birlikte daha fazla zaman geçirmeyi hak ediyorduk.

Sevdiğim adamın o karanlık ve soğuk gözlerine baktım ve ne yaptığını bilmesi için dua ettim.

"Görünüşe göre bir sorunumuz var amca." Daniel'ın soğuk sesi tenimde bir buz ısırığı gibi hissettirdi. "Bırak onu gitsin. Senin işine yaramaz. Beni istiyorsun, onu değil," dedi Daniel sakince, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

"Hayır, evlat. Tamamen yanlış anladın. Evet, seni istiyorum. Ölüp gitmeni. Ama önce, sanırım kadını becerirken seni seyretmek hoşuma gidecek. İşim bittiğinde, boğazını kesip kan kaybından ölmesini izleyeceğim." Hector kulak mememi ısırды ve acı dolu bir çığlık koptu. "Yapabileceğin hiçbir şey yok.

yap, yeğenim, ama izle. Onu kaybedeceksin, tıpkı benim oğlumu kaybettiğim gibi."

Hector'un eli göğsümü sertçe sıktı, acı içinde haykırmama ve ondan uzaklaşmaya çalışarak eğilmeme neden oldu.

Tam o sırada arkamızdaki pencereden bir kurşun girdi ve kafatasına saplandı. Sıcak kanı başımın arkasına ve omuzlarıma sıçrarken, adamın ölü ağırlığı beni neredeyse yere seriyordu. Başka bir adam kapıdan içeri daldı ve bizimle birlikte odada kalan adam doğrudan kalbinden vuruldu, vücudu yere yığıldı.

Ben dönerken Daniel bana doğru uzandı ve sersemlemiş bir halde yanımdaki soğuk beton zemine yığılmış cansız bedenine baktım.

Silah sesleri artık çok uzakta gibiydi, kulaklarımdaki uğultu onları silikleştiriyordu. Daniel vücuduyla beni korudu. Daniel'in gözleri tetikte, herhangi bir tehdit olup olmadığını anlamak için etrafı tarıyordu.

Hector'un cansız gözleri kirli zeminden bana bakıyordu. Dehşet damarlarıma yayıldı, ölü bir adam gördüğüm için değil, öldüğü için duyduğum rahatlama dolayısı. Ölümü için en ufak bir pişmanlık duymadım. O bunu hak etmişti.

"Ainslee," diye fısıldadı Daniel ve başımı kaldırıp ona baktım. "İyi misin?" Başımı salladım, tek bir sesli harf bile söyleyemiyordum. "Sana zarar verdi mi?"

Başımı salladım ama gözleri boynuma kaydı. Elim çırpınarak boynuma gitti. Kapatmak için elimi uzattığımda morarmanın belli olmaya başladığını hayal edebiliyordum. Daniel'in eli ağzıma uzandı ve parmağını dudağımdaki kesiğin üzerine sürdü

"Tek şey buydu," diye fısıldadım. Sis yavaşça dağıldı, işitme ve görme duyularım tekrar odaklanmaya başladı.

Daniel silahı kılıfına yerleştirdikten sonra yaralı bir hayvan gibi temkinli bir şekilde bana yaklaştı.

"Eve gitmek istiyorum," diye inledim. Titremeye başladım ve ona doğru bir adım attım, onun güçlü kollarında teselli arıyordum.

Kucakla. "Eve gitmek istiyorum. Oğluma. Anneme."

Titrememi durduramıyordum, tüm düşüncelerim karmakarışık. Ellerimde kan vardı, kırmızı elbisemde daha koyu lekeler. Ayaklarımın dibinde ölü bir adam vardı, ölü gözlerinde kötülük ve hayat yoktu.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Daniel saçlarımın tepesine doğru, kolları beni sararken.

Vücudum sarsıldı, olanların etkisi nihayet geçmeye başlamıştı. Başımı kaldırdım ve onun gözlerinin bana baktığını gördüm. Nefesim boğazımda düğümlendi, karanlık bakışlarındaki duygular beni derinden sarstı. İçlerinde çok fazla duygu vardı - korku, üzüntü, kayıp, sevgi.

Beni kaybettiğini sandı. Kıpırdayamayacak ya da bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştum.

CHAPTERTWENTY-FOUR

I onu kaybettim.

Geçen her saniye, onun benden uzaklaştığını hissedebiliyordum. O sadece bir yakın vardı ve kişisel bir ders verdi ve dehşete kapıldı. Benim dünyamın nasıl olduğunu ilk elden gördü. Neye benzediğimi.

Arthur oynatılan ve beni tam işkenceci modunda gösteren videoyu geri aldı. Ona onun eski ben olduğunu söyleyemezdim çünkü eğer biri değer verdiğim ve sevdiğim insanlara zarar vermeye kalkarsa, anında o adam ben olurum.

Özür dilemeden.

Evine dönmek istedi. Ailesine. Güvenliğine ve bensiz bir dünyaya.

Onu suçlayabilir miyim?

Suçlayamazdım.

Aldırdım mı?

Siktir, evet!

Ama her şeyden çok onu mutlu görmek istiyordum.

İşte onu eski hayatına geri götürüyordum. Onu İskoçya'daki şatoma götürecektim, sonra da ailesiyle birlikte dinlenmeye bırakacaktım. Bana kalırsa, Ainslee olmadan orası benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. O yüzden sonsuza dek orada kalabilirdi. Arthur, o bir sonraki adımının ne olacağına karar verene kadar onlara göz kulak olacaktı.

Belki de en iyisi buydu.

Depodan ayrıldığımızdan beri bana neredeyse hiç bakmadı. Sonunda gerçekte kim olduğumu anladı ve ondan iğrendim. Onu suçlayabileceğimden değil.

Onu kollarımla sarma ihtiyacı çok güçlüydü, ama ondan aldığım ipucuyla mesafemi korudum.

Yavaşça alçalmaya başladığımızda özel jetimin sesi titriyordu, yolculuğumuzun sonuna yaklaşırken kalbimde bir delik açılmıştı. Onu benimle kalmaya zorlayabilirdim, ona şantaj yapabilirdim... Bunun ötesinde değildim ama onun istekli olmasını her şeyden çok istiyordum.

Benim gibiler için fazla iyiydi.

Şatoya giden araba yolculuğu da bir o kadar ürkütücüydü, gördüğüm tek manzara onun zarif solgun boynuydu. Adriyatik Denizi'nin mavi havuzlarına benzeyen gözlerini benden kaçırmış, memleketinin beyaz örtüyle kaplı manzarasına bakıyordu.

Kaleye çok erken vardık. Hem de çok erken. Yıllar yeterli olmazdı. Ama bu iş görür.

Arabadan inmesine yardım ettiğimde, arkasına bile bakmadan Bram ve annesini aramak için eve doğru koşmaya başladı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum, soğuk İskoçya güneşi saçlarında dans eden kehribar tonlarını yansıtıyordu. O gittikten sonra uzun süre arkasından baktım ve aniden dünya her zamankinden daha karanlık göründü.

Ama Nightingale'im güvendeydi. Bensiz daha iyiydi.

Arabama geri döndüm.

Şoförüne "Londra'ya dönüyoruz," dedim ve kalbimi ve bakışlarımı sertleştirdim.

CHAPTERTWENTY-FIVE

Tondra şehri kış mevsiminde kasvetli ve korkunç derecede griydi. Ancak yirmi dört gün oldu

Daniel'ı kahramanca kurtarışından sonra görmeyeli saatler olmuştu ve onu çölün yağmuru özlediği gibi özlemiştim.

Daniel'in amcasıyla olanlardan sonra, ondan beni eve götürmesini istedim. Annem ve Bram'ın hala bulunduğu şatosuna. Olayların şoku ve oğlumu bir daha görememeye bu kadar yakın olduğumu bilmek... Bunu kelimelerle açıklayamazdım. Beni derinden sarstı.

Ama bunu ele alış biçimimde bir hata yaptım. Olayı kötü idare ettiğimi fark etmem bir günden az sürdü. Kelimeleri kullanmalı ve Daniel'e oğluma neden acele etmem gerektiğini açıklamalıydım.

Daniel bunu reddetmem olarak algıladı. Öyle demek istemedim. Kalacağını düşünmüştüm ama beni bıraktıktan sonra Arthur Daniel'ın gittiğini söyledi. Uçak yolculuğumuz sırasında bu kadar soğuk ve mesafeli olmasına şaşmamalı. Onu teselli etmeye çalışmalıydım, ama orada bir heykel gibi oturdum, olaylar zihnimde tekrar tekrar oynadı ve onları hayatıma mal olabilecek tüm korkunç **ya olursa** senaryolarına dönüştürdüm.

Şok halindeydim. Tek düşünebildiğim buydu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bana hata yaptığımı söyleyen annem oldu. Sonunda yıkıldım ve olan biten her şeyi ona anlattım. Tanıştığım andan itibaren

Daniel 12 yıl önce beni amcasından kurtarana kadar. Callen'a olanlar da dahil. Callen'ın ölümünü duyunca çok üzüldü. O şekilde ölmeyi hak etmemiştir. Kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. Sonrasında kendimi daha iyi hissettim, sanki göğsümden ağır bir taş kalkmış gibiydi. Bram'e babasının cennette onu izlediğini ve artık onu göremeyeceğimizi de açıkladım. Gerçi o yaşta ne kadar anladığından emin değildim.

Deri koltuklara yaslandım. Arthur bizi Daniel'ın çatı katına götürürken trafiğe girip çıkıyordu. Onu görmem gerekiyordu. Bu yılı iyi bir notla bitirin ve yeni yıla harika bir başlangıç yapın.

Yeni bir başlangıç. Harika bir başlangıç.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Sinirlerim o kadar gergindi ki tırnaklarımı kemirmeye başlamaya hazırdım. Çatı katına yaklaştıkça daha da geriliyordum. Onu incitmişim ve reddedilmesinden, onu sonsuza dek kaybetmekten korkuyordum.

Londra'nın en bakir yerindeki yüksek binaya vardığımızda Arthur durdu ve kapımı açmak için yanıma geldi.

"Sizi onun katına kadar geçireyim," diye teklif etti.

Ona gergin bir sesle teşekkür ettim, terlemeye başlamaya hazırdım. Ona her şeyim olduğunu söyledim ve sonra işler zorlaştığı anda kaçtım. Beni koruyacağına söz vermişti ve öyle de yaptı. Kendimi kollarına atıp teninin her santimini öpmeli ve sonra da bizi eve götürmesi için yalvarmalıydım. Beni değil, bizi. Çünkü biz bizdik... sonsuza kadar.

Sessizce asansöre bindik ve en üst katta Arthur parmak izini okuttu ve asansör doğrudan büyük bir çatı katına açıldı.

Geniş kat planı önümde uzanıyordu ve her bir zerrem titriyor olsa da omuzlarımı dikleştirdim ve kendimi bunu yapmaya zorladım.

Daniel için. Benim için. Bram için. Birlikte geleceğimiz için.

Evine girdim ve asansörün kapısı kapanarak Arthur'u aşağı indirdi.

"Ofisimdeyim Arthur," diye seslendi Daniel ve onu tekrar duyduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Kahretsin, keşke ofisin ne tarafta olduğunu bilseydim.

Köşedeki odadan gelen sesi duyana kadar tereddütle birkaç adım attım. Odanın eşiğini geçtim ve boş masayı fark ettim. Burası kesinlikle ofisti; kesinlikle bir ofis düzenine sahipti.

"Burada ne yapıyorsun?" Daniel'ın sesiyle kendime geldim ve onu odanın sol köşesindeki kanepede, ayaklarını sehpanın üzerine uzatmış otururken buldum.

Birbirimize bakarken saniyeler akıp gidiyordu. Her zaman olduğu gibi, onu görmek karnıma bir yumruk gibi inmişti. Bu adamı seviyordum. Onu sonsuza kadar sevecektim. Bu bir seçim değildi. Sadece öyleydi.

Ona doğru yürümeye başladım, ayaklarım pelüş halıda ses çıkarmıyordu. Gözleri kapalıydı ve peçeliydi, temkinli bir ifade bana hiçbir ipucu vermiyordu. Keşke ne düşündüğünü anlayabilseydim. Bana cesaret verecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Belki de onun için her şeyi ortaya koymalıyım. O zaman beni kabul edebilir ya da terk edebilirdi. Temelli olarak. Kahretsin, umarım ikincisi olmazdı.

Önüne geçtiğimde ellerimi nazikçe baldırlarının altına koydum. Dokunuşumla gerildiğini hissettim ama bana karşı koymadı. Baldırlarını kaldırıp yere koydum ve dizleriyle masanın arasına girdim.

Beni kucağına çekti ve vücudunu bana bu kadar yakın hissetmek beni rahatlattı. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan bir ilaç gibiydi.

"Ainslee," diye usulca başladı ama onu hemen durdurdum. "Lütfen söylemeye geldiğim şeyi söylememe izin verin," dedim. titreyen bir sesle.

Daniel'ın gözleri dikkatle beni izledi ve başını salladı.

Sertçe yutkundum, reddedilme korkusu damarlarımda yoğun bir şekilde hissediliyordu.

"Dün, ben- ben şoktaydım. Benim için geleceğini biliyordum. Ama o kadar çok ölüm görünce ve amcanın tehditlerini duyunca kendimi kapattım. Tek bir hatanın Bram'i bir daha görememe mal olabileceği düşüncesi beni çok etkiledi. Ya da annemi." Derin bir nefes aldım. "Ya da seni."

Sesim kesildi ve duygular boğazımı tıkayarak nefes almamı zorlaştırdı. Hiçbir şeyi bu adam ve onunla bir hayat kadar çok istememiştim. Kendi sonsuza dek mutlu hayatımızı.

"Seninle yaşanmak, seninle ağlamak, seninle gülmek, seninle fakir olmak istiyorum. Ve eğer seninle bir suçlu olmamı istersen, olurum. Sadece seninle olmak istiyorum, Daniel. Lütfen-"

Hareket etmiyordu ve geçen her saniye içimdeki korku daha da artıyordu.

"Bram seni özlüyor," diye mırıldandım. Kahretsin, eğer onun için geri gelirse, kabul edecektim. Hayatımın geri kalanını onsuz yaşamaktan çok korkuyordum.

Eli uzandı ve bir tutam saçımı kaldırdı. "Benim küçük bülbülüm," diye mırıldanarak saçımı burnuna götürdü. "Kokunu seviyorum. O on iki yıl boyunca benimle kaldı."

Kalbim çarpındı, içinde umut kabardı. "Ben de senin kokunu seviyorum. Ve sıcaklığını. On iki yıl boyunca bir parçam eksikmiş gibi hissettim. Şimdi... Sonunda kendimi tamamlanmış hissediyorum. Seninle."

İç çekti, yüzünde pişmanlık vardı. Yorgun ve bir şekilde daha yaşlı görünüyordu. "Sana sahip olamam, benim küçük bülbülüm."

"Neden olmasın?"

"Çünkü benden daha iyi birini hak ediyorsun. Korkunç şeyler yaptım, Ainslee. İlk elden gördün. Ben bir canavarım, bir suçluyum. İlk içgüdün kaçıyordu ve bu doğru bir içgüdüydü."

Başımı sertçe salladım. "Hayır, senden kaçmadım. Sadece Bram'e sarılmak istedim, istedim-" Çaresizlik göğsümü pençeleyerek kelime aradım. Onu ne kadar çok sevdiğimi göstermem gerekiyordu. "Onu kollarımda hissetmek istedim, bizi tutmanı istedim çünkü bizi her

zaman güvende tutacağını biliyorum. Sen

bir canavar değilsin. Sen benim kahramanımsın. Benim her şeyimsin." Gözleri umutla parlıyordu. "Seni sevdiğimi söyledim ve bunda ciddiyim. O zaman da ciddiydim, şimdi de ciddiyim. Sen iyi bir adamsın ve benim için önemli olan tek şey bu."

"Ben adam öldürdüm, Ainslee. Birçok adam." Sanki anıları kovmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Sadece o kasette ya da o gün gördüklerin değil. Çok daha fazlası var."

Avucumu yüzüne koydum, sonra eğildim ve ondan birkaç santim uzakta durdum.

"Biliyorum ve seni hâlâ seviyorum." Gözlerimi onun koyu kahverengi gözlerine kilitledim, beni içine çekti. "Tek bildiğim beni koruduğun, annemin ve Bram'in güvende olmasını sağladığın. Sen sadık, adil ve dürüstsün. Lütfen beni kendinden uzaklaştırma."

Aradaki mesafeyi kapattım ve dudaklarımı usulca onunkilerin üzerine yerleştirdim. Daniel Carrington'ı öpmek saf bir mutluluktı. Dolu ağzının tadı günah gibiydi ve bana sadece onun getirebileceği yükseklikleri vaat ediyordu. Dilini ağzımın içine soktu, dili yumuşak bir dansla benimkine sürtündü.

"Senin için açlıktan ölüyorum," diye ağzıma karşı hırıldadı.

Ayağa kalktım ve elbisemin eteklerini tuttu, sonra başımın üzerinden çekti, beni sadece külotum ve sütyenimle bıraktı. Uсталıkla sütyenimi çözdü ve parmakları vücudumdan aşağıya indi, sonra külotuma takıldı ve bacaklarımdan aşağıya çekti.

"Tanrım, seni nasıl da özlemişim." Sesi saygı ve duygu doluydu. Elleri belimi sararak beni bedenine yaklaştırdı. Kalbinin göğsümde güçlü bir şekilde attığını hissedebiliyordum.

Beni kanepeye yatırdı, minderler ikimizin ağırlığı altında eğildi. Ağzını boynumdan aşağıya, karnıma doğru indirdi. Güçlü kaslarının benimkilere değdiğini ve ağzının nihayet benimde olduğunu hissedince inledim.

Geniş omuzları bacaklarımı birbirinden ayırdı ve ben de bacaklarımı açtım, ona kucak açtım, içimde ona ihtiyaç duydum. Amımı yalarken karanlık bakışları gözlerime

kilitlendi. Ağladım

Sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı ona doğru kaldırdım. Ona daha çok ihtiyacım vardı.

Parmaklarını içime sokarken klitorisimi emdi.

"Daniel," diye inledim, parmaklarım siyah saç tellerinin arasından geçerken. Ona on iki yıl önce aşık olmuştum ve onu sevmekten asla vazgeçmemiştim. Bırakamazdım. Onu sevmeyi bırakmak nefes almayı bırakmak demektir. O benim kalbimdi. Tüm bedenime, kalbime ve ruhuma sahipti. İstese de istemese de.

Daha sert ve daha hızlı yaladı ve orgazmım şiddetle yaklaştı, omurgamdan aşağı keyifli titremeler gönderdi ve beni uzman dokunuşunun altında nefes nefese bir karmaşa haline getirdi. Kalçalarım onun etrafında kapandı ve haykırdım, zevk damarlarımda patladı ve beni küle çevirdi.

Daniel hiç gecikmeden tüm giysilerini çıkardı, gözleri bana dikilmişti. Üzerime süründü, güçlü vücudu benimkinin üzerinde geziniyordu ve gözlerimiz kilitlendi.

"Seni seviyorum Daniel Carrington," diye fısıldadım.

"Seni her zaman sevdim."

"Ben de seni seviyorum, Ainslee. Her zaman sendin."

Her dokunuşunda, her öpüşünde sevgisini hissettim. Benim için, beni korumak için öldürdü. Bu adamdan daha iyi kimse yoktu.

İçime girdi, beni sonuna kadar doldurdu. İçime sert ve hızlı bir şekilde girdi, karanlık bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Ruhlarımız kaynaşıyor, iç içe geçiyordu. Biz birdik.

Gözlerimiz kilitlendi ve ikimiz de hareketsiz kaldık, kollarım ona sarıldı. Asla bırakmak istemedim. Başını eğdi ve dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdı.

"Seni seviyorum Ainslee," diye dudaklarıma yapıştı, ben ona sarılırken. Bu adam beni mutlu ediyordu. Ağzı benimkini aradı, içime girip çıkarken beni öptü. "Sen benim mutluluğumsun, ışığımsın. Sonsuza dek benimsin."

İçime girerken alnı benimkine yaslanmıştı, zevk giderek artıyordu. Bu adamı o kadar çok seviyordum ki, benden tekrar uzaklaşırsa kırılacağımdan korkuyordum.

"Söz mü?" Sertçe nefes aldım, gözlerimden yaşlar süzülürken bana acımasızca çarptı ve beni uçurumun kenarına götürdü. Aşkını itiraf etmesinin beni bu kadar duygulandıracağını hiç düşünmemiştim ama her şeyden sonra aşkını ve hayatımı onunla yaşama şansını daha çok takdir etmemi sağladı. Göz kapaklarımın ardında beyaz yıldızlar dönüyor, orgazm içimi parçalıyor, beni derinden sarsıyordu.

Zevk beni bulur bulmaz, salıverildiğini haykırdı ve ben ona sarıldım, ikimiz de zor nefes alıyorduk.

Daniel beni usulca öptü, sonra başını geri çekti ve bakışlarımı tuttu. Ardından gelen sessizlik kelimelerle ve geleceğe dair vaatlerle doluydu. İkimizin de içinde olduğu bir gelecek, bir aile olarak.

"Bu yılı seninle bitirmek istiyorum. Sadece seninle," diye fısıldadım. "Seninle geçireceğim yeni yılın harika olacağını biliyorum."

Yeni yıla çok az kalmıştı ve ben gelecek yıllarımı onunla geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Alnını benimkine bastırdı. "Gelecekteki tüm yıllarımız muhteşem olacak. Çünkü sen benimlesin."

"Ve sen benimlesin," diye mırıldandım usulca. "Sensiz geçen on iki yıl benim cehennemimdi. Bram var diye onları değiştirmedim. Ama senin benim için iyi olmadığını düşünme bile.

Benim için en iyi erkek sensin. Başka kimse yok. Sadece seni istiyorum. Ailemizi büyütmek ve yaşlanmak için. Sen başıma gelen en iyi şeysin. Benim için başka kimse yok."

"Seni seviyorum, Nightingale. Gitmene asla izin vermeyeceğim." Ona daha da sıkı sarıldım, mutluluk gözyaşları yüzüme bulaştı. "Seni hak etmiyorum ama seni alacağım. Çünkü ben böyle açgözlü bir piçim."

"Evet, hak ediyorsun," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Her şeyi hak ediyorsun, Daniel."

"Seni her zaman seveceğime söz veriyorum, Ainslee McLaren," diye mırıldandı. "Seni gördüğüm andan beri kalbim sende. Seni bir daha terk edecek gücü kendimde bulamayacağım."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, sesim duygularla titriyordu. "Eğer gidersen, ben de peşinden gelirim."

CHAPTERTWENTY-SIX

Tugün hava mükemmeldi. Masmavi gökyüzü ve tepemizdeki güneş yolumuzu aydınlattı.

McLaren'ın arazisindeki kiliseye, atalarımızın nesillerinin bizden önce evlendiği yere. Lachlan ve Eve de dahil.

Kilise her zaman çok büyüğü görünmüştür. Küçük bir kızken, beni sevecek, koruyacak ve her zaman yanımda duracak bir adamla beyaz bir düğün hayal ederdim. Ben de onun için aynısını yapardım. Ve şimdi, etrafım kadim ağaçlarla çevriliyken ve atalarımızın hayaletleri ben yeminimi okurken huşu içinde beni izlerken, dileğimin gerçekleştiğini biliyorum.

Daniel benim için bunların hepsi ve çok daha fazlasıydı.

Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Daniel karanlık ve tehlikeliydi ama o benimdi. Pek çok yanlış yapmış olabilirdi ama aynı zamanda pek çok doğru da yapmıştı.

Taş bir patika herkesin beklediği kilisenin girişine kadar uzanıyordu ama sadece bir adam ve bir çocuk önemliydi. Bram yüzük taşıyıcısıydı ve mihrapta Daniel ile birlikte beni bekliyor olacaktı. Hayatımdaki en önemli iki adam.

Lachlan gerginliğimi hissederek elimi sıktı. "Çok güzel görünüyorsun," dedi usulca. "Tıpkı küçük bir kızken söylediğin gibi. Bir prenses gibi."

Bir kahkaha attım. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Hatırlıyorum," diye gülümseyerek itiraf etti. "Ayrıca kocanızın iyi ve kötü adam arasında mükemmel bir denge kuracağı konusunda nasıl ısrar ettiğinizi de hatırlıyorum."

Derin bir nefes aldım. Bu kadar haklı olacağımı kim bilebilirdi! Çünkü Daniel Carrington mükemmel bir adamdı, hayallerimin gerçek prensiydi. İçinde karanlık vardı ama onunla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdin. Onu olduğu gibi seviyordum.

"Hazır mısın?" Lachlan sordu.

"Evet," diye mutlu bir şekilde nefes aldım. "Daniel için her zaman hazırım." Kilise Wagner'in "Gelin Korosu" ile doldu.

girişimizi işaret ediyordu. Kilisenin girişinden içeri girdik ve herkes dönüp bize baktı. Annemin gözleri yaşlarla doldu ve ben gülümsedim. Tek istediği buydu, babamla yaşadığı aşkı benim de bulmam.

Sonra Daniel'ı gördüm, smokiniyle karanlık, uzun ve heybetli duruyordu, Bram da hemen yanında ona uygun bir smokin giymişti. Bu iki adamdan, iki aşkımdan daha iyi giyinen başka birini görmemiştin.

Daniel'ın gözleri bana kilitlendi ve beni kendisine çekti. Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı, bunu anlamak için aynaya ihtiyacım yoktu. Tüm tören bulanıktı çünkü tek görebildiğim Daniel ve arkasındaki oğlumdu. Tüm dünyam buradaydı.

Daniel Carrington ile evleniyorum.

İçimden taşan tüm duyguları anlatmak için yeterli kelime yoktu. Rahip bizi karı koca ilan edene kadar tüm tören bulanıktı.

"Gelini öpebilirsin."

Daniel'ın yüksek gövdesi koruma gibi hissettirdi. Başını eğerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve dünya biraz daha aydınlandı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Ben de seni seviyorum, benim küçük bülbülüm."

EPILOGUE

"O Hassiktir!" Eve mırıldandı ve ben ne olacağını biliyordum. Frene bastım ve tam zamanında kenara çekip arabadan indiğini ve sonra da kustüğünü gördüm.

bağırsakları dışarı.

"Kahretsin, Eve. Yine mi?" Alaycı bir şekilde şikayet ettim. Olayın ne olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Kuzenimin karısı hamile kalmıştı... yine. Ve ben onlar için daha mutlu olamazdım. İkisini de seviyordum, onlar ailemdendi.

İnledi ama midesindekileri boşaltmaya devam etti. Onun için üzıldüm. İkizlerinde de sabah bulantıları olmuştu ama bu seferki daha da kötü görünüyordu. Yavaşça kalktı, seyahat dış fırçasını aldı ve hızla ağzını temizledi. Kusmaya kesinlikle hazırdı.

Kendini arabama geri oturttu. "Şimdi her şey yolunda," diye mırıldandı. "Sürmeye devam et."

Dudaklarım gülümsemek için kıvrıldı ama onun göremeyeceği kadar karanlıktı. Saat gece onu geçiyordu ve Edinburgh'dan eve dönüyorduk. Geceyi otelde geçirebilirdik ama gerçek şu ki ikimiz de eve dönmek için sabırsızlanıyorduk. Edinburgh'da Callen'ın yayınevinin düzenlediği kitap tanıtım partisinden dönüyorduk.

Hayır, Callen'ın değil. Çoğunlukla Liberty'nin yayıncılık şirketi idi. Bazen unutmak kolaydı, onca şeyden sonra bile.

Bu sefer. Bram işin bir parçasıydı ama belli ki bir şey yapmak için çok gençti ve ben de iş hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu yüzden Liberty'ye işi yönetip yönetemeyeceğini sordum ve Daniel da Bram'ın hisselerini yönetecekti.

Gözlerimi yoldan ayırmadan dikkatimi Eve'e yönelttim. "Demek yine hamile kaldın."

Bunu bir soru olarak çerçeveleme zahmetine bile girmedim. "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

Cevap veriyorum. "Belki de sadece hastayımdır."

Onun ketumluğu karşısında gözlerimi devirdim. "Evet, hastasın çünkü hamilesin," dedim kıkırdayarak.

Dudaklarından bir iç çekiş çıktı.

"Lütfen bir şey söyleme," diye yalvardı. Suyundan bir yudum aldı ve karanlıkta bile yeşil görünüyordu. "Önce Lachlan'ın bilmesini istiyorum."

"Şimdiye kadar bunu anlamadıysa, kuzenimin bir aptal olduğunu düşünmek zorunda kalacağım."

Yine de asla emin olamadın. Lachlan, Eve'i gördüğü anda onu istediğini biliyordu. Yine de, yoldaki ilk çarpışmalarından sonra ondan uzaklaştı. Ama bunu çözdüler.

Sessiz kaldığında, rahat bir ses tonuyla devam ettim. "İyi ki ben de hamileyim. Birlikte bebek sahibi olabiliriz."

Başını o kadar hızlı bana doğru çevirdi ki, yine kendini hasta edeceğini sandım. "Ne? Ne kadar?"

"Yaklaşık üç ay." Daniel ve ben bu konuda çok mutluyduk. O da büyük bir aile istiyordu, ben de... Çocuklarımız ve torunlarımızla birlikte yaşlanma fikrini çok sevmiştim. O yüzden bu konuda hemen çalışmaya başlasak iyi olacaktı.

"Sen neden hasta değilsin?" Eve sordu, sesinde hafif bir kıskançlık vardı. Sürekli midesi bulandığı için onu suçlayamazdım.

Omuzlarımı silktim. "Şanslıyım sanırım."

"Senin adına sevindim." Uzandı ve nazikçe elimi sıktı. "Ben de küçük bebeğimiz olacağı için çok heyecanlıyım."

Birbirine yakın olanlar. Aile olmamızı seviyorum. Ve Elise hepsini çok şımartacak."

Güldüm ve başımı sallayarak onayladım. "Doğru."

Elise onun kız kardeşiydi ve Eve ona tapardı. Eve'i neredeyse Elise büyötmüştü ve anneleriyle tanıştıktan sonra Eve'in böyle harika bir kız kardeşi olduğu için şanslı olduğunu düşündüm. Eve ve Lachlan evlendiğinden beri Elise ve kocası sık sık ziyarette geliyorlardı.

Kuzenimin şatosunun önünde durduk ve Eve eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra hızla arabadan indi. Kapıyı çarpmadan önce, "Eve gidince bana mesaj at." dedi.

Başımı salladım ve arabanın kapısı kapanır kapanmaz hızla oradan çıktım.

Sonunda eve döndüğümde kale sessizdi. Ama Daniel'in beni beklediğini biliyordum. Beni her zaman beklerdi. Annemin odasının önünden geçtim ve horlamasını duydum. Kendi kendime kıkırdadım. Sonra Bram'ın odasına gittim. Sarı saçları darmadağınık bir halde yatağına yayılmış uyuyordu. Bram her nasılsa Daniel'in yanında gelişmişti. Birlikte çok zaman geçiriyorlardı.

- Somon balığı avlamak, rugby oynamak, futbol oynamak ve Highland oyunlarını öğrenmek. Bu sonuncusunda çok fazla Google ve YouTube vardı. Annem ve ben onların bu uğraşlarını izlemekten keyif alıyorduk.

Benim ve Daniel'in yatak odasına girmeden önce Eve'e eve sağ salım geldiğimi bildiren bir mesaj attım, sonra odaya girdim ve telefonumu masanın üzerine fırlattım. Duş akıyordu ve iki kez düşünmeden kıyafetlerimi teker teker çıkardım.

Camdan kocamın güçlü vücudunun hatlarını görebiliyordum ve içim ihtiyaçla sıkıştı. Zorlu yetiştirilme tarzına rağmen içi de dışı da çok güzeldi. Onu bu kadar çok sevmemin nedeni de buydu.

"Bana katılacak mısın Bülbül?" Sesi derin, yumuşak bir davetti.

Duşun kapısını açtım ve içeri girdim. Kollarımı ona doladım, su ikimizin de vücudundan aşağı aktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Peki bebeğimiz nasıl?"

Eli bedenlerimizin arasından aşağı indi ve karnımın üzerine koydu.

şefkatli dokunuşuna gülümsedim. "Bebek iyi gidiyor, hâlâ büyüyor. Kendimi harika hissediyorum."

Aradaki mesafeyi kapattım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bütün gün seni özledim."

"Seni daha çok özledim." Üzerimdeki elleri cennet gibiydi. Süngere uzandı ve üzerine sabun döktü, sonra yavaşça göğüslerimde, kollarımın altında, sonra da karnımda gezdirdi.

Sonra saçlarımı yıkamaya başladı ve ben ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inledim. "Ohhh, Daniel. Sanırım aradığını bulamadın."

Kıkırdadı ve içinin derinliklerinden gelen gümbürtü kalbimi ısıttı. Onu gülerken duymayı seviyordum, dudaklarından giderek daha fazla çıkan bir sestti bu.

Parmaklarını saçlarımda gezdirerek duruladı. "Saçını her gün yıkarım bebeğim."

İçimden bir kahkaha yükseldi. Bana hiç bebeğim dememişti. Daha önce. Dönüp ona baktım ve bir kaşımı kaldırdım.

Omuz silkti. "Bir şampuancının müşterisine bebeğim diyeceğini düşünmüştüm."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Saçını yıkadın mı?"

Başını salladı. "Ama istersen tekrar yıkayabilirsin."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Hayır, hadi kurulanalım. Eminim yorgunsunuzdur."

Duştan çıktık ve ben bornozuma sarınırken o da beline bir havlu sardı.

"Ainslee." Adımı söyleme şekli dönüp ona bakmamı sağladı. Kaşlarının arasında çatık bir çizgi vardı, saçları hâlâ kafasına yapışıktı. Bir şey onu endişelendiriyordu.

"Eğer diğer işlerime son vermemi istiyorsan, son veririm. Bebek yoldayken ve ailemiz genişlerken kendini güvende hissetmeni istemiyorum."

Başımı öne eğdim ve kalbim ona duyduğum büyük sevgiyle sızladı. Yanına gittim ve ellerini ellerimin arasına alıp nazıkçe sıktım.

"Hiçbir şeyi değiştirmeni istemiyorum Daniel. Her yerde tehlike var ama biz birlikte olduğumuz sürece güvendeyiz."

"Birlikte," diye mırıldandı kollarını bana dolayıp beni kollarının arasına çekerken. "Benim Bülbülüm."

AUTHOR'S NOTE

Sevgili okuyucu,

Affection'ı satın aldığınız için teşekkür ederiz. Bu bağımsız romantizm serisi sizi devam etmek isteyeceğiniz bir yolculuğa çıkaracak. Eğer beğendiyseniz lütfen yorum bırakmayı unutmayın.

Daha fazlasını merak ediyorsanız, yayınlanmış veya yayınlanacak olan çalışmalarımın güncel listesi aşağıda yer almaktadır.

Aşk Göründüğü Gibi Değildir Serisi

Adanmışlık www.amzn.to/2FubBWH

Hayranlık www.amzn.to/38bCt8k Vahiy

www.amzn.to/3nIFC5m Sevgi

www.amzn.to/2LzMyEM **Aşkta Şans**

Serisi

Aşkta İkinci Şans www.amzn.to/3hZc29m Aşkta

Son Şans www.amzn.to/3oOKyXz **Rus**

Günahkarlar

Marked www.amzn.to/2KhpuKm

Scarred www.amzn.to/3bDEwpc

Disgraced www.amzn.to/3bKiUY3

Vows of a Mobster -

Standalone

www.amzn.to/3f6IDu6

Günah Denizi - Tek Başına

<https://amzn.to/37EYnBf>

Eva Kazananlar

ACKNOWLEDGMENTS

Tüm bu yolculuk boyunca beni yapıcı geri bildirimlerle, zorluklarla destekleyen ve şüphelerim olduğunda bana baskı yapan harika bir grup insana teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istedim.

Lütfen aşağıdaki listenin her şeyi kapsamadığını ve atladığım birileri varsa, bunun kesinlikle kasıtlı olmadığını unutmayın.

İlk taslaklarımın, ikinci ve beşinci taslaklarımın, fikir fedailerimin ve diğer her şeyin okuyucuları!

Susan C.
H Jessica
F.
Christine
S. Emma
J. Mia O.

MW Editing'e tüm bunlara benimle birlikte katlandığı için teşekkür ederim.

Yazdığım her kitapta benim cankurtaranım oldu. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Sen olmasaydın başaramazdım!

Biçimlendirme **Kassie Morse** tarafından yapılmıştır.

Kitap Kapağı Tasarımı **Avdal Designs** tarafından yapılmıştır.

Son olarak, planlar, maceralar ve sonsuza dek mutlu sonlarla dolu dünyamda kaybolduğumda her şeyi idare ettiği için **Ashley B.**'ye teşekkür ederim.

Teşekkür ederim, siz olmadan yapamazdım!

Eva Kazananlar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.